KATHY RUNG

Marigold

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Orășencele astea...! mormăi Jon.

Nici măcar n-o cunoscuse încă pe Marigold Rodriguez, iar aceasta îi crea deja probleme.

– De ce vine cu autobuzul? Nu știe să conducă mașina?

– Nu mai bodogăni, îl mustră Bunica, privind atentă prin parbriz. Marigold i-a împrumutat mașina surorii ei, de-asta a luat autobuzul.

Bunica stătea dreaptă ca un vătrai. Mâinile ei subțiri, împodobite cu un sortiment întreg de inele supragabaritice, țineau strâng poșeta din piele patent roșie. Cercurile gemene de roșu-corai de pe fața ei ridată îi trădau tensiunea interioară. N-ar fi fost mai emoționată nici dacă Jon ar fi dus-o la aeroport ca să plece într-una din călătoriile ei.

Privirea lui Jon coborî spre gipsul de la picior, iar gura i se strâmbă. Spera ca fractura să i se vindece curând, ca să-și reia mult iubitele voiaje.

Revenind cu atenția la drum, Jon își dădu seama că se apropiase de marginea orașului Enderby. N-ar fi fost bine să fie prins conducând peste viteza legală, deși bunul lui prieten din Poliția Regală Motorizată Canadiană, sergentul Tommy Hall, probabil că nu l-ar fi amendat. Totuși, cu cât traversa mai repede orașul, ieșind pe partea cealaltă, cu atât mai bine.

Începuse luna iulie, iar cositul era în toi. Soarele strălucea, iar Jon avea lucruri mai importante de făcut decât să bată drumurile până la oraș. Dacă altcineva i-ar fi cerut s-o ia pe Marigold, ar fi refuzat. Și nu avea de unde ști cât timp urma să stea la ei. Glezna Bunicii nu se putea însănătoși cât ai bate din palme. Simplul gând făcea să-l străbată un fior de nemulțumire. Apăsă pe frânele camionetei puțin cam prea tare, iar autovehiculul se zgudui.

– Da' ce-ai de gând, dom'le, vrei să mă omori?

Bunica se agăță de bord cu o mână osoasă, iar cu cealaltă de portieră. Își înclină capul într-o parte, ca o găină indignată, încruntându-se la el.

Jon nu putu să nu râdă de teatralismele ei.

– Nu, bunico. Mă întrebam doar dacă n-ar trebui să mă caut la cap, fiindcă vin în oraș într-o zi însorită ca azi ca să o iau pe... pe femeia asta, când ar trebui să fiu acasă și să greblez fânul.

Bunica pufni nervoasă, cocoțându-și ochelarii pe vârful nasului lung, regal.

– Hai, scutește-mă cu smiorcăiala. Nici măcar n-o cunoști pe Marigold. Ce-ai contra ei?

– Am că e orășeancă. Mai mult de-atât, ce-ar fi de spus?

Jon opri camioneta, așteptând ca doi copii să traverseze strada.

– Marigold e o fată minunată. Deșteaptă și foarte devotată familiei, declară Bunica, împungând aerul cu un gest emfatic, astfel încât pietrele prețioase de pe inele i se ciocniră cu un țăcănit.

Jon pufni.

– Asta nu schimbă faptul că n-a fost niciodată la o fermă. Probabil că va începe să se vaiete că vrea acasă încă înainte de a-și fi desfăcut bagajele.

– Nu toate orășencele sunt ca Frances. N-ar fi timpul s-o ierți și să uiți?

Strângând mai tare volanul în mâini, Jon replică:

– Am încheiat orice discuție, Bunico.

Tonul îi fusese mai aspru decât intenționase, iar Bunica începu să-și tragă nasul, sonor. Imediat, Jon regretă că o lezase pe femeia care-i fusese mamă, tată și bunică după ce părinții lui muriseră într-un accident de mașină, pe vremea când el era încă abia un adolescent. Și totuși, Bunica ar fi trebuit să știe că nu-i convenea să aducă vorba de Frances.

Bătrâna își suflă sonor nasul în batista brodată cu trandafiri. Continuând să smârcâie, întoarse ostentativ capul, privind pe fereastră.

Peste câteva minute, încercând să-și ignore vinovăția de a o fi necăjit, Jon coti pe drumul care ducea spre autogară.

– O, abia aștept s-o văd!

Vocea Bunicii era pătrunsă de emoție. Stătea pe marginea scaunului, cu gâtul lungit înainte ca să vadă cât mai bine. Lacrimile fuseseră deja date uitării.

În ciuda arțagului său, Jon zâmbi la adresa toanelor Bunicii. Uneori, îi amintea de un copil de șase ani, răsfățat. Încetini în apropierea stației, unde câțiva oameni forfoteau pe peronul din față.

– O vezi? întrebă Bunica.

– Bunico, știi foarte bine că n-am mai întâlnit-o niciodată pe femeia asta.

Bunica îi aruncă o privire pătrunzătoare, cu sprâncenele ridicate în formă de V.

Parcând camioneta lângă bordură, Jon își rezemă brațul de spătar.

– Bunico, eu totuși nu pot spune că-s foarte încântat de aranjamentul ăsta. Nu înțeleg de ce n-ai preferat să te duci în schimb la o prietenă din Calgary.

Bunica lui își trase nasul sonor, cu un aer semeț.

– Îți cunosc foarte bine opinia, Jon. Oricum, din moment ce nu pot pleca în străinătate, prefer să-mi petrec vara la fermă, ca să mă ocup de grădina și de florile mele. N-o să abuzăm de timpul tău, Jonathan, dacă asta te îngrijorează. Oricum, n-ai fost în casă niciodată, așa că ce importanță are pentru tine?

– Nu-mi dau seama de ce nu poți angaja pe cineva din partea locului. Vreau să zic, de ce a trebuit neapărat să fie nepoata prietenei tale?

– Este adevărat că prin casă m-ar putea ajuta oricine – la gătit, la curățenie...

Vorbind cu o voce ascuțită, Bunica arătă spre gipsul vechi de-o săptămână de la gleznă.

– Dar cu compania cum rămâne? Marigold îmi va ține o companie perfectă.

Jon ridică mâinile în semn că se lăsa păgubaș.

– Bine, Bunico...

– Nu merit și eu puțină companie, când tu mă abandonezi? continuă Bunica privindu-l încruntată, cu buclele albastre-cenușii tremurându-i de indignare.

– Lucrez la fermă, Bunico, nu te abandonez.

– Și la urma urmei, cine are nevoie de tine, măi acriturã?

– Ar mai fi ceva, replică Jon cu blândețe. Cred că m-aș fi putut ocupa eu de curățenie și gătit, Bunico. Când ești plecată în călătoriile tale, o fac întotdeauna.

– Că bine zici. Nici nu știu de ce mă mai ostenesc să-ți ușurez existența. S-ar zice că ai fi încântat să-ți vină o femeie care toată viața a muncit într-un restaurant și să...

Se întrerupse, cu atenția îndreptată spre stația de autobuz.

– Uite-o! Uite-o pe Marigold!

Făcu o pauză, încruntându-se.

– Da' de ce fuge? Unde se duce?

Jon urmări privirea Bunicii, pentru a vedea o femeie care alerga pe trotuar, îndepărtându-se de ei. Un moment, zări niște picioare lungi și un păr blond, strălucind auriu în soare. Ce naiba o apucase?

– Mai repede, Jon, mai repede. Scapă!

Bunica deschise fereastra și scoase capul.

– Marigold? Iu-huuu! Marigold!

Reveni în mașină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jon, ia-o în paralel cu ea!

Bombănind o înjurătură, Jon se conformă. Dacă altcineva ar fi îndrăznit să-i dea ordine, l-ar fi trimis la plimbare.

– Marigold! Aici suntem, Marigold! răcni Bunica.

Blonda întoarse capul, iar Jon îi întrezări nasul cârn și gura cu buze pline, înainte de a opri camioneta lângă ea. Bunica deschise portiera, iar Marigold năvăli înăuntru, cu părul auriu învolburându-i-se, în timp ce trecea peste bătrână, pentru a se așeza între ei.

– Bună, salută repede Marigold.

Înainte ca Jon să apuce să vorbească, arătă în lungul străzii cu o unghie lăcuită stacojiu.

– Repede, după el, până nu ne scapă!

– Cine? Până nu ne scapă cine? întrebă Bunica, cu răsuflarea tăiată.

– Un hoț! Tocmai ieșeam din autogară, uitându-mă după voi, când s-a repezit la mine, mi-a smuls poșeta și a luat-o la goană!

Lui Jon îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor rostite de Marigold. Era complet captivat de ținuta ei, care arăta cum numai văzuse decât pe copertele revistelor. Purta o rochie roșie, sumară ca un furou, și niște pantofi...! Albi cu funde roșii și tocuri de zece centimetri. Cum naiba fusese în stare să alerge cu drăciile alea?

Coborî un moment privirea spre propriile lui cizme de cowboy, apoi reveni spre pantofii lui Marigold și picioarele ei lungi și armonios formate. Orb să fi fost, și tot i-ar fi sărit în ochi culoarea aurie a acelei piei ca satinul. Îl cuprinse un val neașteptat de căldură.

Jon se trase mai aproape de portieră, hotărât să pună căldura pe seama soarelui care ardea prin parbriz. Nu știa dacă să fie amuzat sau scandalizat de îmbrăcămintea ei. Femeia asta avea să gătească și să mănânce, până se vindeca glezna Bunicii? Femeia asta, cu tocuri-cui, rochie mini și lac de unghii roșu ca o mașină de pompieri, urma să îngrijească grădina și găinile bunicii lui? Își stăpâni un hohot de râs.

– Jon? Jon! Ce naiba, mă asculți sau nu?

Vocea Bunicii îl readuse la realitate.

– Ai auzit ce-a spus Marigold? Un hoț, aici, în Enderby. Ce se-alege de lumea asta? Și ce mai aștepți, Jon? Urmărește-l! îi ordonă bunica lui, cu ochii mari și buzele rujate formând un „o“.

– Uite-l acolo! strigă Marigold arătând cu degetul.

Jon privi în lungul străzii liniștite, mărginite cu copaci. Nu vedea pe nimeni.

– Of, fir-ar să fie. A dat colțul! se enervă și mai tare Marigold. Mi-a luat lucrurile, nu poți merge după el? Te rog!

Activat de tonul ei rugător, Jon ambreie. Indiferent de părerea lui despre Marigold Rodriguez, era dator s-o ajute. La fel ar fi făcut pentru oricine.

Apăsă pe pedala acceleratorului și demară cu un duduit, în direcția indicată. Trecu de colț, abia reușind să nu calce o pisică neagră. Cu un ușor țipăt, Marigold îl apucă de braț.

La atingerea ei, îl străbătu un val de adrenalină. Dintr-o dată, o minge de fotbal zburând pe carosabil îi atrase din nou atenția asupra drumului. O ocoli, scrâșnind din saboți. În același timp, se uita după individul care luase lucrurile lui Marigold. Încă nu-l depistase.

– Pe-acolo! Pe-acolo! Ia-o la stânga! La stânga! țipa Marigold.

Cu sângele pompându-i prin vene, Jon trase de volan. Cotiră pe o stradelă dosnică, aruncând pietriș de sub cauciucuri. Camioneta se clătină amețitor într-o parte și alta, făcându-și ocupanții să se ciocnească între ei. Jon încercă să nu se gândească la reacția pe care i-o provocase scurta atingere a lui Marigold, dar cu coapsa ei frecându-se de a lui nu-i era deloc ușor.

– Yee-ha! chiui deodată Marigold, aproape cauzându-i un atac de cord. Întinse o mână ca să se sprijine, apucând involuntar genunchiul lui Jon. Stomacul acestuia căzu undeva în josul pântecului. Atâta despre convingerea că bătăile rapide ale inimii îi erau cauzate de cursa vertiginoasă cu mașina.

Trecură peste un hop, iar Jon uită un moment de reacțiile anormale pe care i le stârnea femeia aceea neobișnuită. Preț de-o milisecundă, vechea camionetă agricolă zbură prin aer. Marigold își aruncă pe spate capul, iar râsul ei răsună prin toată cabina, molipsitor. Bunica i se alătură, bătând cu bastonul în podea.

Jon se strâmbă. De ce râdea domnișoara Marigold, când riscau să fie schilodiți sau chiar să moară în goana aceea nebunească după hoțul care tocmai o tulise cu lucrurile ei? El, unul, ar fi fost gata să-l snopească în bătaie.

– Uite-l! arătă triumfător Marigold cu degetul. Oprește!

Jon apăsă pe frâne, cu inima bubuindu-i în piept. Deschise portiera gata să se repeadă la infractor. Dar... unde era? Jon se încruntă. Nu vedea decât un câine mic, alb și lățos, care stătea cu spatele spre un gard și o pungă de hârtie cam ferfenițită lângă el. Îi privea cu teamă.

– Unde? întrebă și Bunica.

– Păi, cățelul de-acolo, răspunse Marigold, arătând spre micul metis.

Jon gemu și se rezemă de camionetă. Nu-i venea să creadă. Condusese ca un nebun numai ca să prindă un câine?

– Ce are acolo? o întrebă Bunica pe Marigold, în timp ce priveau câinele care ezita lângă pungă, parcă nevrând s-o dea înapoi.

– O, Bunică Gooding, iartă-mă, îți mănâncă darul! se tângui Marigold.

Într-adevăr, maidanezul mesteca ceva, cu o fâșie de hârtie maro umedă atârnându-i din bot.

– Jon, nu sta cu mâinile-n sân! Ia-mi cadoul de la cățel! ordonă poruncitor Bunica.

– Nici mort, replică Jon.

Își încrucișă brațele pe piept și rămase privind-o pe blonda cea smintită care, în cele doar câteva minute de când o cunoștea, reușise să-l smulgă din existența lui liniștită.

– Jon, nu e momentul să stai bosumflat. Câinele ăla îmi devorează cadoul! continuă Bunica, ridicând tonul tot mai tare, cu fiecare cuvânt.

Jon o privi pe Marigold, care rămăsese așezată în camionetă, lângă bunica lui.

– Pot întreba și eu ce anume mănâncă javra asta?

– Jon, nu-mi strica surpriza, replică Bunica.

– Păi...

Marigold lăsă fraza în aer, parcă anume ca să tragă de timp.

Jon o privi încruntat. N-avea să-i meargă cu una cu două, după ce-l făcuse așa de râs.

– Nu e cine știe ce, dar bunica mea l-a făcut anume pentru Bunica Gooding, spuse Marigold, împreunându-și înțepată mâinile în poală. Mișcarea îi făcu rochia să se ridice cu un centimetru.

Inima lui Jon făcu o tumbă, în timp ce privirea i se ațintea asupra tivului. Când își dădu seama că se holba, Jon se încruntă, ridicând ochii spre fața lui Marigold.

– Ce cadou era? mârâi el.

Marigold își roase buza de jos. Deodată se lumină la față.

– Auziți, haideți mai bine să uităm totul, da? Hai înapoi la autogară, să luăm valizele până nu le ia cineva și pe alea.

Râse scurt, nervos.

– Și-n plus, cred că ai mult de lucru la fermă.

Nu era nevoie să-i amintească. Jon își înfipse călcâiele în pietriș.

– Răspunde la-ntrebare.

Lui Marigold i se șterse zâmbetul de pe buze. Bunica dădu să spună ceva, dar Jon o opri ridicând mâna. Nu știa de ce insista. Nu-i stătea în fire.

Bărbia lui Marigold se ridică sfidător, în timp ce-l privea cu îngâmfare. Abia atunci Jon îi observă ochii. Erau albaștri precum cerul vara și nevinovați ca ai unui vițel nou-născut. Dându-și seama încotro i se îndreptau gândurile, Jon se încruntă și mai tare. Se făcuse de

râs, alergând după un câine, din cauza acestei femei. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, nu să se holbeze așa la ea.

– Chiftele mexicane de vită, spuse Marigold.

– Ce? întrebă furios Jon.

Fără să-și ia ochii de la el, Marigold înclină capul în direcția câinelui.

– Cadoul.

– Favoritele mele... scânci Bunica.

– Chiftele mexicane de vită? repetă Jon.

Încet, Marigold dădu din cap.

– Eu îmi risc gâtul și viața...

Cuvintele îi fură retezate de urletul unei sirene. O mașină de poliție intră pe străduță, frânând brusc în spatele camionetei. Jon simți un gol în stomac. Exact asta-i mai lipsea, ca să aibă o zi excelentă.

– Hop-paa... o auzi pe Marigold spunând.

Buzele i se subțiară. Numai de „hopa“ nu-i ardea!

Cel mai recent recrut din oraș în Poliția Regală Motorizată Canadiană, comisarul George Strang, coborî încet din mașină. Înalt, mătăhălos și blond, părea imaginea personificată a legii. Strang veni cu pași mari spre Jon, își propti mâinile în șolduri și salută:

– Bună ziua, domnule.

Jon își încrucișă brațele pe piept.

– Bună ziua, domnule ofițer.

Unde era prietenul lui, sergentul Hall, când avea nevoie de el?

– Ni s-a raportat o camionetă care a trecut cu viteză excesivă prin apropierea unui loc de joacă pentru copii – o camionetă a cărei descriere corespunde cu a acesteia...

Comisarul Strang făcu o pauză de efect, apoi arătă cu capul spre camioneta fermei.

– E autovehiculul dumneavoastră, domnule?

Jon își stăpâni un răspuns grosolan și dădu din cap.

Înainte ca polițistul să poată răspunde, din cabină ieși capul blond al lui Marigold.

– Eu am fost de vină, domnule ofițer.

Comisarul Strang deschise gura ca să răspundă, dar când văzu picioarele lungi ale lui Marigold ieșind coborând din camionetă, uită și să vorbească, și să închidă gura la loc. Jon încercă să nu se holbeze nici el când văzu cum rochia i se ridica încontinuu, în timp ce Marigold încerca să-și facă o ieșire cât mai demnă. Până la urmă renunță și sări jos.

– Ăăă...

Ofițerul din Poliția Regală Motorizată Canadiană se întrerupse, măsurând-o cu o privire plină de admirație, în timp ce se înroșea la față, iar sprâncenele i se arcuiau până aproape de rădăcina părului.

Jon își drese glasul, pentru a-i atrage atenția, dar noul recrut era încremenit pe loc. Oare Strang nu mai văzuse o femeie drăguță niciodată în viața lui?

Marigold îi zâmbi radios, nepărând să-i observe admirația buimacă. Ar fi trebuit să știe că nu era prudent să-i zâmbească unui bărbat așa. Jon simțea că se îneca pentru amândoi. Deschise gura ca să risipească tăcerea, dar Marigold vorbi înaintea lui.

– Pot explica totul, ciripi ea veselă. Tocmai ieșeam din stația de autobuz, când cineva mi-a smuls un pachet. Era un cadou pentru doamna Gooding... arătă ea spre Bunica. Am luat-o la fugă după hoț, iar domnul Gooding, aci de față, a fost atât de bun încât să-mi vină în ajutor. Numai eu am fost de vină, domnule ofițer. Eu i-am cerut să-l urmărească pe făptaș. El n-a vrut dar, fiind un gentleman...

Și rămase cu privirea plină de speranță spre polițist.

Jon o privi încruntat. Era convins că n-avea nevoie ca acea orășeancă proaspăt debarcată să-l facă de râs în fața poliției locale.

– Amendați-mă și gata, domnule ofițer, spuse el.

Cei doi îl ignorară. Între timp se mai adunaseră câțiva oameni, iar Jon oftă. Nu voia decât să ajungă înapoi la fermă. Bunica, pe de altă parte, părea la largul ei, tăifăsuind cu unul dintre gură-cască.

– Deci, vedeți, domnule ofițer, dacă aveți nevoie de un vinovat, dați vina pe mine, reluă Marigold, punându-și o mână pe pieptul proeminent.

Cu gura căscată, comisarul Strang dădu din cap ca un automat.

Jon făcu un pas înainte.

– Dacă-mi dați amenda aia, domnule ofițer, noi suntem gata să plecăm...

Strang nu-l luă în seamă, iar Jon își stăpâni imboldul de a-și fâlfâi o mână prin dreptul ochilor lui.

– Nu cred că v-am reținut numele, domnișoară... spuse Strang.

Marigold zâmbi orbitor.

– Marigold Rodriguez.

– George Strang. Și, plănuiți să stați mai mult prin pădurice noastră?

Când Marigold îl privi pe sub genele ei lungi, rimelate, și zâmbi dând din cap, chipul lui Strang se înroși și mai tare.

Pentru numele lui Dumnezeu! Jon își mută greutatea de pe un picior pe altul. Simțea că era gata să facă explozie.

– Amenda, domnule comisar...?

– S-ar putea să prindeți și dansul rodeo? întrebă comisarul George Strang, cu fața luminată de speranță.

Jon își dădu ochii peste cap.

Complet netulburată de zgâiala ofițerului, Marigold zâmbi și mai larg, răspunzând:

– Poate.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, Marigold aruncă o privire spre profilul încordat al lui Jon și-și mușcă buza. Era hotărâtă să îndrepte situația. Luaseră bagajele și erau în drum spre fermă. Tot timpul, Jon nu scosese o vorbă.

– Îmi pare foarte rău că ți-am cauzat atâtea probleme, Jon, spuse ea, aruncându-i o privire piezișă.

Dacă mai stătea mult încruntat, avea să rămână cu o brazdă permanentă pe frunte.

De ce era atât de furios? Totul se terminase cu bine. Ar fi trebuit să se bucure. Cu ochii lui căprui, nasul acvilin puternic și gura senzuală, cu buze pline, ar fi fost un bărbat foarte atrăgător – numai să nu se mai fi tot încruntat atâta...!

Privirea i se opri spre umerii lui lați, accentuați de cămașa de doc proaspăt călcată. Își suflecase mânecile, iar antebrațele bronzate îi erau presărate cu fire mărunte de păr negru, de aceeași culoare cu părul tuns scurt de pe cap. Mușchii și tendoanele i se umflau, fiindcă ținea prea strâns volanul. Mhm, era încă furios. Ce nesuferit! își spuse Marigold, în timp ce străduia să nu observe cât de atrăgător arăta.

Privirea îi coborî în josul blugilor lui curați, dar cam decolorați. Docul stătea strâns pe picioarele lungi și suple, astfel încât îi putea distinge contururile mușchilor viguroși ai coapselor.

Chiar atunci, Jon își schimbă poziția, atingându-i involuntar piciorul cu al lui. O străbătu un tremur neașteptat, făcând-o să se retragă, surprinsă de propria ei reacție. Ochii îi săgetară în sus, spre chipul lui.

Jon se uita drept înainte, nepărând afectat de scurtul contact. Nu numai că nu-și lua ochii de la asfaltul șoselei, dar nici măcar nu-i răspundea. Încă nu-i primise scuzele pe care Marigold i le prezentase pentru că provocase atâtea dificultăți din cauza chiftelelor.

Nu cumva Jon reacționa cam exagerat? se întrebă ea, observându-i sprâncenele negre, coborâte neguros. Deși o ignora, toate simțurile ei îi percepeau prezența alături. Mirosul lui curat îi plăcea: un amestec de săpun recent folosit și bumbac călcat proaspăt.

Jon răsuflă adânc, iar buza lui de jos, plină și cărnoasă, îi atrase atenția. Aproape că-i simțea gustul – de strălucire a soarelui.

Chiar atunci, ca și cum i-ar fi simțit privirea, Jon întoarse capul spre ea. O privi fără să ezite, iar Marigold se simți descumpănită de acea expresie... dezaprobatoare? Ostilă?

Înghiți în sec și-și mută privirea, simțind un junghi de deznădejde. Nu era în stare să înțeleagă de ce Jon se ambala atât de tare.

– Ei, eu întotdeauna spun că totul e bine când se sfârșește cu bine, interveni Bunica bătând-o pe genunchi, fără să simtă tensiunea dintre Jon și Marigold. Nu ne-a amendat, mulțumită ție, draga mea. În curând vom fi acasă, iar Jon se va putea întoarce la cositul lui mult iubit. Nu-i așa, Jon dragă?

Jon bombăni o înjurătură.

Aruncându-i o privire pătrunzătoare, Bunica îi spuse lui Marigold:

– În caz că n-ai înțeles, Jon ți-a mulțumit.

Marigold își stăpâni chicotitul. Se simțea în chip straniu neliniștită de bărbatul de lângă ea și nu voia să-l supere și mai mult, râzând.

– Va trebui să-l scuzi pe nepotul meu, continuă veselă Bunica. Îți prezint scuze pentru grosolănia lui dar, în caz că n-ai observat, nu este ceea ce s-ar numi un gentleman, mai ales de când Frances...

– Bunico! mugi Jon.

Marigold tresări.

Bunica se aplecă spre ea, șoptindu-i sonor la ureche:

– Am să-ți povestesc eu totul despre ea, mai târziu.

Marigold era dezamăgită. Deci, la mijloc exista și o femeie. Cu siguranță, arțăgosul Jon Gooding nu era genul de bărbat căruia să-i capteze interesul, chiar dacă mâinile lui arătau atât de puternice și capabile, în timp ce conducea camioneta pe șosea.

Meditațiile îi fură întrerupse de mâna Bunicii, care i se puse pe braț.

– Uite ferma! îi arătă Bunica o casă de pe latura sudică a drumului.

Ușurată că tensionata călătorie se apropia de sfârșit, Marigold privi în direcția indicată de bunica lui Jon. Vechea casă a fermei era zugrăvită într-un crem gălbui, iar la est se înălța un tradițional hambar roșu, o baracă și un fânar. Un gard alb de șipci mărginea aleea care ducea spre casă. Acareturile bine întreținute și iarba tunsă cu grijă spuneau despre Jon Gooding mai mult decât ar fi putut exprima orice cuvinte. Marigold se îndoia că ferma aceea, construită între colinele unduitoare, acoperite cu pini înalți, se schimbase mult în ultimii cincizeci de ani.

Devenea tot mai curioasă în legătură cu Jon. Cine era femeia despre care el își împiedicase bunica să-i vorbească?

Camioneta se opri.

– Am ajuns!

Ochii Bunicii străluceau de încântare.

– Intră să vezi casa, dacă vrei, și te vei putea odihni înainte de cină.

Capitolul 2

Marigold ardea de nerăbdare să exploreze casa unde urma să locuiască în următoarea lună. Dormitorul ei, o cameră mică de la etajul întâi, era confortabil și ordonat, cu un pat metalic, o cuvertură cu volane și un scrin antic. Descumpănită, Marigold constată că dormitorul lui Jon era pe același hol, vizavi de al ei. Camera Bunicii era jos, la parter.

În timp ce se uita prin camerele de la etaj, Marigold nu putu să nu se întrebe ce părere avea Jon despre faptul că venise să locuiască la el și la bunica lui. Nu reacționase în nici un fel la toate încercările ei de a-l înveseli. Lucrând ca șefă de sală în restaurantul familiei, crezuse că stăpânea arta liniștirii oamenilor. Talentul ei avusese efect asupra comisarului Strang. Jon părea să fie imun.

Marigold privi în bucătăria luminoasă a casei. Nici nu se putea compara cu bucătăria strâmtă, de apartament, pe care o folosea în comun cu sora ei, Rosa.

Mică și întunecoasă, n-o deranjase niciodată pe Marigold, din simplul motiv că ea nu gătea. Aici, fereastra mare dinspre răsărit lăsa să intre multă lumină, ceea ce o înveselea, întrucât era o ființă matinală și-i plăcea soarele. Dacă trebuia să-și petreacă timpul la bucătărie, măcar să fie o cameră unde se putea simți bine.

Și putea fi foarte mulțumită în această bucătărie intimă, cu podele din lemn de brad, perdele croșetate cu dantelă, masă și scaune de lemn. Era o încăpere destinată să se umple cu oameni, cu membrii unei familii fericite, iubitoare și unite, ca a ei, la care se adăugau aromele gătitului.

Mai era și foarte tradițională. La fel ca tradiționalistul ei proprietar, își spuse ea, amintindu-și un moment chipul atrăgător al lui Jon. Se gândi cât de plăcut ar fi fost să-i pregătească o mâncare gustoasă. Nu ca să-l impresioneze, se grăbi ea să se asigure. În nici un caz n-ar fi încercat să gătească ceva fantezist. Mesele obișnuite aveau să fie destul de dificile. Dar o puteau face să se simtă mai bine, mai încrezătoare, dacă era în stare să prepare o mâncare comestibilă, astfel încât Jon să se uite la ea și altfel decât încruntat.

Lângă bucătărie se afla un living enorm. Podelele sale din lemn de esență tare erau acoperite cu un covor înflorat și cam decolorat. Două canapele și două fotolii stăteau în fața televizorului. Deși Bunica o îndemnase să exploreze, Marigold avea într-un fel

senzația că viola teritoriul lui Jon. Și-l imagina foarte ușor în fotoliul din fața șemineului, uitându-se la televizor, cu picioarele sus, după o zi de muncă grea.

Marigold descoperi biroul lui Jon într-o cameră de lângă living. Fu surprinsă să vadă un computer pe birou. Cumva, nu și-l închipuise la largul lui cu tehnologia modernă. Totuși, după starea impecabilă a curții și a clădirilor, se vedea clar că lui Jon îi plăcea să fie tot timpul stăpân pe situație.

Reveni al bucătărie. Cu bufetul ei spațios și instalațiile albe și lucitoare, îi amintea de restaurantul familiei. Totuși, încă n-o cuprinsese dorul. Marigold era mezina și primise destule sfaturi de la rudele ei bine-intenționate, dar insuportabil de pisăloage. Acum o cuprindea euforia de a ști că era singură, de capul ei. Fu cât pe ce să improvizeze un dans.

– Să nu-mi spui că ți-ai și despachetat hainele!

Marigold se întoarse, zâmbindu-i Bunicii, care stătea în holul dinspre dormitorul ei.

– Mi le pot despacheta mai târziu. Voiam să prospectez teritoriul.

– Și cum ți se pare?

– Fermecător. Și atât de spațios...! Mamăăă, câte camere!

– Aici ai dreptate. Când m-oi muta la Calgary, cum plănuiesc să fac nu peste mult, Jon se va simți îngrozitor de singur, dacă nu cumva își găsește o nevastă.

Chicoti, clătinând din cap.

– Nu știu de ce, mă-ndoiesc că asta o să se întâmple vreodată.

Cuvintele ei stârniră interesul lui Marigold, dar aceasta se hotărî să-și satisfacă mai târziu curiozitatea în legătură cu Jon, când o observă pe Bunica mergând spre masa din bucătărie, rezemată în baston și strâmbându-se în timp ce șchiopăta.

Marigold se grăbi s-o ajute.

– Credeam că vrei să te odihnești, o dojeni ea cu blândețe.

– Nu mă mai pisa, protestă Bunica, dându-i mâna la o parte. Sunt prea surescitată ca să mă odihnesc.

În pofida cuvintelor ei, se așeză imediat pe scaunul tras de Marigold.

– Și-acum, spune-mi ce-i nou cu bunica ta, cu abuelita, vreau să spun. Așa se pronunță în spaniolă?

Marigold ar fi preferat să discute despre viața sentimentală a lui Jon și despre mutarea Bunicii, dar își spuse că avea la dispoziție toată vara ca să afle. Îi zâmbi cu drag femeii care-i amintea atât de mult de propria ei bunică.

– Da, așa se pronunță „bunică“: abuelita.

– Și ce mai face?

– Bine. E foarte ocupată și știu că a fost dezamăgită că nu și-a putut lăsa afacerile ca să vină și ea aici să te ajute.

– A, să nu uit. Îți mulțumesc foarte mult, draga mea, că ai venit aici ca să-mi ții companie.

Întinse mâna, cuprinzând-o pe a lui Marigold.

– Nu-ți face griji, mă bucur că am scăpat. Tu și abuelita mea vă veți putea povesti totul în toamnă, când se va întoarce.

– Am să mă bucur când îți va da ție în primire afacerile alea ale ei cu salsa. Atunci, va avea mai mult timp, ca să putem bârfi și noi cum se cuvine și să batem drumurile, încheie Bunica, chicotind.

– E și ăsta un motiv pentru care mă bucur atât de mult că sunt aici. Voi avea ocazia să-mi încerc unele dintre rețetele mele de salsa.

– Ce nu-ți convine la Renate' Salsa? întrebă Bunica Gooding, referindu-se la condimentul pe care bunica lui Marigold îl comercializase, punând bazele unei firme prospere.

– Nu e nimic care să nu-mi convină. Dar aș dori să promovez o salsa complet nouă, pe lângă linia companiei. N-ar fi un mod excelent de a mă lansa în afaceri?

Bunica dădu din cap.

– Ai adus niște Renate's Salsa? Mi-e poftă de ceva condimentat. Gusturile culinare ale lui Jon sunt cam tradiționale.

– Ei, am să-i fac cunoștință cu salsa și cu câte ceva din vechea bucătărie mexicană, și voi începe chiar acum.

Marigold se ridică în picioare, făcându-și curaj pentru a se întoarce cu fața spre sobă și a începe ritualul magic al preparării unei mâncări comestibile. Teama

ei era cauzată în bună măsură de posibila nemulțumire a lui Jon față de talentele ei culinare, și o deranja că părerea lui conta atât de mult. Nu era decât un cusurgiu. Ce-i păsa ei de opiniile lui?

Bunica îi puse o mână pe braț.

– Încă nu începe să pregătești cina. Vara, Jon nu obișnuiește să mănânce decât foarte târziu.

Marigold se așeză la loc.

– Nu e nevoie să-mi spui de două ori să nu gătesc.

– Nu-ți place să gătești? Dar cum se poate, când toată viața ai lucrat într-un restaurant?

– Nu știu. Nu pot suferi gătitul. Cred că nu am aceleași gene cu restul familiei.

Se bucura că Bunica nu-și făcea false iluzii cu privire la talentele ei culinare. Numai de-ar fi fost și Jon de aceeași părere.

– Dar nu mă deranjează să pregătesc salsa. Parcă nici n-aș găti, înțelegi, ci mai degrabă aș experimenta, știi, ca un savant nebun...

Râse, iar Bunica i se alătură.

– Ei, e clar că n-ai moștenit familia tatălui tău. Te iei mai mult după ramura suedeză, a mamei, cel puțin la înfățișare, comentă ea, mângâindu-i părul blond.

– Și, apropo de familie și cunoștințe... cine-i Frances?

– Mă întrebam când aveai să întrebi. Soția lui Jon.

Marigold avu senzația că primise o palmă.

– Jon e căsătorit?

– A, nu. Frances l-a părăsit. Au divorțat curând.

Bunica pufni.

– Mare toantă a mai fost.

– Bârfiți? se auzi un glas bărbătesc sardonic și tărăgănat din spatele lor.

Marigold și Bunica se întoarseră în același timp. Jon Gooding stătea în ușa dintre bucătărie și verandă. Marigold speră să nu fi auzit ce discutaseră.

Jon își schimbase hainele pe care le purtase în oraș dar, dacă se putea, acum arăta și mai bine, în ținută de lucru. Blugii vechi i se mulau pe trup ca o a doua piele, observă cu admirație Marigold, precum și tricoul uzat ce-i contura formele robuste ale pieptului. Îi mai observă și gura strânsă, și ochii îngustați. Se vedea clar că starea de spirit nu i se ameliorase. Oare cum arăta când – și dacă – zâmbea? Probabil că și mai atrăgător decât atunci când stătea încruntat.

– Nu te mai încrunta așa, Jon, altfel ai să-i faci lui Marigold o impresie greșită.

Bunica se întoarse spre Marigold.

– Zău că-i un băiat foarte fermecător, când își pune mintea.

Jon nu spuse nimic.

Marigold, însă, trebuia să recunoască în sinea ei că Jon Gooding arăta foarte impesionant, chiar și când se încrunta. Deși nu era chipeș în stil clasic, fața lui bronzată ar fi atras atenția multor femei. Dar... fermecător? Latura asta încă nu i-o văzuse.

– Sper că ți-au trecut dracii, da? își întrebă Bunica nepotul. Nici măcar cu-o amendă nu te-ai ales. Și eu am rămas fără chiftelele mexicane – și ce, ți-am zis ceva?

Îl amenință cu bastonul. Gura lui Jon se strânse și mai mult, dar nu scoase o vorbă.

Marigold își ascunse un zâmbet cu mâna. Era gata să parieze că Jon n-ar fi permis nimănui altcuiva să-l dojenească așa cum făcea bunica lui.

Privirea lui Jon se îndreptă spre fața lui Marigold, care i-o susținu. O străbătu un fior de emoție. Ochii lui se întunecară, ca și cum i-ar fi perceput reacția, ceea ce-ar fi fost imposibil. Totuși, părea să fiarbă de o furie mocnită.

– Mă întrebam când termini cina, spuse el pe un ton cam repezit.

Jon Gooding părea într-adevăr să-i poarte pică. Mă rog, asta era problema lui. Marigold își alungă orice sentiment de dezamăgire oricum inexplicabilă. Personal, nu ea genul care să țină mult supărarea. Meseria ei o învățase că, în orice situații, zâmbetele și râsul erau mai eficiente decât furia.

– Îți pot pune mâncarea pe masă oricând dorești, răspunse, cu cel mai strălucitor zâmbet.

Expresia lui Jon, însă, nu se destinse.

– Vin când se-ntunecă.

Și dispăru, trântind ușa.

* * *

Jon își împungea mâncarea cu furculița. Jumările de ouă erau tari precum cauciucul, pâinea prăjită era umedă, iar șunca devenise atât de scorțoasă, încât numai cu ciocanul ar fi putut-o sparge. Lângă ouă se afla un cocoloș de sos roșu pe care îl ignora, neștiind ce era. Până una-alta, această Marigold se dezvăluise a fi o bucătăreasă jalnică. Dar îi era foame, așa că mânca fără să se plângă. Nu că Bunica sau Marigold ar fi observat, dacă spunea ceva. Erau ocupate să turuie ca două gaițe.

Marigold purta aceeași rochie nepotrivită, deși acum, observă Jon cu oarecare satisfacție, arăta cam răvășită. Partea din față îi era mototolită și pătată de la gătit. Se întrebă peste cât timp avea s-o ducă înapoi la autogară.

Își strânsese părul auriu într-un coc în creștetul capului. Deși îi scăpaseră câteva șuvițe, arăta moale și fin ca puful unui pui recent ieșit din ou.

Noroc că renunțase la pantofii cu tocuri. Stătea așezată cu un picior îndoit sub trup, pe celălalt legănându-și-l nonșalant. Privirea lui Jon coborî spre piciorul care se legăna. Dându-și seama că era desculț, simți un gol în stomac.

Unghiile de la picioarele lui Marigold erau lăcuite în același roșu viu cu cele de la mâini, iar în jurul gleznei purta un lanț fin de aur care-i scotea în evidență structura fragilă a oaselor. Jon nu mai văzuse pe nimeni să poarte brățări la glezne. Dar, în fond, își reaminti el, de parcă ar mai fi fost nevoie, Marigold era o fată de la oraș.

Aceeași modă ar fi adoptat-o și Frances. Iar dacă Jon comenta, îl numea țărănoi necioplit care n-avea habar despre ultimele răcnete ale modei. Gândul la fosta lui soție îl făcu să se încrunte.

Simți privirea lui Marigold îndreptându-se asupra lui. O privi și el. Îi zâmbea larg și vesel, cu ochii luminoși și toată fața strălucitoare.

Îi amintea de Frances. Iar Jon nu avea nevoie de o asemenea femeie în preajma lui, o ființă care părea atât de dulce și generoasă la prima vedere, dar n-o interesau decât hainele și bijuteriile.

Zâmbetul lui Marigold păli, dar ochii ei mari continuau să strălucească, privindu-l. Arăta... dezirabilă. Gogoși.

Iritat, Jon luă o îmbucătură de mâncare. O clipă mai târziu, avu senzația că-și umpluse gura cu lavă topită. Parcă-i luase limba foc, iar prin trup i se răspândea o fierbințeală pârjolitoare. Își dădu seama că luase din misteriosul sos roșu și se repezi la paharul cu apă. În graba lui, îl răsturnă.

– Ahh!+ gâfâi Jon, sărind în picioare atât de repezit încât își doborî și scaunul.

– Jon, ce dracu'...? întrebă Bunica, întrerupându-și taifasul.

Gura îi ardea. Cu ochii lăcrimându-i, Jon alergă spre chiuvetă, lovindu-se în drum cu degetul mare de la picior de marginea bufetului. La naiba! Răsuci robinetul de apă rece. Nu mai avea timp să caute un pahar.

Se aplecă și bău cu gura direct de la robinet, îndelung. Cu timpul, senzația arzătoare începu să se risipească.

Ce mama dracului îi dăduse de mâncare? Jon se rezemă de bufet, înfruntându-și furia crescândă. Femeia asta avea să-l omoare. Dacă n-o omora el mai întâi. Se șterse la gură cu dosul mâinii. Ce naiba făcuse ca să merite o asemenea tulburare a vieții lui liniștite?

Și de ce, de ce, de ce se lăsa afectat de Marigold într-un asemenea hal? Dac-ar fi fost atent la mâncare, în loc să caște ochii la ea...

– Jon, ar trebui să știi că salsa nu se mănâncă așa, cu ghiotura, mai ales salsa bunicii lui Marigold, îl dojeni Bunica. Credeam că nu-ți plac condimentele.

Marigold veni lângă el.

– Iartă-mă. Ar fi trebuit să te previn.

Jon se răsuci cu fața spre ea. În minte îi reveniră nenumărate ciocniri asemănătoare. Marigold îl privea spășită, cu ochii mari. Se gândi din nou la Frances, cum ar fi reacționat într-o asemenea situație, cum i-ar fi spus cât de nesofisticat era, că reacționa astfel numai după o îmbucătură de salsa. Indescriptibil de frustrat, se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie.

* * *

A doua zi dimineața, când ieși din dormitor, Jon simți surprins miros de cafea. Era abia ora șase, iar el se obișnuise să fie singurul treaz atât de devreme.

Luase deprinderea de a-și pregăti singur micul dejun, fierbându-și și cafeaua, întrucât Bunica nu era o persoană matinală. Dar, în fond, nici el nu era. Îi plăcea ca dimineţile să fie liniștite și contemplative. Prin urmare, dacă Bunica nu era în bucătărie, însemna că Marigold se afla deja acolo.

Își îndreptă umerii și porni pe culoar spre baie. N-avea de gând să se lase tulburat de prezența ei.

Sub duș, Jon se gândi amărât de câte ori visase să aibă o femeie în bucătărie, care să-l aștepte cu micul dejun și să stea de vorbă cu el.

Și-i amintea atât de bine pe părinții lui, așezați la masă, în aceeași bucătărie, bându-și cafeaua și conversând, în timp ce Jon lua micul dejun. În amintirea lui, avuseseră o căsnicie ideală, o relație perfectă. Se iubiseră foarte mult, o iubire începută încă din copilărie, care înflorise pe măsură ce se maturizaseră. Părinții lui și profundele lor sentimente reciproce de afecțiune și respect îl urmăriseră toată viața.

Dimineţile lor împreună erau unele dintre cele mai vii amintiri din copilăria lui Jon, unele dintre cele mai calde, rememorând o vreme când Jon făcuse parte dintr-o familie adevărată și unită. Sperase să regăsească aceeași bucurie și aceeași comuniune alături de o soție și câțiva copii.

Dar acest vis de-o viață i se spulberase în ziua când îl părăsise Frances. Acum își dădea seama că fusese nerealist, că asemenea visuri și asemenea căsnicii le

pot fi destinate altora, dar nu și lui. Din motive pe care nu reușea să le înțeleagă, era atras întotdeauna spre femei nepotrivite. Femei ca Frances.

Pline de viață, sofisticate și nestatornice. La fel ca Marigold. Numai de l-ar fi atras femeile mai tradiționale.

Îi veni în minte vecina lui, Debbie. Ori de câte ori o vedea, în oraș, la câte un dans, Debbie dădea clar de înțeles că era liberă și ar fi interesat-o o relație. Nu o dată venise cu câte un ghiveci sau o plăcintă pentru el și bunica lui. Iar Debbie nu avea nici un defect. Era bună și destul de atrăgătoare, cu părul ei șaten scurt, ochii căprui și rochiile conservatoare.

Când se simțea singur, Jon se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să răspundă tuturor avansurilor ei. În fond, era o femeie tradițională, care și-ar fi asumat de bunăvoie rolul soției și al mamei casnice. Nu asta își dorea și el?

Ba da, dar așa nu mai exista nici o emoție specială, nici o magie între ei, iar Jon știa, în adâncul inimii, că dacă se căsătorea cu Debbie niciodată n-ar fi putut-o iubi așa cum merita să fie iubită – ea și oricare altă femeie. Și ținea destul la sentimentele lui Debbie ca să nu se încurce cu ea. Așa că era mai bine să rămână singur.

Se gândise de prea multe ori la toate acele lucruri și, în cele din urmă, nimic nu se schimbase. Ajunsese să accepte că visul lui nu era decât atât: un vis și nimic mai mult.

Se îmbrăcă și porni, fără tragere de inimă, spre bucătărie. La radio se transmitea muzică country, iar Jon o auzi pe Marigold cântând o dată cu radioul, într-un falset clar. Se strâmbă. Oare și azi avea de gând să-ncerce să i se vârse pe sub piele?

Ziua de ieri îi ajunsese cu vârf și-ndesat. Știa că în parte era și el de vină pentru că fusese acru. Toate merseseră din lac în puț. Nu-i plăceau conflictele și tensiunile, iar ziua din ajun fusese plină. Și nu-i plăceau nici propriile lui reacții neașteptate față de vecinătatea lui Marigold.

Avea să locuiască la ei o vreme. Venise ca să ajute – la gătit, la gospodărie, și să-i țină de urât Bunicii – pentru un timp nedefinit.

Resemnat, Jon oftă. Atâta vreme cât Marigold se afla acolo, trebuia să facă eforturi pentru a se înțelege cu ea. Nu era una și aceeași cu Frances. Și îi făcea o mare favoare. Oricum, Jon urma să fie în cea mai mare parte a timpului plecat și, când era prezent, nu voia să aibă senzația că nu se putea relaxa la el în casă. Nu era vina ei că Jon reacționa ca un puștan de paisprezece ani ori de câte ori îl privea.

Și totuși, ceva îl reținea. Îi era foame, dar gândul de a se confrunta cu o Marigold exuberantă, cântând, aproape că-l făcu să se strecoare afară pe ușa din spate, fără să mai ia micul dejun.

Nici în ruptul capului n-avea să plece de-acasă flămând. Intră în bucătărie și se opri ca trăsnit, cu gura căscată.

Capitolul 3

Marigold stătea lângă aragaz, cu ochii închiși, gângurind într-un microfon improvizat – o lingură de lemn. Privirea lui Jon lunecă în jos, peste halatul ei de casă din pluș alb, mult prea scurt, de-a lungul picioarelor, până la papucii roz și pufoși care arătau ca niște... Jon își lungi gâtul. Purcei! Fiecare papuc în formă de purceluș avea câte un rât foarte realist la înfățișare, cu un zâmet deloc porcesc. Nu-i venea să-și creadă ochilor!

Privirea îi urcă din nou în lungul picioarelor goale și frumoase, zăbovind la jumătatea coapselor, unde pulpanele halatului stăteau ușor despărțite. Zări tivul unei bluze de pijama bărbătești prea mari, purtată pe dedesubt. A cui pijama era? Scrâșni din dinți. Mai bine să nu știe.

Cântecul luă sfârșit, iar Marigold încetă să se mai tânguiască. Cu ochii încă închiși, făcu o plecăciune adâncă.

– Mulțumesc! intonă ea melodios, cu părul ajungându-i până la căputele acelor papuci ridicoli. Vă mulțumesc!

Se ridică, deschise ochii și-l văzu pe Jon.

– O...!

Mâinile i se ridicară la gât. Fața i se înroși ca focul, în timp ce-și strângea reverele halatului.

– Am auzit dușul adineaori și credeam că încă mai...

Se întrerupse, cu un râs nervos.

Jon își scărpină bărbia, jenat, evitând s-o privească.

După un moment de tăcere, Marigold își dădu la o parte bretonul din ochi.

– Stai jos, am să-ți pun micul dejun.

Vocea îi era ezitantă, iar Jon știu că se simțea la fel de stânjenită ca el.

– Nu e nevoie să...

Glasul i se frânse; și-l drese și încercă din nou:

– Vreau să zic, nu-ți pretind să te scoli cu noaptea-n cap ca să-mi faci micul dejun.

Își stăpâni imboldul de a se repezi afară. Era om în toată firea, pentru Dumnezeu, și se afla în bucătăria lui proprie! Se așeză.

Fără să vorbească, Marigold îi puse în față un bol cu un fel de păsat și se retrase grăbită. Terciul cenușiu, plin de cocoloașe și de puncte negre, mirosea a ars. Jon strâmbă din nas, înfrânându-și la timp un geamăt.

– Mulțumesc.

Se îndoia că-l auzise, peste sunetul radioului.

Marigold îi mai puse lângă castron o farfurie cu pâine prăjită și un pahar cu lapte, apoi o tuli din nou, lăsând în urma ei un miros slab de pudră. Jon fu surprins că putea simți acel parfum slab și delicat, peste mirosul păsatului ars.

Se foi pe scaun. Înainte de a avea timp să-și pună gândurile în ordine, Marigold îi aduse și o cană cu cafea aburindă. O zbughi iute ca o iepșoară nervoasă. Jon rămase cu privirea spre farfurie, neputându-se hotărî să mănânce. Apoi, ochii i se ridicară brusc spre Marigold.

Stătea lângă chiuvetă, cu privirea pe fereastră, mușcându-și buza și ținându-și trupul strâns în brațe. Jon îi simți nervozitatea și se întrebă dacă era la fel de stingherită de prezența lui ca și el de a ei. Ideea îl șocă.

Pe neașteptate, simți că i se înmuia inima. Din cauza deznădejdii lui Marigold, își spuse.

Întorcându-se, Marigold îi surprinse privirea.

Jon simți un ghem în stomac.

– Stai jos.

Răgușeala din propriu-i glas îl enervă și mai mult. Îi indică scaunul din fața lui. Voia măcar s-o ajute să se simtă mai destinsă.

Marigold ezită, continând să-și roadă buza. Avea buze de aceeași culoare ca a trandafirilor sălbatici de lângă gard. Neașteptata comparație îl șocă pe Jon. Privirea i se desprinse de gura ei, urcând din nou spre ochi.

Câteva momente, se priviră. Jon ar fi vrut să se uite în altă direcție, dar nu putea. În atmosferă se produsese o schimbare subtilă, o slăbire a tensiunii.

Într-un târziu, Marigold porni spre masă, aducând încă o ceașcă de cafea.

Jon expiră, dându-și seama abia acum că-și ținuse respirația. Marigold se așeză la masa lui, cu ceașca între mâini și un zâmbet nesigur pe buze.

Privirea ei îi trimitea fiori pe șira spinării. Jon își drese glasul și se uită în jos.

La vederea terciului, se mai dezmetici, întrebându-se dacă putea cumva să scape de bol când Marigold nu era atentă. Riscă să-i arunce o privire scurtă.

Marigold îl privea fix. Sprâncenele i se înălțară.

– Nu mănânci?

Ochii lui Jon coborâră din nou spre castron. Mirosul de ars îi asaltă iar nările. Dacă nu mânca, ar fi fost nepoliticos, mai ales după ce Marigold se trezise din somn și-i pregătise păsatul. Se simțea dator, fie și numai ca s-o menajeze. Dar era în stare? Luă lingura, ridicând iar ochii de la farfurie spre Marigold.

Continua să-l privească, cu o expresie plină de speranță.

– Nu vrei și tu? o întrebă.

– A, nu. Eu niciodată nu mănânc nimic la micul dejun. Mănâncă, nu mă deranjează.

Jon se uită din nou la terci. Își aminti că se hotărâse să fie mai îngăduitor cu ea. Cu teamă, înfipse lingura în pasta zgrunțuroasă. Alungându-și din minte orice gând, vârî mâncarea în gură.

Era fierbinte. Și infectă. Jon își stăpâni un fior și mestecă repede, încercând să-și ascundă deznădejdea.

– Lucrezi într-un restaurant? cârâi el, abia reușind să păstreze un ton firesc.

– Mhm. Chiar e atât de bun?

Părea surprinsă, fiind clar că-i înțelesese greșit întrebarea.

– Am avut probleme cu gogoloaiele alea.

Avusese probleme cu multe, nu numai cu gogoloaiele. Jon făcu un efort pentru a da din cap afirmativ. Mai luă o lingură, concentrându-se să rămână serios, și înghiți. Repede.

Marigold înclină capul, mușcându-și iar buza. Roșeața din obrajii ei putea însemna că se bucura. Jon luă o sorbitură de cafea, ca să-și alunge gustul acru din gură. Cafeaua era tare, dar bună. Ușurat, mai luă o înghițitură.

– Ia și pâine prăjită, îl pofti Marigold, împingând farfuria spre el.

Bucuros că avea o scuză ca să abandoneze păsatul de ovăz, Jon luă o felie. Spre deosebire de seara trecută, pâinea îi reușise, nemaifiind nici umedă, nici arsă.

– E bună, o lăudă el sincer.

Acest compliment scurt o făcu pe Marigold să se lumineze la față. Jon, la rândul lui, fu surprins să constate că iritarea îi slăbea. Acum, Marigold îl privea direct. Expresia ei deschisă începea să-l neliniștească. Luă încă o felie de pâine prăjită.

– Bunica mi-a spus că familia ta se ocupă de restaurante, spuse el primul lucru care-i veni în minte.

– Da. Eu lucrez ca șefă de sală.

– Nu gătești?

Marigold clătină din cap.

În mintea lui Jon se făcu lumină. Așa se explica faptul că nu-și pierduse slujba.

– Toți opt lucrăm acolo, continuă Marigold.

– Opt?

Dădu din cap.

– Trei surori, doi frați, mama și tata. Eu sunt cea mai mică. Uneori, la „Hot Tamale“ e o adevărată nebunie.

– „Hot Tamale“?

– Mda, așa se numește restaurantul.

– Aha...

Jon își schimbă poziția pe scaun, simțind că se înroșea în obraji.

– Și bunica ta lucrează tot acolo?

– Nu, abuelita nu lucrează la restaurant. Ea are o mică firmă de salsa. Salsa pe care ai mâncat-o aseară...

Jon încercă să-și regăsească nemulțumirea provocată de incidentul cu salsa, dar constată că nu reușea.

– Cum aș putea să uit? întrebă el ironic.

Marigold îi zâmbi, îmbujorându-se.

– În septembrie, abuelita îmi va preda mie compania. Sunt foarte onorată că o moștenesc eu.

Își ținea bărbia în sus, iar ochii-i erau dilatați și strălucitori.

– Din șase copii, cum de tocmai tu ai norocul ăsta? întrebă intrigat Jon.

– Cred că-i pare rău pentru mine. La restaurant n-am reușit să mă integrez. Munca de-acolo mă plictisește de moarte, iar mama m-a amenințat că mă face ucenică de bucătar, declară ea cu o strâmbătură melodramatică.

– Dar când vei prelua afacerile bunicii tale n-ai să gătești?

Jon se mira și el că-i punea atâtea întrebări, dar era curios să afle mai multe.

– Nu e un gătit propriu-zis, zâmbi Marigold. Și-n plus, îmi place mult activitatea de afaceri a firmei Renate's Salsa. Întotdeauna am ajutat-o pe abuelita cu actele, ori de câte ori avea nevoie. De mult îmi tot cere să iau eu în primire conducerea firmei, când ea și Bunica pleacă în vacanță. Ne înțelegem foarte bine.

Jon împinse discret vasul cu păsat într-o parte și mai luă o felie de pâine prăjită.

– Și pe urmă, continuă Marigold râzând, poate că lui abuelita îi pare rău pentru mine, fiindcă familia mă dăscălește mereu. Noroc că tuturor le convine că voi prelua Renate's Salsa.

Poate că familia ei se simțea, în secret, ușurată să scape de ea, își spuse Jon, întrebându-se dacă Marigold ajutase vreodată la bucătărie. Totuși, era posibil să resimtă lipsa prezenței sale pline de viață. Părea o familie strâns unită. Simți un junghi de invidie.

– Abia aștept să le arăt alor mei cât de bine mă pot descurca. Ard de nerăbdare să mă întorc la Calgary și să-ncep...

Ardea de nerăbdare să se întoarcă în oraș. Cât de des rostise și Frances aceleași cuvinte? Vocea lui Marigold începu să se piardă, în timp ce pe Jon îl saltau amintiri neplăcute din scurta lui căsnicie. Cât de des neglijase munca la fermă, ca s-o ducă pe Frances în oraș? Voise s-o facă fericită. Își amintea de restaurantele elegante unde îl dusese ea, de operă, chiar și de parăzile modei. Amânase cumpărarea unei prășitoare noi, fiindcă Frances își dorea o mașină nouă. Și nu orice fel de mașină, ci una sport, joasă, scumpă, complet nepotrivită pentru drumurile de țară. Și totul, numai fiindcă Jon voise ca mariajul lor să reziste. Iar ea tot îl părăsise până la urmă. Fusese un prost. Dar niciodată n-avea să repete aceeași greșeală.

– Jon?

– Hmm? mârâi el, lăsându-și jos felia de pâine prăjită.

Surâsul se șterse de pe buzele lui Marigold, iar Jon își dădu seama că era încruntat. Încercase atât de mult să fie politicos, dar amintirea fostei sale soții îi strica imediat buna dispoziție.

– Te-am... ăă... întrebat dacă ai rude apropiate.

Rude. Alt subiect dureros.

– Nu.

Împinse în lături terciul și se ridică. Era mai bine să plece înainte ca întrebările ei să-l scoată din răbdări. Existau unele lucruri despre care nu era pregătit să vorbească.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Trebuie să mă duc la muncă.

Și, împingându-și înapoi scaunul, porni spre ușa verandei.

Marigold îl urmă. Jon simțea mirosul acela slab de pudră pe care-l răspândea în jurul ei. De ce avea un efect atât de puternic asupra lui?

Își înfundă picioarele în ghete și-și trânti pălăria pe cap. Fără a-și lega șireturile, porni bocănind spre ușă.

– Așteaptă.

Vocea ei îl opri în loc. Înceată, feminină, îl sfredelea ca un jungher, răscolindu-i și mai adânc rănile pe care le crezuse tămăduite, dezvăluind toate vechile dureri.

– Ce e? mormăi el.

– Vreau să vin cu tine. Puii... Bunica a spus că eu răspund de ei, și trebuie să-mi arăți unde li se dă de mâncare.

– Azi le dau eu mâncare și apă, replică Jon, întorcându-se să iasă.

– Te rog, lasă-mă pe mine. Vreau s-o fac.

– Îți dau cinci minute, bombăni el.

Ușa se trânti în urma lui.

* * *

În hambar, Marigold îl privi pe Jon cum umplea găleata cu mâncare pentru găini. Blândul comesean

de la micul dejun dispăruse, înlocuit de fermierul cel ursuz. Marigold nu înțelegea ce anume provocase această schimbare.

– Le dai o căldare plină, o dată pe zi, mormăi Jon. Și le pui mereu apă.

Fără a aștepta să vadă dacă-l urma, ieși pe ușa hambarului, spre cotețele puilor.

Marigold ridică din umeri și porni după el. Se încălțase cu niște cizme de-ale lui din cauciuc, prea largi, care clămpăneau la tot pasul. Dimineața de iulie era calmă dar răcoroasă, așa că-și strânse mai tare pulovărul pe trup. De ce nu-și luase și o jachetă? Ridică privirea spre cer... și uită de frig. Luminată de primele raze ale soarelui, bolta era vârstată cu dâre trandafirii și violacee.

– Ce dimineață frumoasă! oftă admirativ Marigold, privind în jur. Știi, aici, la țară, fără clădiri care să ocupe orizontul, lumea pare mult mai mare. Și mai frumoasă. Nu găsești?

Ochii i se opriră un moment spre spatele lui Jon, dar acesta nu-i răspunse.

Cu siguranță, nu putea fi întotdeauna la fel de arțăgos. Marigold scoase limba spre el. Simțindu-se puțin mai consolată, zâmbi și se uită din nou spre priveliștea pastorală, cu fânețele verzi unduitoare și vacile care pășteau pe pajiște. Lumina blândă făcea ca peisajul să arate ca un tablou.

Marigold inspiră adânc, savurând aerul curat de la țară. Își lăsă capul pe spate, pentru a privi un uliu care dădea târcoale pe deasupra, și intră drept într-un zid de mușchi.

– Uuuff! pufni ea sufocată.

Jon se oprise să deblocheze poarta de la țarcul găinilor, iar ea nu observase.

– Scuză-mă, spuse, râzând jenată.

Jon o privi, iar Marigold simți un gol înstomac. Cu o expresie de nepătruns, ochii lui îi cutreierară pulovărul alb de mohair și strecii negri. Câteva secunde, își privi propriile cizme în picioarele ei, înainte de a ridica din nou ochii spre ea. Marigold își arcui gura și ridică sprâncenele, așteptând o explozie verbală.

Nu se întâmplă nimic. Jon se întoarse și deschise poarta cu șoldul, spunând doar atât:

– Închide-o după tine.

Bunica o prevenise că Jon obișnuia să fie cu capsa pusă în zorii zilei, dar în dimineața aceasta Marigold îi văzuse o altă față. Poate pentru că o surprinsese cântând și fusese la fel de jenat ca ea.

Îl examină pe sub gene. Nu scosese o vorbă despre gătitul ei, deși Marigold știa că era cel mult mediocru, și nu-i comentase, slavă Domnului, nici felul cum cânta. Ba chiar încercase să lege o conversație. Aproape începuse să se simtă bine cu el când, deodată, amuțise.

Și încă mai voia să știe de ce. În loc s-o descurajeze, ostilitatea lui o intriga.

Jon deschise cuibarul. Păsările albe săriră afară, începând să forfotească prin jurul lor, dar privirea lui Marigold reveni spre Jon. Arăta foarte atrăgător, cu părul brunet și ochii căprui. Și-ar fi dorit să-i zâmbească măcar o dată.

Fără a ști ce-i trecea ei prin cap, Jon turnă mâncarea în troacă. Atenția lui Marigold fu atrasă spre mâinile lui. Aveau degete groase și puternice, iar dosurile palmelor îi erau bronzate și acoperite cu păr negru. Oare avea palmele aspre și bătătorite? Probabil că da. Și calde. Acest gând făcu s-o străbată pe neașteptate un val de fierbințeală.

Marigold își înghiți un râs nervos. Uneori, imaginația ei o lua razna rău de tot.

Ridicând privirea, Jon o surprinse privindu-l lung.

– N-ai nici o întrebare?

– Ăă... nu.

Ochii lui căprui coborâră spre gura ei, zăbovind acolo un moment.

O, Doamne...!

Inima lui Marigold o luă la goană, iar stomacul i se încleștă. Dar presimțea că Jon Gooding nu era tipul cu care să se încurce. Ținând seama de ceea ce-i spusese Bunica și de propriile ei constatări, părea mai degrabă un tradiționalist.

Și existase o femeie în viața lui. O soție, Frances. Ce Dumnezeu se întâmplase, de-l părăsise? Oare încă o mai iubea? Marigold nu și-l putea imaginând pe Jon

renunțând la o femeie care însemna ceva pentru el. Ar fi dorit-o pentru toată viața, nu numai ca să se distreze un timp.

Se întrebă cum era să fie dorită astfel, dar imediat își alungă gândul. Venise acolo ca s-o ajute pe prietena lui abuelita, nu ca să se îndrăgostească. Își reaminti cu severitate că peste câteva săptămâni urma să se întoarcă în oraș și evită privirea dogoritoare a lui Jon.

* * *

După o zi de cosit, Jon aduse camioneta fermei în fața casei și opri motorul. Stătu câteva minute ascultând radioul, până-și dădu seama că amâna obligația de a se confrunta din nou cu Marigold... Cu gătitul ei, se grăbi el să se corecteze.

Fusese atât de ocupat încât sărise peste masa de prânz. Acum, după ce muncise la câmp toată ziua, îi era atât de foame încât până și gândul unei mâncări preparate de Marigold făcea să-i lase gura apă. Își trecu o mână prin păr, apoi își puse șapca la loc.

Treptele care urcau spre ușa din față a vechii case păreau mai înalte decât de obicei, dar în fond Jon avusese o zi grea. Mașina de legat baloturi se stricase de două ori, iar soarele dogorise ca un cuptor.

Când intră în casă, mirosul savuros de mâncare gătită îi făcu stomacul să ghiorăie. Speranțele i se redeșteptară. Oare ce mirosea așa de delicios? În seara

aceea, nici chiar prezența deconcertantă a lui Marigold n-avea șanse să-l preocupe. Era frânt de oboseală și flămând ca un lup.

Îi auzi râsul din bucătărie și încremeni, cu mâna pe clanță. La fel râsese și de dimineață, când o găsise cântând în bucătărie. Jon nu prea știa cum să ia pofta ei de viață și atitudinea lipsită de griji.

Se așeză pe bancă pentru a-și dezlega șireturile, când Marigold ieși zglobie pe verandă.

– Bună! îl salută ea. Te-am auzit venind. Cum ți-a mers pe ziua de azi?

Jon se îndreptă de spate.

– Bine...

Gura i se uscă. Femeia aia nu avea și haine normale? Fără voia lui, holbă ochii.

Marigold purta sutienul unui costum de baie alb cu pătrățele roșii care-i cuprindea relieful opulent al sânilor. Nu părea să conțină suficient material ca s-o acopere destul. Pielea taliei goale îi lucea ușor de transpirație. Înghițind în sec, Jon coborî privirea spre colanții care i se mulau pe picioare, de la șolduri până la glezne, ca o a doua piele, lăsând foarte puțin în seama imaginației.

Alarmat de aceste gânduri, făcu un efort să ridice ochii. Părul lui Marigold era strâns la nimereală în creștet, lăsând câteva șuvițe nădușite să i se lipească de obraji, semn că robotise la aragazul încins.

Marigold își făcea vânt cu o revistă, fără a părea să-i observe reacția.

– Ce cald e, nu-i așa?

– Ceva miroase grozav aici... bolborosi Jon, chinuindu-se să-și revină. Ce-avem la masă?

– La masă...? A, la masă... no problemo.

Și dispăru în bucătărie, de unde se auziră niște șușoteli înnebunite.

Jon nu-și putu stăpâni un zâmbet. Marigold și Bunica se împrieteniseră la cataramă, făcând cina să devină o adevărată aventură. Măcar de dragul Bunicii, se bucura că Marigold venise la ei.

Marigold reapăru tocmai când Jon își scotea ghetele.

– Du-te și fă un duș, iar când ieși, cina va fi pe masă, spuse ea cu sufletul la gură și părând cam nervoasă.

Jon se întrebă de ce, dar alungă gândul și porni spre baie.

* * *

– Asta-i tot? Taco și salsa la cină? întrebă Jon peste zece minute, uitându-se prin bucătărie după alte mâncăruri.

– Ei, Jon, așa se vorbește cu Marigold? îl mustră Bunica.

– E o rețetă nouă, nu prea condimentată. Cred c-o să-ți placă. Gustă puțin, îl îndemnă Marigold, privindu-l cu ochii ei albaștri măriți de îngrijorare.

– Mulțumesc, dar nu vreau.

Jon lăsă capul în piept, copleșit de foame și oboseală.

– O, Jon, îmi pare atât de rău...! se scuză Marigold, ghemuindu-se lângă scaunul lui. Bunica și cu mine ne distram așa de grozav, încât am uitat de cină.

– Nici la prânz n-am mâncat, replică Jon, simțind că-i venea să-și plângă singur de milă.

Marigold rămase cu gura căscată.

– Bietul de tine...!

– El e de vină că n-a mâncat de prânz, interveni Bunica. Ce-oi fi avut în cap, Jon? De ce n-ai venit în casă? întrebă ea, uitându-se de la unul la altul.

Jon refuză să-și imagineze la ce se gândea în timp ce privirea îi oscila între el și Marigold.

– A, nu, Bunico, mă simt îngrozitor, spuse Marigold, punând o mână pe umărul lui. Jon, ce-am putea face ca să ne reabilităm?

Atingerea ei îl făcu să uite că Bunica îi privea. Îl făcu să uite și de foame. Sau de furie. Și de oboseală. Dintr-o dată, prin minte începură să i se îmbulzească o mulțime de idei despre felurile cum s-ar fi putut achita Marigold față de el.

– N-ai nevoie de mine aici, Jon, spuse Marigold. De-o nevastă ai nevoie.

– O nevastă! hohoti Bunica.

O nevastă?! Capul lui Jon se repezi în sus. Aiurea! Avea nevoie să-și țină viața, capul și gândurile în echilibru, departe de femeia asta imprevizibilă.

– Am ceva important de spus, continuă Marigold, punându-și solemn o mână pe inimă. Jur că în tot restul timpului cât stau aici voi face toate eforturile ca să-ți dau trei mese pe zi. Cu prețul vieții! încheie ea melodramatic.

– Fă-o, și vei reuși cu prețul vieții mele, bombăni Jon.

În loc să se înfurie, Marigold izbucni în râs. Bunica i se alătură, bătând din palme. Uitându-se de la una la alta, Jon clătină din cap. Nu era în stare să înțeleagă femeile.

– Măcar pot să gătesc, spuse Marigold pe un ton ironic. În fond, am venit aici ca să te servesc.

Jon își lăsă capul în mâini. Să-l servească! Numai de-ar fi știut...!

Stimulată vizibil de propria ei declarație, Marigold, sub îndrumarea Bunicii, coapse niște cartofi în cuptorul cu microunde, prăji o felie de șuncă și încălzi o cutie de fasole. După ce mâncă, fără să simtă un moment gustul, Jon se refugie în cabinetul lui.

Nu peste mult, le auzi pe Marigold și Bunica intrând în livingul de alături. Încercă să se concentreze asupra hârtiilor, dar gândurile îi erau atrase încontinuu de sunetele din camera vecină.

O auzi pe Marigold ajutând-o pe Bunica să se instaleze, cu perne la spate și piciorul pe un taburet. O auzi întrebând-o la ce emisiune voia să se uite, apoi îi auzi râsul în timp ce urmăreau o comedie. Îi auzea

încontinuu lipăitul desculț până la bucătărie și înapoi, aducând ceai, popcorn, din nou ceai. Până la urmă, renunță și-și lăsă capul în mâini. Numai la afurisita aia de contabilitate nu putea să-i stea mintea.

Marigold. Nu reușea să și-o alunge din gând. În timp ce cosise, văzuse picioarele ei lungi, cu tocurile acelea înalte. Îi văzuse contururile sânilor prin pulovărul alb pe care-l purtase de dimineață. Își amintea fiorii care-l furnicaseră pe șira spinării când își văzuse propriile cizme de cauciuc în picioarele ei.

Hotărât, își împinse înapoi scaunul și li se alătură lui Marigold și Bunicii, ca să urmărească actualitățile de noapte. Privi neclintit televizorul o jumătate de oră, le ură noapte bună și urcă în camera lui.

Abia când se întinse în pat, cu privirea în tavan, își dădu seama că nu-și amintea nimic din tot ceea ce văzuse la televizor. În același timp, ar fi putut să reproducă fiecare mișcare și fiecare afirmație pe care o făcuse Marigold Rodriguez despre familia ei și despre viața agitată din Calgary.

Capitolul 4

Când începu talk-show-ul de la miezul nopții, Marigold încă mai simțea acea dezamăgire ciudată din momentul când Jon plecase la culcare.

– Ce are Jon împotriva mea? întrebă ea.

Bunica se trase de bila portocalie a cercelului.

– Nu are nimic cu tine, la drept vorbind. E doar cam timid, o să-i treacă.

– Nu e numai atât. Îmi dau eu seama. Nu te teme că m-ai răni, vreau doar să știu.

– Mai e ceai?

Marigold îi umplu ceașca, așteptând nerăbdătoare răspunsul.

– Nu împotriva ta are ceva... Ți-am spus că Jon a fost cândva căsătorit. Acum vreo zece ani. Da, continuă ea, observând expresia surprinsă a lui Marigold, era foarte tânăr. Dar era gata să se căsătorească, numai asta își dorea, o fermă și o familie. Și-a pierdut părinții

într-un accident de mașină, la treisprezece ani, ceea ce l-a durut îngrozitor, eu fiind singura rudă care i-a mai rămas.

Deodată, Marigold se întrebă cât de înțelept ar fi fost să-i ceară Bunicii să vorbească despre Jon. Avea să stea acolo doar câteva luni, cel mult, și oricât ar fi intrigat-o fermierul cel taciturn, știa că nu era bine să se implice. Totuși, i se strânise interesul, iar asta nu însemna că se implica prea adânc în viața lui. Era doar curioasă.

– Ce legătură are fosta soție a lui Jon cu mine? întrebă ea, neputându-se stăpâni.

– Ești doar genul de femeie care-l neliniștește, atâta tot.

– Nu înțeleg.

– Cred că-i amintești de Frances.

– Ahaaa...

Abia acum înțelegea.

– Semăn cu ea?

– Nu...

Bunica își împinse ochelarii la rădăcina nasului, măsurând-o pe Marigold cu privirea.

– Frances era mai înaltă, cu oase mai mari și cu părul roșcat. Dar, la fel ca tine, îi plăcea să se îmbrace după ultima modă. Prefera viața de la oraș celei de la fermă, lucru firesc, din moment ce crescuse într-un oraș. L-a părăsit după două luni de când se căsătoriseră...

– Două luni? repetă uimită Marigold.

Bunica dădu din cap.

– Frances spunea că viața la țară o plictisea. Nu voia să trăiască aici.

– Bietul Jon.

Fără chef, Bunica râse.

– Vezi să nu simtă că-ți pare rău pentru el.

– Nu-mi pare rău pentru el. Sunt doar șocată că nevasta asta a lui era atât de superficială... Acum îmi dau seama de ce are probleme cu mine.

Se gândi câteva momente la toată povestea, înainte de a lua o hotărâre.

– Știu ce-am să fac.

Bunica își arcui sprâncenele dermatografiate cu gri.

– În timp ce sunt aici, îi voi dovedi lui Jon că nu toate orășencele sunt ca ea. Îi voi dovedi că în mine poate avea încredere.

– Dar la ce va folosi asta?

– Nu strică să-i schimb părerea, nu-i așa? Doar nu-și poate trăi viața antipatizându-le pe toate persoanele care-i amintesc de soția lui.

Bunica nu părea prea convinsă.

– Vreau să-l las cu o impresie bună despre mine, adăugă Marigold, subliniinu-și cuvintele cu o aplecare a capului.

Cel mai mult o deranjau aerele trufașe ale lui Jon. Încercase să-și spună că nu aveau nici o importanță dar, cumva, o afectau. Merita să-i schimbe părerea, atâta vreme cât avea grijă să nu se implice prea mult.

Se încordă, amintindu-și jinduirea pe care o citise în ochii lui Jon în aceeași dimineață și felul cum reacționase trupul ei. Trase aer în piept, nesigur. Așa ceva n-avea să se mai repete, își spuse ea.

Nu voia decât să-l lase pe Jon cu o părere bună. Simplul fapt că nu se născuse și nu crescuse la țară nu însemna că era o femeie superficială, ca Frances. Nici în ruptul capului. Avea să-și dea toată silința ca să-i arate din ce aluat era plămădită.

* * *

Jon înfipse cangea în balot. Îl trase spre el, simțind cum i se încordau mușchii umerilor. Își răsuci capul, pentru a-și destinde tendoanele gâtului, și zări cu coada ochiului o mișcare.

Marigold, ținând în mână găleata cu ouă, tocmai zăvora poarta curții de păsări. Ridică privirea, îl văzu și-i făcu cu mâna.

Îl străbătu un val de adrenalină. Gura i se strâmbă, dar ridică totuși o mână în semn de salut. Apoi își reluă munca, știind că valul de energie pe care-l simțea i se datora lui Marigold, nu dorinței de a termina stivuirea baloturilor înainte de a începe ploaia.

Privi din nou în direcția lui Marigold, care se îndepărta. Purta o rochie neagră scurtă, strânsă pe trup, complet nepotrivită pentru fermă, cizme negre de cauciuc (ale lui) și o pălărie enormă de paie,

împodobită cu flori de câmp. Jon aștepta obișnuita nemulțumire față de preferințele ei vestimentare, dar nu simți decât o văpaie caldă pe care n-avea nici un chef s-o definească.

Marigold se afla la fermă de două săptămâni, iar Jon trebuia să recunoască, fără tragere de inimă, că se adaptase întrucâtva, în pofida tuturor îndoielilor lui. Niciodată nu spusese că-i era dor de oraș, nici nu se smiorcăise în legătură cu lipsa vieții mondene sau a magazinelor pe care să le cutreiere. Mai mult, nu părea să-și piardă niciodată calmul, nici chiar când Jon intra în casă uitând să se decalțe. Nu se plângea de mirosul de bălegar nelipsit vieții la fermă. Al dracului să fi fost dacă reușea s-o înțeleagă.

Talentele ei culinare nu progresaseră nici cu un pas, dar îi dădea câte trei mese pe zi, așa cum îi promisese. De asemenea, le dădea mâncare și apă găinilor și strângea ouăle din cuibare. De acord, puii nu erau întotdeauna hrăniți la ore fixe, dar niciodată nu rămâneau flămânzi. Așa că Jon nu putea fi decât satisfăcut de prezența ei la fermă.

Și-atunci, de ce nu era?

* * *

În aceeași zi, Marigold îl auzi pe Jon intrând în casă la ora cinei și avu o senzație de furnicături, care-i accelera bătăile inimii. Chiar atunci sună telefonul,

făcând-o să tresară. Ridică receptorul, mulțumită de diversiune, și avu plăcerea de a auzi vocea mamei sale.

Dar, oricât de mult se bucura să primească vești din partea familiei, asupra acestei convorbiri nu reușea să se concentreze. În timp ce mama ei vorbea, Marigold rămânea tot timpul conștientă de fiecare mișcare a lui Jon pe verandă. Auzi banca scârțâind când se așeză, auzi zgomotele slabe în timp ce-și dezlega șireturile și foșnetul ghetelor pe care și le scotea din picioare.

– Excelent, mami. Ce face tata? se prefăcu Marigold absorbită de conversație, deși fu chinuintor de conștientă de momentul intrării lui Jon în bucătărie.

Deși stătea întoarsă cu spatele, îi simți ochii ațintiți asupra ei. Instinctiv, se îndreptă de umeri, cu un fior de nerăbdare străbătându-i șira spinării. Voia să se întoarcă, să simtă plăcerea de a-l vedea. Nu fiindcă era Jon, se grăbi ea să-și spună, ci pentru că-i plăcea felul cum arăta după o zi de muncă grea, puțin murdar, puțin transpirat, cu pielea lucind de acea vitalitate pe care o putea scoate la iveală numai munca grea în aer liber.

Cu un entuziasm forțat, își întrebă mama și despre restul familiei. Totuși, nu putea da atenție cuvintelor ei, fiind prea conștientă de prezența lui Jon.

De ce nu se ducea să facă duș? Degetele îi tremurau, și strânse receptorul și mai tare. Refuza să cedeze imboldului de a se întoarce.

După ce întrebă despre toți membrii familiei, auzi pașii lui Jon îndepărtându-se pe coridor, spre baie. În sfârșit! Marigold oftă ușurată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă mama ei. Muncești prea mult?

– Nu, mami. Munca de-aici nu-i ușoară deloc, dar îmi place.

Surprinzător, era adevărat. Niciodată nu se considerase altceva decât o fată de la oraș.

Încă din acele prime zile, muncise pe brânci ca să-l impresioneze pe Jon și constata că eforturile îi dăruiau mau multă satisfacție decât se așteptase. Era doar puțin dezamăgită că Jon nu părea să observe cât de mult se străduia.

Totuși, starea lui de spirit se ameliorase considerabil. Acum era aproape prea politicos, prea rezervat – cu excepția rarelor ocazii când îl surprindea privind-o cu o expresie ciudat de meditativă, care-i făcea sângele să circule mai rapid prin vene. Nu o dată, când erau singuri la micul dejun, se pomenise că privirea-i era atrasă spre mâinile lui. Și-ar fi dorit s-o atingă. Ochii i se îndreptau de la sine către liniile senzuale ale gurii lui, și se întreba cum ar fi fost s-o sărute.

Când mama ei termină de vorbit, Marigold închise telefonul, recunoscătoare că dialogul se sfârșise și cu un sentiment de vinovăție pentru că fusese atât de distrată.

– Ai terminat de vorbit la telefon?

La auzul vocii lui Jon, Marigold se răsuci în loc, cu inima sărindu-i în gâtlej. Jon ieșise de la duș, iar apariția lui o amuți pentru câteva momente. Oare avea idee cât de viril și chipeș arăta? Privirea ei îi parcurse părul umed, aproape negru, coborând spre față.

Observă că avea pielea mai bronzată decât a ei. Apoi ochii i se opriră asupra buzelor lui pline și senzuale.

Cu un efort, întoarse capul.

– Mama mea.

Vocea îi suna ciudat, sufocată.

Spre surprinderea ei, Jon spuse:

– Cred că ți-e foarte dor de ei.

Marigold ridică din umeri, stânjenită de solicitudinea lui.

– Da, dar am fost prea ocupată ca să mă gândesc mult la asta.

– Voiam să-ți vorbesc, să-ți mulțumesc pentru toate eforturile pe care le depui de când ai venit aici.

Privirea lui îi provocă un val de căldură care-i inundă tot trupul, adunându-se în partea de jos a abdomenului. Era stingherită de acele laude, dar în același timp și mai mulțumită decât i-ar fi convenit să recunoască.

– Îmi place aici. Și munca de-aici îmi place.

Își trecu o mână prin păr, adunându-și-l într-o coadă-de-cal, ca să n-o deranjeze în timp ce termina de pregătit cina.

– Nu.

Jon venise destul de aproape ca să i se simtă mirosul de săpun. Se și bărbierise. Ochii-i erau de culoarea ciocolatei amărui.

– C-ce...?

– Nu-ți lega părul la spate, spuse el cu glas ursuz.

În ochi i se citea că o dorea, iar această revelație o zgudui. Pulsul i-o luă razna, în timp ce membrele i se moleșeau în fața rugăminții fără cuvinte din privirea lui.

– Părul... Nu ți-l lega. Rareori ți-l lași liber. Și e atât de frumos...

Înainte ca Marigold să poată reacționa sau răspunde, Jon întinse mâna. Îi atinse părul cu un singur deget. Marigold îi simți atingerea la fel de intens ca și cum și-ar fi lipit tot trupul de al ei. Două săptămâni încheiate avusese senzația că Jon păstra intenționat distanța – iar acum, cât ai clipi, se crease o intimitate la fel de strânsă ca și cum...

Jon își retrase mâna, dar privirile le rămaseră unite.

Era o nebunie. Marigold venise acolo cu anumite sarcini, iar relațiile intime cu un bărbat tradiționalist și de modă veche ca Jon, în stare s-o iubească până la moarte, nu făceau parte din contract.

Își impuse să facă un pas înapoi, bolborosind:

– Mama mea îți trimite salutări... Și-i-trimite-salutări-și-lui-Bunica. Și-asta-mi-amintește-c-ar-fi-timpul-să-mă-duc-s-o-scol-din-somn... mai rosti ea, dintr-o suflare.

Și ieși în fugă din bucătărie, agitată.

* * *

Cina nu decurse deloc plăcut. Marigold arsese friptura și lăsase cartofii prăjiți aproape cruzi. Puțin îi păsa, din moment ce ea scălda în salsa tot ce mânca. Măcar să fi fost în stare să mănânce.

Jon părea preocupat și abia se atingea de mâncare, în timp ce Bunica punea întrebări despre convorbirea

telefonică. Poate că nu era decât imaginația lui Marigold, dar cu cât vorbea ea mai mult, cu atât mai tăcut devenea Jon. Oare și pe el îl frământa la fel de mult ca pe ea ceea ce se întâmplase între ei adineaori, sau era doar prost dispus fiindcă începuse ploaia? Știa că schimbarea vremii avea să amâne încheierea cositului.

Se bucură când auzi sunând telefonul.

– Răspund eu.

Era o femeie și cerea cu Jon.

Fără a-și permite să se întrebe, măcar, cine era, Marigold îi întinse lui Jon receptorul. Mâinile li se atinseră – abia simțit, doar cu vârfurile degetelor, dar Marigold simți acel contact prin toată ființa. Stomacul îi făcu o tumbă. Își impuse să se întoarcă fără să-l mai privească.

Începu să strângă masa, încercând să nu mai audă glasul lui Jon. Dar, în clipa când acesta închise telefonul, privirile li se întâlniră.

– Era Nina Pomper, vecina noastră, spuse el, privindu-și bunica. I-au scăpat porcii. Au intrat la Percy, adăugă, cu o strâmbătură de nemulțumire.

Bunica se încruntă.

– Săracul Percy. Sper că n-au să-l sperie.

Cine dracu' mai era și Percy? se întrebă Marigold. Dar nu apucă să se intereseze, căci Jon pornise deja spre verandă.

– Soțul Ninei e plecat, iar ea nu se poate descurca singură, spuse el, în timp ce-și lua pe umeri mantaua de ploaie.

– Vin și eu să te ajut, propuse Marigold pe negândite.

Avea o nouă ocazie de a-i dovedi că femeile de la oraș nu erau niște împiedicate.

Jon ezită o fracțiune de secundă, înainte de a clătina din cap.

– Nu, e umezeală.

– Așa e de obicei, când plouă, replică Marigold, încercând să vorbească pe un ton glumeț; gândul de a fi împreună cu Jon făcea s-o străbată fiori de nerăbdare. Nu mă tem de umezeală.

– Păi... murmură el, evitându-i privirea.

– N-ai să poți face totul singur, Jon, interveni Bunica, de la masă. Las-o și pe Marigold să te-ajute, așa o să terminați mai repede. Porcii ăia afurisiți...! Bietul Percy! Cred că-n clipa asta-l terorizează de moarte.

Jon o privi lung pe Marigold, care se chinuia să-și ascundă agitația și să-și stăpânească bătăile nebunești ale inimii.

– Poate că e mai bine așa, din moment ce Nina nu face față.

La propunerea lui Jon, Marigold își luă o salopetă de-a lui, căutând tot timpul să-și alunge din minte gândul că urmau să fie singuri.

* * *

Când ajunseră la ferma Pomper, se văzu imediat de ce doamna Pomper nu le putea da nici o mână de

ajutor. Era gravidă, într-o fază avansată. Scundă, rumenă la față și cu păr arămiu, Nina Pomper le mulțumi din toată inima că-i veniseră în ajutor.

– Te ajutăm cu plăcere, răspunse Jon.

Marigold observă că privirea lui se abătea în repetate rânduri spre abdomenul proeminent al Ninei. Avea o expresie nostalgică, la vederea căreia Marigold simți un nod în gât. Dintr-o dată, înțelese ce inimă sensibilă avea Jon. Aparentul lui arțag nu era decât un paravan pe care-l folosea ca să nu mai fie rănit. De ce nu-și găsea o femeie cumsecade, cu care să se așeze la casa lui? Marigold își reaminti că era un om care se angaja pe viață. Un motiv în plus de a evita încurcăturile, oricât de mult o atrăgea.

– Ești sigură că porcii au ajuns pe pășunea mea? întrebă Jon.

Nina dădu din cap.

– Gary North i-a văzut acolo când era în trecere cu mașina.

– Marigold și cu mine o să-i adunăm și-i mânăm spre poartă, bine? întrebă el.

– Îți mulțumesc, răspunse Nina, urându-le în continuare succes.

În tăcere, Jon și Marigold porniră spre pajiște.

– Ești sigură că vrei să faci treaba asta? o întrebă el când ajunseră la oarecare distanță de casă. Încă mai poți să te întorci la camionetă.

Marigold rămase cu ochii în jos, uitându-se atentă pe unde călca. Burnița se transformase în ploaie, iar pe jos era plin de noroi alunecos.

– Sigur că da, răspunse ea, cu o încredere cam forțată.

Ce mare lucru, să mâne câțiva porci înapoi în ocolul lor?

Peste câteva minute, Marigold nu mai era la fel de convinsă.

Asfințea, iar ploaia începea să devină o aversă torențială. Se bucură, ușurată, când zăriră porcii evadați pe o mică pășune cu copaci. Marigold nu știa nimic despre porci, dar spera ca aceștia să aibă bunul simț de a coopera, din moment ce uitase să-și ia mănuși și începea să-i fie frig la mâini. În întuneric, ploie și vânt, părea mai mult o seară de octombrie decât de început al lunii august, însă Marigold mai degrabă ar fi murit înghețată decât să-i spună lui Jon cât de neplăcut se simțea.

– Mai bine ia-o tu spre vest, iar eu rămân aici, unde-i și taurul, propuse Jon.

– Taurul? repetă Marigold ridicând smucit capul, în timp ce simțea cum îi pierea complet încrederea în sine.

– Mda, Percy, răspunse Jon, cu un gest spre pajiște. Neprețuitul meu taur Hereford.

Privirea lui Marigold urmări mâna lui Jon, pentru a se opri asupra unui munte viu de carne bovină. Închise strâns ochii, respirând adânc, în timp ce-și

spunea că i-o luase razna imaginația. Nici un animal nu putea fi atât de mare. Dar, când deschise ochii din nou, văzu că taurul era tot acolo, la fel de colosal. Jon vorbea, așa că făcu un efort să-l asculte.

– Dacă-i luăm pe porci din două direcții, au să pornească prin mijlocul pajiștii, spre poartă, spunea el.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Cel puțin, așa sper...

O privi prin penumbră, iar Marigold se întrebă dacă era doar o iluzie, sau în ochii lui chiar se zărea o lucire glumeață.

– Și, după ce-i aducem până acolo, îi vom mâna drept în țarc.

Suna mai mult ca o strategie de fotbal, dar Marigold dădu din cap, adăugând apoi:

– Ăă, și în legătură cu ta... taurul...

– Percy? Nu-ți face griji cu el, e ca un pisoiaș.

Mda, sigur, și ea ce era, o șoricuță?

Marigold înghiți în sec, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să-și recunoască lașitatea și să se întoarcă la mașină. În schimb, își forță picioarele să pornească, intrând pe poarta ținută deschisă de Jon. Taurul aruncă o privire nepăsătoare în direcția lor, iar Marigold simți că i se înmuiau genunchii. Poate că exagera. Jon n-ar fi lăsat-o să-l ajute, dacă știa că risca să pățească ceva. Totuși, simțea un gol în stomac la gândul de a porni singură pe aceeași pășune cu buldozerul acela de animal roșcat cu alb.

O luă spre porci, când Jon îi strigă:

– Dacă Percy pornește spre tine, ia-o la fugă spre gard.

Vorbea pe un ton atât de firesc, încât Marigold nu fu sigură dacă era serios sau nu.

– Mhm, mersi! mormăi ea.

Terenul era neregulat și plin cu mușuroaie de cârtițe. În lumina tot mai slabă, trebuia să facă mari eforturi pentru a se uita în același timp la porci, la taur și pe unde călca.

Și ce anume încercase să dovedească venind acolo? Bine măcar că taurul își vedea de treburile lui, observă ea cu ușurare. Uriașul Hereford nu-i dădea nici o atenție, dar porcii, stând adunați în colțul cel mai îndepărtat al pășunii, îi urmăreau toți ca unul mișcările.

Cea mai strânsă relație a lui Marigold cu un porc fusese aceea cu papucii ei roz. În carne și oase, porcii nu erau nici pufoși, nici roz și nici drăgălași. Erau foarte murdari, mari cât toate zilele și teribil de nervoși, dacă se lua după expresiile lor.

Erau cam douăzeci la număr, inclusiv trei scroafe mari cât niște căzi de baie. Volumul lor masiv o făcea pe Marigold să tremure, încetinind pasul. Să fi fost oare numai imaginația ei de orășeancă, sau toate acele animale domestice erau mai mari decât ar fi fost normal?

Cam la cinci metri de grup, Marigold se opri, nesigură cum să înceapă punerea planului în aplicare. Porcii se uitau la ea, ea se uita la porci. Cea mai

perfectă remiză mexicană din lume, își spuse Marigold cu amărăciune, gândindu-se la genealogia ei. Una dintre enormele scroafe păși înainte, își ridică râtul și o țintui pe Marigold cu ochii ei ca două boabe. O străbătu un fior rece care nu avea nimic în comun cu ploaia și frigul.

Oare porcii obișnuiau să atace, la fel ca mistreții? Cu siguranță, arătau destul de amenințători. Și-l aminti pe Percy și aruncă o privire peste umăr. Toată lumea știa cum atacau taurii. Percy, însă, stătea liniștit la locul lui.

Jon trecuse deja pe lângă el și venea spre grupul porcilor, pe diagonală. Făcu un gest larg cu brațul, iar Marigold înțelese că-i indica să pună porcii în mișcare.

Ce Dumnezeu îi trecuse prin minte când se oferise să-l ajute? se întrebă ea deznădăjduită, cu gândul la livingul cald, ceaiul fierbinte, palavrele vesele ale Bunicii și televizorul zgomotos? Jon. La el se gândise. Și la propria ei intenție de a-și dovedi vrednicia.

Cu sângele vâjâindu-i prin urechi, Marigold își alungă hotărâtă orice gânduri din minte. Se apropie de porci, cu brațele desfăcute, într-un efort de a-i mâna înainte, prin zona dintre ea și Jon. Cu un guițat înfiorător, unul dintre porcii mai tineri se desprinse din turmă, alergând cu picioarele lui scurte și țepene și cu coada răsucită săltându-i la spate.

Marigold încremeni, cu inima sărindu-i din loc. Dar animalul nu făcea decât să alerge peste pășune, spre

Jon. Încă vreo șase porci tineri o zbughiră din grup, provocându-i lui Marigold o nouă serie de mici pre-infarcturi. Trecură pe lângă ea, pe urmele primului. Nu erau numai mari și murdari, ci și foarte zgomotoși și foarte repezi.

Trase adânc aer în piept, dar curajul nu-i reveni nici cu o câtime. Jon o privea, iar ea era hotărâtă să-i arate că era nevoie de mai mult de trei scroafe cât ditamai mașinăriile de uz casnic ca s-o sperie.

Adunându-și toate resursele de curaj, Marigold porni din nou, pășind cu picioarele depărtate și brațele desfăcute. Călcă într-o groapă, își pierdu echilibrul și se clătină. Dând nebunește din brațe, reuși să nu cadă, dar nu înainte ca mișcările ei agitate să împrăștie congregația porcească în toate direcțiile, cu guițături asurzitoare.

Toți porcii fugiseră care-ncotro, cu excepția unei mămici cât toate zilele. Marigold simți un val momentan de triumf că reușise să-i expedieze, când deodată scroafa grohăi. Și se repezi. Drept spre Marigold!

Capitolul 5

Înainte de a apuca să sară la o parte din drum, grămada de carne alergătoare se repezi drept printe picioarele lui Marigold.

Marigold simți cum cădea pe spate și căută ceva de care să se agațe. Degetele ei apucară câteva fire de păr aspru și sârmos. Abia peste câteva momente își dădu seama că stătea călare pe scroafă!

Instinctiv, se ținu strâns, în timp ce toată viața i se desfășura pe dinaintea ochilor. Cum Dumnezeu avea să scape de-acolo? Deodată, scroafa coti brusc, servindu-i soluția pe tavă. Marigold se prăvăli la pământ.

Un moment, nu făcu decât să zacă pe spate, buimăcită. Încet, deveni conștientă de ploaia care-i stropea fața și de gâdilatul ierbii ude la ceafă.

Apoi apăru Jon, aplecat deasupra ei, întrebând-o dacă pățise ceva. Ochii lui căprui erau gravi, fără nici o undă de veselie.

– Nu te mișca, îi spuse și începu să-i pipăie picioarele și brațele, în căutarea unor eventuale fracturi.

Marigold se conformă, electrizată de tonul lui blând și poruncitor în același timp. După ce se convinse că nu-și rupsese nici un os, Jon se aplecă din nou peste ea.

– Te-ai lovit la cap?

Ochii-i erau neguroși, iar pe frunte i se adânciseră riduri de îngrijorare.

La vederea expresiei lui alarmate, inima lui Marigold tresări.

– Nu, răspunse ea cu voce înceată.

– Poți să te ridici?

O întrebase atât de tandru, încât Marigold simți o slăbiciune inexplicabilă a genunchilor. Dacă trebuia să călărească o scroafă pentru a-l face să se poarte așa, merita efortul. Începu să clatine din cap că nu, când își aminti că se hotărâse să fie vitează. Așa că dădu din cap afirmativ. Mâinile lui, calde și blânde, le apucară pe ale ei, ajutând-o să se ridice în picioare.

Genunchii îi tremurau și, pentru câteva secunde, se agăță de el. Ducă-se dracului orice vitejie! Era mult prea recunoscătoare că-l avea atât de aproape. Brațele lui o cuprinseră, iar Marigold simți imediat cum o copleșea un sentiment de siguranță, de căldură și de ocrotire. Jon nu părea dornic să-i dea drumul prea curând. La rândul ei, Marigold mai degrabă ar fi murit decât să se desprindă din îmbrățișare.

Îi simțea mirosul: masculin, cald, de pământ. Apoi, treptat, deveni conștientă și de alte mirosuri... mirosuri pe care le răspândea ea: iarbă udă, pământ ud, porc ud. Ilaritatea situație o izbi, făcând-o să izbucnească în râs. Umerii i se scuturau și simți brațele lui Jon strângând-o și mai tare. Își aruncă pe spate capul, râzând cu hohote.

Jon o privea fix, cu ochii dilatați de uimire și gura întredeschisă. Marigold continuă să râdă, până când începu și el să chicotească, apoi să râdă de-a binelea. Ochii i se încrețiseră la colțuri, gura i se lățise, iar în obraji îi apăruseră două gropițe.

– M-ai văzut?

Marigold trase aer în piept, surprinsă și încântată de reacția lui neinhibată.

– Am luat-o la goană călare pe scroafă!

– Ba bine că nu! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor! răspunse el, cu o lucire veselă în privire. Va trebui să te înscriem la rodeo.

Pe Marigold o durea burta de-atâta râs. Când se îndreptă de spate, privirile li se întâlniră.

La fel de bruc pe cât începuseră, râsetele încetară. Marigold se afla doar la o lungime de braț distanță de Jon și, în întunericul tot mai dens, simțea cum îi învăluia o mantie de intimitate. Jon făcu un pas, iar Marigold își ținu respirația, așteptând... nici ea nu știa ce. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că Jon o auzea. Și tremura atât încât de rău încât nu se îndoia că putea să vadă.

Jon ridică mâna, plimbându-și un deget peste obrazul ei.

Marigold închise ochii. Voia să respire dar nu putea, fiind mult prea conștientă de toate plăcerile pe care i le sugera mângâierea aceea tandră. Degetele lui îi trecură peste ochi, în josul nasului, apoi ajunseră pe buzele tremurătoare.

Deschizând ochii, Marigold îi susținu privirea. În ochii lui se citea un dor incandescent, topit. Gura-i ajunsese atât de aproape încât ar fi fost suficient să ridice puțin capul pentru a i-o atinge cu a ei.

Marigold inițiе contactul, frecându-și ușor buzele de ale lui. Era o atingere șovăitoare, aproape sfioasă. În clipa următoare, Jon o cuprinse în brațe, strâns, strivind-o la pieptul lui, coborându-și gura peste a ei. Marigold îi întâmpină dorința cu o ardoare a ei proprie, în pragul leșinului.

Brațele ei îl cuprinseră pe după gât, răvășindu-i cu degetele părul des și umed. Apoi mâinile i se lăsară pe umerii lui, pentru a-l atinge cu o intensitate care-i trăda dorința. Trupul i se arcui spre al lui și-i simți mâinile eliberându-i talia, spre a se strecura încet în sus.

O apucară chiar sub sâni, fără să mai urce. Pe neașteptate, Jon își desprinse gura de a ei, respirând întretăiat. Făcu un pas înapoi, cu ochii mari. Își trecu o mână prin păr.

Marigold se retrase și ea, stupefiată de expresia neîncrezătoare de pe fața lui. Făcu un efort să-și con-

troleze respirația, în timp ce începea să-și dea seama ce făcuse. Acum ce credea Jon despre ea? Și cât de dezmăgit de sine însuși trebuia să se simtă...! Gândul o făcu să uite de propria ei stânjeneală. De ce se simțea prost Jon pentru că o dorea?

– De ce nu ești căsătorit, Jon Gooding? izbucni ea, zguduită până-n adâncurile ființei.

Jon se smuci înapoi, ca și cum i-ar fi dat o palmă.

– Am încercat, o dată...

Își șterse stropi de ploaie de pe față cu o mână.

– N-a mers.

– Frances.

– Ți-a spus Bunica, zâmbi el amar.

– Nu toate femeile sunt ca Frances.

– Mi te oferi?

Niciodată nu-l mai auzise vorbind pe un ton atât de aspru și batjocoritor.

– În nici un caz. Știi că peste câteva săptămâni va trebui să mă întorc.

Nu voia ca Jon să creadă că încerca să-l cucerească.

– La femei în general mă refer. De ce nu te-ai recăsătorit, când e clar că-ți dorești...

Se întrerupse, roșind.

– Dacă știi ce s-a întâmplat între mine și Frances, atunci cunoști răspunsul. Căsnicia nu le reușește decât unora. Eu nu fac parte dintre ei.

Glasul îi era încordat de durere.

– Nu-i adevărat!

Deodată, Marigold se simți copleșită de un ocean de emoții: dezamăgire, deznădejde, frustrare. Înverșunarea lui Jon o nedumerea. Era un om atât de bun, din atât de multe puncte de vedere...!

Încercă să găsească niște cuvinte potrivite ca să-i explice că și lui îi putea reuși o căsnicie, o familie, numai cu condiția de a crede că era posibil. Dar, înainte de a apuca să vorbească, Jon se răsuci pe călcâie, pornind din loc.

– Să mergem, spuse el peste umăr.

Marigold porni cu greu pe urmele lui. Își aminti unde se aflau și se uită în jur, după taur și porci. Percy nu se clintise, iar porcii nu se vedeau nicăieri. Peste câteva minute o zări pe Nina, în poartă, cu o găleată în mână, făcându-le semne.

Când ajunseră la ea, Nina spuse:

– Eram în casă, când am auzit porcii guițând. Am deschis poarta și s-au repezit direct la troacă. Nu știu ce-ați făcut, dar ați reușit!

Îi privea atentă, iar Marigold se întrebă ce și-o fi spus. Oare le putea citi pe chipuri cele întâmplate în ultimele câteva minute? Spera din tot sufletul că nu.

După ce Jon verifică gardul din jurul cocinei și se asigură că poarta era bine închisă, porniră înapoi spre casa familiei Pomper.

– Nu vreți să intrați la o cafea și să vă încălziți? îi invită Nina.

– Nu, mulțumim, răspunse Jon. Trebuie să mergem. Hainele lui Marigold sunt ude-leoarcă.

Privirea speculativă a Ninei se îndreptă dinspre Jon către Marigold, care simți că se înroșea la față. Îi venea să spună că între ei nu era nimic. Era important ca toată lumea să știe că venise doar temporar în casa Gooding, ca s-o ajute pe Bunica. Nimic mai mult.

Dar, înainte de a apuca să explice, Jon îi ură noapte bună Ninei, care le mai mulțumi o dată. Lui Marigold nu-i mai rămase decât să se urce în camionetă, cu el.

În drum spre casă, nici unul nu scoase o vorbă. Domnea o tăcere grea, încărcată. Marigold abia aștepta să scape de prezența lui Jon.

În fața casei, acesta opri motorul și rămase cu privirea drept înainte.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă ajuți, spuse, fără nici o inflexiune în glas.

Cu o voce la fel de inexpresivă, Marigold răspunse convențional la mulțumirile lui, apoi își trecu mâna peste metalul rece al clanței.

Înainte de a apuca să deschidă portiera, Jon vorbi din nou.

– Vreau să-ți explic ceva.

Marigold încremeni.

– Dintotdeauna mi-am dorit o familie... continuă el, cu glasul o idee cam nesigur. Și, da, mă deranjează uneori când știu că niciodată nu-mi voi ține în brațe propriul copil.

În pofida îndrăznelii cu care-l întrebase înainte, Marigold își dădu seama dintr-o dată că nu dorea să-l asculte până la capăt. Nu voia să știe că Jon suferea. Nu voia să devină și mai vulnerabilă în fața lui Jon Gooding decât era deja.

Jon nu părea să-i observe deznădejdea. Vorbea aproape de unul singur.

– N-am să mă mai recăsătoresc niciodată. Pur și simplu nu am în mine elanul necesar. Întotdeauna am ales greșit...

Se întrerupse.

Lumina din curte intra în cabina camionetei, iar inima lui Marigold se frânse la vederea expresiei chinuite de pe chipul lui. Părea să poarte o luptă interioară, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, dar nu putea. Marigold își dorea din toată inima să nu fi încercat atât de insistent să afle mai multe despre el.

Jon oftă.

– Las-o baltă. N-are nici un rost să-ncerc să-ți explic.

Marigold s-ar fi oprit cu dragă inimă, știa că era mai bine pentru amândoi. Totuși, ceva o făcu să răspundă.

– Te înșeli. Ești un om bun și iubitor, nu-ți dai seama? Ai atât de multe de dat, de oferit...

Trase adânc aer în piept.

– Cred că ai nevoie de o soție și de o familie.

La auzul cuvintelor ei, fălcile lui Jon se încleștară, iar ochii i se înăspriră. În clipa aceea, Marigold înțelese că-și regreta confidențele. Deschizând smucit portiera, Jon coborî și o trânti la loc.

Deodată, Marigold se simți răpusă de oboseală și de frig. Cu un oftat adânc, îl urmă în casă. Mai frustrată ca oricând în viața ei, îl privea, parcă implorându-l să se uite la ea, să-i vorbească...

Jon, însă, o ignora, și-și scoaseră în tăcere cizmele și mantalele ude. Casa era tăcută, iar Marigold își dădu seama ușurată că Bunica se dusese la culcare.

Jon își agăță mantaua în cuier și, urându-i scurt noapte bună, porni spre camera lui.

Înainte de a reuși să se stăpânească, Marigold îl strigă încetișor.

– Casa asta va fi îngrozitor de pustie când tu ai să îmbătrânești.

Jon se opri locului și, în întunericul din antreu, Marigold îi văzu umerii căzând fără vlagă, abătuți. Dar nu spuse nimic și, după un moment, își continuă drumul.

* * *

Jon o privea pe Marigold cum conducea tractorul spre el.

Ploaia durase o săptămână. Era aproape jumătatea lunii august, vremea recoltei se apropia, iar Jon se

chinuia îngrozitor să cosească ultimii șaizeci de acri de teren. Când aflase că avea nevoie de ajutor, Marigold își oferise imediat serviciile. Încăpățânat, Jon refuzase, considerând că nu era deloc o muncă potrivită pentru ea – atât de intensă și istovitoare, în arșița soarelui.

De fapt, nu voia s-o mai aibă atât de mult în preajma lui.

Nu voia să se repete cele întâmplate între ei.

Până la urmă, capitulase, după ce Bunica îi desființase ultimul argument – acela că nu voia s-o lase singură în casă toată ziua. Îi spusese că nu-și puteau permite să lase fânul să-și piardă din calitate, numai din cauza îndărătniciei lui. Adăugase sec că în trecut stătuse destul singură, în timp ce Jon lucra. Așa că, în pofida tuturor îndoielilor care-l încercau, în cele din urmă cedase. Își spunea că o făcea numai fiindcă avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Fusese uimit să vadă cât de repede învățase Marigold să conducă tractorul. O puse să grebleze, întorcând fânul pentru a se usca bine, înainte ca el să vină și să-l strângă cu mașina de balotat.

Acum, în lumina soarelui care strălucea drept la zenit, Jon o privi pe Marigold cum oprea tractorul lângă gard. Cocoțată pe scaunul de la volan, îi făcu cu

mâna, zâmbind cu gura până la urechi. Era vizibil mândră și încântată de acea zi de muncă. Iar Jon era și el mândru de ea.

O privi cum cobora din tractor, îmbrăcată într-un șort larg corai care nu prea reușea să-i ascundă posteriorul frumos rotunjit, și o bustieră cu capse ce-i lăsa mijlocul gol. Categoric, era cea mai sexy persoană pe care o văzuse vreodată la volanul unui tractor. Sau la oricare alt volan.

Se străduí să se calmeze, în timp ce Marigold venea spre el cu șoldurile unduindu-i-se ușor. Își scoase pălăria de paie decorată cu flori, ștergându-și fruntea cu brațul.

– Mamăăă, cald mai e aici...!

– Te supără țânțarii? întrebă Jon încercând să pară nonșalant. Spre marea lui nemulțumire, glasul îi suna scăzut și răgușit. Pofticios.

– Nu, de când am dat cu insecticid, răspunse Marigold, oprindu-se în fața lui.

– Te-ai dat și cu loțiune de soare?

– Da, să trăiți!

Ochii ei scânteiau veseli. Având-o atât de aproape în fața lui, Jon nu se mai putea stăpâni, devorând-o din priviri. Cât de bine îi cunoștea fiecare curbă, fiecare vale, fiecare linie a siluetei! Îi memorase trupul cu toate simțurile.

– Mă gândeam să luăm masa la umbră, sub copaci...

Glasul i se frânse. Făcând un efort să se controleze, se întoarse, conducând-o spre un șir de plopi aliniați lângă gard.

Marigold întinse o pătură, iar Jon se așeză, simțindu-se cam ridicol. Întotdeauna obișnuia să mănânce așezat pe iarbă, sau chiar în timp ce conducea. Marigold deschise răcitorul pe care-l aduseseră cu ei și-i dădu un sandviș și un borcan cu limonadă.

După ce mulțumi, Jon începu să mănânce, fără să-și ia privirea de la fâneața din fața lor. Marigold nu risipi tăcerea. Mestecând, privea un coiot care străbătea la trap câmpia. Jon i-l arătă cu degetul.

– Ce drăguț e... comentă ea.

Gura lui Jon se strâmbă. Auzise coioții calificați în multe feluri, dar termenul „drăguț“ era o premieră.

– Iubești mult ferma asta, nu-i așa? îl întrebă Marigold.

Jon dădu din cap. Nu voia să-și trădeze în fața lui Marigold emoția de a-și privi propriile pământuri.

– Și tatăl tău a fost fermier?

– Mda, și tatăl lui, înainte. Soțul Bunicii și bunicul meu.

Habar neavând de tumultul lui interior, Marigold continuă pe același ton vesel:

– Bunica ta e de părere că ar trebui să-mi duc salsa la târgul din weekendul viitor.

Jon își stăpâni impulsul de a privi spre ea, concentrându-se în schimb asupra unduirii aerului încins peste pământ, în acea zi caniculară de august.

– Nu crezi că e prea târziu ca să mi-o bag?

Cuvintele alese de ea îl făcură să se strâmbe.

– Nnț...

Pentru așa ceva, nu era niciodată prea târziu.

– Ai să te duci și tu la rodeo?

Jon ridică din umeri, dorindu-și să înceteze odată cu conversația. Totuși, probabil era mai bine așa decât să tacă, lăsându-i mintea să se umple cu tot felul de gânduri pe care ar fi preferat să le evite.

– Ai văzut vreodată un rodeo?

Marigold chicoti.

– Ăă, mda. Locuiesc în Calgary, ai uitat? Locul celebrei Debandade din Calgary.

Întrebarea lui ineptă și râsul ei tachinător îl făcură să se înroșească în obraji ca focul.

Parcă simțindu-i stânjeneala, Marigold râse nervos, agitându-și mâinile.

– Ai participat vreodată la un rodeo?

– Mhm... Dar m-am lăsat. Prefer să am un taur bun, decât să-l călăresc.

– Percy.

– Exact. Cândva, am prezentat vaci la târg, dar consumă prea mult timp. A trebui să mă hotărăsc ce prefer: prezentări de vaci, sau muncă agricolă.

– Dar ai călărit și tauri?

Jon dădu din cap. În primii câțiva ani după ce-l părăsise Frances, când suferise cel mai tare, călărise la fiecare rodeo local care nu se suprapunea peste muncile lui la fermă. Ca să-și alunge durerea și furia.

– Mie-mi place la nebunie să urmăresc călăritul de tauri la rodeo.

– Atunci ar fi bine să vezi rodeoul din Enderby.

Târgul și rodeoul anual din Enderby urmau să aibă loc în weekendul viitor.

– Plănuiai să te duci? întrebă el, gândindu-se că i-ar fi plăcut s-o însoțească, să-i stea alături.

– Mi-ar plăcea.

– Și dansul?

Gândul de a o vedea dansând cu toți acei cowboy îl făcu să se încrunte.

– O, da! Îmi place la nebunie să dansez!

– Dansuri country?

Glasul îi era încordat, iar Jon detesta faptul că, imaginându-și-o în brațele altui bărbat, simțea cum i se aprindea sângele în vene.

– Country n-am dansat niciodată. Ai să-mi arăți cum, dacă vii și tu, vreau să zic?

I-ar fi plăcut să-i arate multe, ba bine că nu. Sub privirea lui, ochii ei se adumbriră. Își mușcă buza de jos. Jon bănuia că, dacă o ținea pe Marigold în brațe și dansa cu ea, s-ar fi putut să-i sune ceasul.

Știa că ar fi trebuit să-și mute privirea în altă parte, dar nu mai putea. Și nu putu nici să se stăpânească în momentul când se aplecă spre ea, cu ochii ațintiți asupra buzelor ei pline, dornice, ușor despărțite. În așteptare.

Buzele li se întâlniră. Îl străbătu un șoc. O sărută, flămând, pârjolitor.

Marigold întrerupse sărutul, dar nu se retrase. Cu o satisfacție cruntă, Jon observă că respirația-i era la fel de întretăiată ca a lui. Se cutremură, dorindu-și să fi avut destulă putere ca să se desprindă de ea. Și știa prea bine că nu putea s-o facă.

Mâinile îi porniră în susul taliei lui Marigold, urcând, cuprinzând formele pline ale sânilor. Nodurile tari ale sfârcurilor îi arseră palmele în timp ce o mângâia, frământând carnea prin material până când o auzi gemând.

Tot mai nerăbdător, începu să-i tragă hainele, desfăcând capsele mici ale bustierei.

– Am nevoie de tine... șopti el răgușit. În viața mea n-am dorit mai mult pe cineva... Ești frumoasă, ești perfectă... Marigold...!

Îi smulse bustiera, minunându-se de netezimea catifelată a sânilor ei. Apariția areolelor trandafirii, cu sfârcurile încordate în mijloc, așteptându-i privirea, atingerea, îl făcea să tremure de dorință. Cu mâini tremurătoare, îi cuprinse un sân, savurând-o, dorind-o. Închise ochii la vedera pielii ei goale în contact cu a lui.

Marigold gemu, zvârcolindu-se ușor. Limba lui Jon îi atinse un sfârc, apoi pe celălalt. Mugurul de carne deveni și mai rigid. Toată făptura lui era plină de dorință, fiecare respirație îl îmbăta cu aroma ei femeiască. Brațele, mâinile, gura, pieptul, picioarele, toate părțile ființei lui o doreau chinuitor...

Ca prin ceață, în cele mai adânci cotloane ale conștiinței, auzi un câine lătrând. Câinele familiei Pomper. Într-o străfulgerare, limpede ca și cum s-ar fi aflat în fața lui, o văzu pe Nina, văzu pântecul umflat al Ninei.

Gândul îl paralizează. Mâinile îi șovăiră. Își desprinse gura de pe sânul lui Marigold. Ce dracu' făcea? Se retrase.

Marigold gemu încet, îndesându-se spre el. Când trupurile li se atinseră, Jon sări ca ars.

Se chinui să se ridice în capul oaselor. Ar fi fost o nebunie să facă dragoste cu Marigold. Mai mult decât o nebunie. Era imposibil, iresponsabil, de neconceput. Pentru amândoi.

Își azvârli capul pe spate, cu ochii închiși, făcând eforturi să se calmeze.

– Ce s-a întâmplat, Jon?

Vocea lui Marigold era atât de înceată, încât în primul moment Jon crezu că fusese doar o părere.

Când deschise ochii, o văzu culcată pe spate, privindu-l, roșie la față, cu gura inflamată și încă umezită de sărutările lui.

Șalele i se încordară, împotriva propriei voințe. Neputința de a se controla îl făcu să se încrunte.

Văzându-i expresia, Marigold se ridică în șezut, strângându-și bustiera la loc.

– Ce se întâmplă cu noi? șopti ea.

Jon zâmbi amar, știind că pe chip i se citiseră furia și disprețul. Marigold n-avea cum să înțeleagă că îi erau adresate lui însuși.

– Nimic, răspunse el cu glas aspru. Între noi nu se întâmplă absolut nimic.

Marigold își înclină capul, cu părul blond căzându-i înainte, acoperindu-i fața. Își ridică mâinile tremurătoare, încheindu-și pe dibuite bustiera.

O lua în serios. Jon se blestemă în sinea lui. Sigur c-o lua înserios, fusese cât pe ce s-o lase goală, sub trupul lui arzând de pofte.

Sunetul respirației ei nesigure îi atrase atenția. Umerii lui Marigold se zguduiau.

– Plângi? întrebă el, surprins de durerea pe care i-o provoca gândul că o rănise.

Întinse mâna să-i cuprindă bărbia, dar Marigold se feri de atingerea lui.

– Nu, nu plâng, murmură ea cu voce nesigură. Eu nu plâng niciodată. N-am mai plâns de la șase ani, când am căzut de pe bicicletă.

Jon se simțea îngrozitor și-și lăsă capul în piept, rușinat. O auzi înghițindu-și un suspin.

Apoi Marigold ridică privirea spre el, cu ochii întunecați de emoție.

– Nu înțeleg...

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. La vederea lor, lui Jon îi îngheță sângele în vene.

– Niciodată n-am... Of, la dracu', las-o-ncolo...!

Cu o intuiție surprinzătoare, Jon își dădu seama că Marigold nu avea atâta experiență pe cât crezuse, sau pe cât îi dăduseră de înțeles hainele ei. Era nepoata prietenei bunicii lui. Poate că părea sofisticată, dar nu era agresivă sexual. Numai el fusese de vină.

Această revelație îl zgudui. Nu mai știa ce să facă, nici ce să spună...

– Jon, șopti Marigold.

Încet, cu teamă, ridică ochii.

Îi văzu privirea plină de durere.

– Iartă-mă, murmură el.

Își cerea iertare fiindcă o lăsase derutată, iertare pentru că o rănise, pentru ceea ce începuse, pentru că

nu putuseră să termine, pentru toate... La naiba, se simțea vinovat până și că Bunica își rupsese glezna.

Dacă nu și-o fractura, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Niciodată n-ar fi cunoscut-o pe Marigold. Simplul gând îi cauza un junghi în stomac.

– Poate ar fi bine să te întorci acasă...

Marigold îl privi lung, în tăcere, înainte de a clătina din cap.

– Nu, am să termin de cosit... Nu trebuie să-ți faci griji pentru ce-am să cred...

Ridică bărbia.

– Sunt femeie în toată firea.

– Vreau să te întorci acasă.

Știa că glasul îi era aspru. Marigold tresări.

Jon își mută privirea. Nu voia să-i mai vadă fața, atât de frumoasă și de mândră.

– Nu vreau să mai stai aici, adăugă, ca să fie cât mai sigur să-l înțelegea.

Urmă o lungă tăcere, înainte ca Marigold să se ridice și să plece. Iar Jon își spuse că așa era cel mai bine. Pentru amândoi.

Capitolul 6

Marigold oftă, lipind capacul cutiei cu salsa și taco. Era vineri, ziua dinaintea târgului, și cu toate că era ultimul lucru din lume pe care-i venea să-l facă, trebuia să se ducă în oraș pentru a se înscrie. Și n-ar fi stricat să plece înainte ca Jon să se întoarcă de la câmp.

Terminase cositul, fără ajutorul ei. Azi dusese baloturile de pe câmp în fânar. Toată ziua îi auzise camioneta circulând încoace și-ncolo. De fiecare dată când trecea prin fața casei, inima i se oprea un moment în loc, iar Marigold se întreba dacă Jon avea să oprească și să intre în casă.

Nu intrase. Dar seara se apropia cu repeziciune, iar Marigold dorea să plece înainte de sosirea lui.

Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat infern. Deși își dăduse toată silința să-l ignore, nu putea scăpa de povara sentimentelor pe care le purta în suflet. Tensiunea era atât de puternică, încât Marigold nu

suporta să stea nici măcar în aceeași cameră cu el, necum față-n față. Nu mai suporta, după ceea ce se întâmplase pe fâneață, cu doar câteva zile în urmă.

De fiecare dată când își amintea ziua aceea, se înroșea toată de rușine. Cum se putuse arunca asupra lui într-un asemenea hal? Nu era de mirare că Jon credea că alerga după el cu limba scoasă.

Nu-și înțelegea neputința de a se controla. Iar asta o irita. O înfuria. Pe ea, care nu se înfuria niciodată!

Bunica era singura pentru care Marigold nu pleca. Îi dăduse cuvântul ei și avea de gând să și-l țină. Mai erau doar două săptămâni până-i scoteau gipsul.

Dar cel mai mult își dorea să scape de Jon Gooding. Știa că putea face față situației. Doar era femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu! Își putea controla sentimentele. Dacă avea grijă să nu mai rămână niciodată singuri...

Deodată, Marigold auzi sunetul unor pași urcând treptele verandei. Jon!

Cu inima bubuindu-i, sări în picioare și alergă înapoi în bucătărie. Trebuia s-o șteargă. N-avea cum să apară în fața lui, acum, când se simțea atât de vulnerabilă. Înnebunită, privi în jur, și până la urmă fugi pe hol, spre dormitorul Bunicii.

Televizorul urla, dar Bunica, rezemată de o grămadă enormă de perne puse pe pat, dormea adânc. Avea gura deschisă, ochelarii îi alunecaseră pe

nas, stând strâmbi, într-o mână ținea niște cărți de joc, iar în cealaltă, telecomanda. Pe măsuța de pat din fața ei zăceau împrăștiate resturile unei pasiențe. În ciuda agitației, Marigold zâmbi, apropiindu-se tiptil de televizor ca să-l închidă.

– Ce... ce-i?

Imediat ce se lăsă tăcerea, Bunica încercă să se ridice. Marigold se apropie de pat.

– Eu sunt. Am închis televizorul.

Căscând de-i trosneau fălcile, Bunica îi ceru:

– Bine, acum deschide-l la loc.

Își îndreptă ochelarii, privind-o cu ochi mijiți.

– Tocmai începea să devină interesant.

– Adormiseși.

Marigold strânse cărțile de joc, amestecă agil pachetul și i-l dădu Bunicii.

– Credeam că vrei să pleci în oraș.

Marigold se aplecă să bată pernele, mulțumită că bătrâna nu-i vedea fața.

– Am venit tocmai ca să te anunț că plec. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

– Cerule, nu! „Ghicește-mi grija“, concursul meu favorit, începe într-un sfert de oră.

Bunica își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Marigold se așeză pe pat.

– Nu cred c-am să lipsesc prea mult. Să-ți aduc ceva, înainte de a pleca?

Bătrâna clătină din cap, apoi îndreptă telecomanda spre televizor. Camera se umplu din nou de zgomot. Fără tragere de inimă, Marigold pricepu aluzia și ieși, închizând ușa în urma ei.

Când se întoarse, îl văzu pe Jon stând în ușa bucătăriei, aproape ca și cum ar fi așteptat-o.

– A...!

Automat, mâna i se ridică la inimă.

Jon dădu scurt din cap.

– N-am vrut să te sperii.

Ochii lui îi urmăriseră mâna, iar acum zăboveau spre piept.

Zguduită, Marigold își lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

Jon i-o urmări cu privirea, trecând peste tricoul negru cu alb, lung până la coapse, și colanții negri. Intensitatea ochilor lui o făcu să-și încleștеze degetele de la picioare în pantofi.

– Pleci undeva?

Marigold își împreună strâns mâinile tremurătoare în dreptul pieptului, concentrându-se să-și păstreze vocea calmă.

– În oraș. Trebuie să mă înscriu pentru târg.

Plănuise să ia camioneta lui, deși nu-i ceruse permisiunea. Și nici nu intenționa să i-o ceară. Ridică bărbia, reușind să-l privească în față. Șocul de a-i vedea ochii căprui îi trimise un fior de dor pe șira spinării.

Avu nevoie de un moment pentru a-și da seama că nu era îmbrăcat în haine de lucru. Al dracului, că bine mai arăta! Viril, ispititor, în blugi și cămașă de bumbac curată... Probabil se schimbase în timp ce Marigold se afla în camera bunicii lui. Unde voia să plece, și cum avea să mai ajungă ea în oraș?

– Poți să vii cu mine, spuse Jon, îndesându-și mâinile în buzunare.

– Nu, mulțumesc. Mă duc singură.

Mai degrabă ar fi luat camionul de cereale decât să accepte invitația lui. Trecu pe lângă el, ieșind pe verandă.

– Nu vreau să-ți creez complicații.

Jon întinse o mână, ca s-o oprească. În momentul când o atinse, lui Marigold i se tăie respirația. Privirea îi coborî spre mâna lui bronzată, strânsă în jurul încheieturii ei. Își aminti palmele aspre care-i lunecaseră peste piele într-o mângâiere gingașă, trezindu-i tot trupul la viață, în extaz... Stânjenită de direcția în care i-o apucau gândurile, își smulse mâna, neputându-și exprima indignarea din cauza nodului care i se pusese în gât.

– Nu-mi creezi nici un fel de „complicații“. Oricum mă duceam în oraș. Un vecin prezintă la târg niște viței de-ai lui Percy și s-ar putea să aibă nevoie de ajutor cu pregătirile.

Momentele treceau. Jon stătea în fața ei, așteptându-i răspunsul.

Pe neașteptate, Marigold simți în nas și în ochi usturimea lacrimilor. Deznădăjduită, își mușcă dureros buza, încercând să și le înghită.

– Hai, Marigold, nu mai fi așa de încăpățânată...!

Glasul lui suna la fel de șovăitor ca bătăile inimii ei.

– Încăpățânată? Crezi că de încăpățânare e vorba? întrebă ea privindu-l încruntată, deși ochii i se împăienjeniseră.

Jon își întoarse privirea, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

– Am... am să iau camionul de cereale, continuă Marigold.

– Marigold, nu poți să.

– Bine. Atunci am să-l sun pe prietenul tău George Strang. Lui, cel puțin, îi face plăcere compania mea.

În clipa următoare, nu-i veni să creadă că putuse spune așa ceva.

– Marigold... nu face asta.

Oare i se părea ei numai, sau glasul lui Jon suna o idee rugător, ca și cum chiar l-ar fi preocupat sentimentele ei? Dar un asemenea lucru nu putea fi adevărat. Îl ascultă țeapănă în timp ce continua:

– Oricum mă duc în oraș.

Vorbea pe un ton rezonabil, glasul îi redevenise profund.

– Vii cu mine sau nu?

Marigold își trase zgomotos nasul. Bine. Avea să se ducă, numai pentru a dovedi că puțin îi păsa. Chiar dacă îi păsa.

– În regulă, am să vin cu tine.

Gura lui Jon se strâmbă. Arătă cu degetul spre cutia de pe bancă, întrebând.

– Cu alea te prezinți?

Când Marigold dădu din cap, Jon luă cutia.

– Te-aștept în mașină.

Ușa se trânti în urma lui.

Marigold se așeză pe banchetă. Cum să supraviețuiască, în asemenea condiții? Scrâșni din dinți, aplecându-se, în timp ce-și trăgea cizmulițele negre, înalte până la glezne. Apoi se ridică și-și trecu mâinile peste tricou, pregătindu-se sufletește pentru compania lui. Era iritată că acceptase și hotărâtă să nu mai repete greșeala. Nu era nevoie ca Jon să știe cât de mult o zădăra acest lucru.

– Ai luat totul? o întrebă el, când Marigold se urcă în camionetă.

– Da.

Făcu un efort și-l privi.

Simți un gol în stomac. Înjurând în sinea ei, afișă un zâmbet forțat. Dacă se prefăcea fericită, Jon n-avea să știe cât de îngrozitor se simțea. Șederea la ferma Gooding se apropia de sfârșit, avea de făcut o treabă și era hotărâtă s-o facă – cu zâmbetul pe buze. Chiar dacă asta o omora.

Drumul până în oraș fu plin de tensiune și păru insuportabil de lung, deși nu dură mai mult de cincisprezece minute. În sfârșit, Jon opri în fața primăriei

din Enderby, o clădire mare și albă, unde erau vizionate și apreciate articolele propuse pentru târg. Ușile primăriei stăteau larg deschise, lăsând să intre și să iasă oameni cu brațele pline de cutii și pachete.

Jon nu spuse nimic, iar Marigold știu că o aștepta să coboare. Rămase însă pe loc, lăsându-se în voia unui imbold pervers și ilogic de a-i smulge o reacție, orice, pe lângă acele răspunsuri stoice și monosilabice.

– Mulțumesc că m-ai adus, spuse ea dulce. Acum poți să te duci la terenul de rodeo.

– Am să te-aștept, replică Jon, cu mâinile strângându-i-se pe volan.

Marigold își aminti senzația acelor mâini aspre pe pielea ei fină, dezgolită. Înghiți în sec și izgoni gândul.

– Du-te. Nu știu cât o să dureze.

– Nu cunoști pe nimeni de-aici.

Cuvintele lui o surprinseră. Și o înfuriară.

– Sunt mare, Jon. Pot să-mi port singură de grijă.

Ochii lui albaștri scăpărară.

– Am spus că aștept, scrâșni el printre dinți.

– Nu vreau să aștepți.

Jon o sfredeli cu privirea.

Marigold se încruntă la el.

– Ba te-aștept.

– Ba nu m-aștepți.

– Insist.

– E puțin cam târziu ca să fii gentleman.

Îl auzi trăgând aer în piept.

– Chiar trebuie să fii atât de încăpățânată? o întrebă el.

– Dacă spun că-mi pot purta singură de grijă, nu înseamnă că sunt încăpățânată.

Făcu o pauză.

– Și-mi pot purta singură de grijă.

Ochii lui scăpărară. Marigold știa că-i forța mâna, dar nu-i păsa. Măcar îi smulgea o reacție.

– S-ar putea să ai unele probleme... ăă... cu cutia... vreau să zic... îmbrăcată așa... murmură el șovăitor, măsurând-o cu privirea.

Deodată, Marigold își dădu seama că Jon o dorea, iar această revelație îi accelera bătăile inimii. Era la fel de clar că pe Jon nu-l încânta deloc ideea.

Pe neașteptate, Jon slobozi o înjurătură, iar Marigold tresări.

– Dacă... dacă insiști să te las aici, atunci eu mai bine mă duc... spuse el mutându-și hotărât privirea, drept înainte prin parbriz.

Lua-l-ar dracu' și toți dracii cu mama lor cu tot! Tremura toată de frustrare. Luă cutia și coborî din cabină. Afurisitul trebuia neapărat să dea senzația că învinsese, deși nici vorbă nu putea fi de așa ceva.

* * *

Holul fortofea de activitate. Pe mai multe mese aliniate erau expuse diverse articole – de la sfecle murate până la aranjamente florale și broderii.

Doamnele de la Societatea Agricolă, așezate la masa de la intrare, înregistrară exponatul lui Marigold și-i spuseră unde să-l etaleze.

În pofida iritării provocate de Jon, Marigold simți un fior de emoție când porni spre masa indicată. Știa că era cea mai bună rețetă a ei și se întreba care urma să fie reacția juriului. Concentrându-se asupra motivului care o adusese acolo, încercă să și-l alunge pe Jon din minte.

– Bună, Marigold!

Nina Pomper, rotofeie ca un pepene premiat, se apropia de ea clătinându-se pe picioare. Nu era singură. O însoțea o femeie agreabilă la înfățișare, șatenă, cu ochi căprui și un zâmbet binevoitor.

– Ea e Debbie Hill, o prezentă Nina. Locuiește la două mile de ferma Gooding.

Marigold zâmbi, salutându-se cu Debbie Hill.

– Înțeleg că o ajuți pe doamna Gooding cât timp e în convalescență, spuse Debbie.

– Exact, răspunse Marigold. O duce destule de bine. Am să mă întorc la Calgary spre sfârșitul lunii august.

– Nu rămâi aici? întrebă Debbie.

Neașteptata idee îi produse lui Marigold un junghi în stomac. Era o posibilitate de neconceput. Clătină din cap.

– Nu, nu rămân. Trebuie să mă întorc la firmă.

Și totuși, discuția despre plecare o tulbura. Din instinct de conservare, schimbă subiectul.

– Ce-ți mai fac porcii? o întrebă ea pe Nina.

Aceasta râse.

– Stau în cocină, acolo unde le e locul.

Se întoarse spre Debbie:

– Mai ții mine? Ți-am povestit cum l-a ajutat Marigold pe Jon.

Debbie dădu din cap, aruncând o privire fugară spre Marigold.

Expresia ei o făcu să se simtă stânjenită, dar nu avu timp să stea prea mult pe gânduri, căci Nina se întoarse din nou spre ea, spunând:

– Debbie e singura care-ți face concurență.

Și-i aruncă prietenei sale o privire cu subînțeles. Încruntându-se ușor, Debbie dădu din cap.

Marigold era cam descumpănită, neînțelegând la ce se refereau.

– A, participi și tu la târg tot cu salsa?

– Ăă... da! se repezi Debbie să răspundă, cu o grabă cam suspectă.

– Debbie e o bucătăreasă extraordinară, comentă Nina bătându-și prietena pe umăr. Are vreo douăzeci de produse.

Marigold se întrebă despre ce era vorba, dar preferă să nu ia în seamă toate aluziile.

– Pesemne că ești foarte talentată, comentă ea. Gătești pentru o familie numeroasă?

Debbie se întunecă la față.

– Nu, sunt văduvă. N-avem... ăă... n-am avut copii.

– Îmi pare rău, murmură Marigold.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Nina spuse:

– Ne dăm toată silința să schimbăm starea civilă a lui Debbie.

– Nina! exclamă prietena ei.

– Ei, lasă, Debbie, că nu-i nici un secret. De ce să nu știe?

Și, cu un gest nepăsător, Nina se întoarse din nou spre Marigold.

– Ne-ar plăcea ca Debbie și Jon să fie împreună.

La gândul lui Debbie împreună cu Jon, stomacul lui Marigold execută un salt mortal. Din clipa aceea, o văzu pe Debbie cu alți ochi. Da, putea fi femeia potrivită pentru el. Era drăguță, în fusta ei de doc, până la genunchi, și bluza galbenă. Iar din cele spuse de Nina reieșea că era o bună bucătăreasă. Geniu de femeie conservatoare, casnică.

Dar spiritul de observație nu reușea să-i alunge neașteptata durere din inimă.

– Înțeleg... spuse ea, politicoasă.

– N-o lua în seamă pe Nina, replică Debbie roșie la față. Jon nici nu se uită la mine...

– Jon e un căpos, o întrerupse Nina râzând. Totuși, să știi că ne-am întrebat ce se întâmplă, de când ai venit tu aici. Mai ales...

Se întrerupse, privind cu subînțeles către îmbrăcămintea lui Marigold. Aceasta roși, iar Nina ridică din nou ochii spre fața ei.

– Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc.

Marigold simți că i se înfierbântau obrajii.

– Mai bine să termin de aranjat aici...

– Vii la dans cu Jon, mâine seară? o mai întrebă Nina.

– Da, mă duc și la rodeo, și la dans, dar cu bunica lui, nu cu el, răspunse Marigold pe un ton categoric, dând de înțeles că subiectul era închis.

Tăcerea penibilă se mai prelungi un timp, până când Nina murmură o formulă de salut și plecă, trăgând-o pe Debbie după ea.

Marigold le privi cum se îndepărtau, urmărind-o din ochi pe Debbie, cu înfățișarea ei simplă dar plăcută. Debbie și Jon. Împreună. Gândul o făcea să se sufoce. În ziua aceea, pe fâneață, când Jon spusese că urma să vină la dans, lui Marigold nu-i trecuse nici un moment prin minte că s-ar fi putut să ia pe cineva.

Debbie era perfectă pentru Jon, iar conștiința acestui fapt îi sporea durerea din inimă. Ar fi trebuit să fie oarbă ca să nege cât de bine se potriveau. Amândoi erau oameni de la țară, conservatori. Ar fi trebuit să le aprobe posibila relație, nu să se supere. Nu-și spusese ea însăși de atâtea ori că Jon avea nevoie de o soție, nu i-o spusese și lui?

Și-atunci, de ce-o durea așa de tare? Gândul la Jon și Debbie, simpla idee că el i-ar fi zâmbit, atingând-o, sărutând-o, o înfierbânta pe Marigold cu o emoție căreia nu voia să-i spună pe nume: gelozia. Mai mult, dacă acest gând o deranja atât de mult, cum avea să se simtă când urma să-i vadă cu ochii ei împreună? Iar asta, nu mai târziu de a doua zi seara, la dans.

* * *

Sala era încinsă, plină de oameni și fum. Dansul rodeo începuse, iar Jon devenea tot mai nervos cu fiecare minut.

Privea oamenii dansând pe ringul aglomerat. Din câte-și dădea el seama, toți se distrau de minune, bând, râzând, vorbind, ciocnindu-se unii de alții, călcându-se pe picioare, de cele mai multe ori în contratimp cu formația country. În mod normal, Jon ar fi fost în toiul petrecerii, bucurându-se de atmosfera sărbătorească. În schimb, acum stătea la mică distanță de bar, cu paharul în mână, privind oamenii.

Privind-o pe Marigold.

Oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea lua ochii de la ea. Și nici de la majoritatea bărbaților prezenți, inclusiv comisarul George Strang, în civil și un grup de cobwboys pe jumătate cherheliți.

Îmbrăcămintea ei era la fel de sexy ca toate celelalte echipamente de dezgolit picioarele pe care și le

adusese. Fusta de culoarea caisei i se unduia lin peste coapse, până sub genunchi, în timp ce dansa, lăsând să i se zărească pulpele armonioase. Dar ceea ce atrăgea încontinuu atenția lui Jon era bluza albă ce-i tot aluneca ba de pe un umăr, ba de pe celălalt, lăsând să i se vadă pielea plină, sărutată de soare.

– Pot să-ți mai fac cinste cu un rând?

Întorcându-se, Jon se pomeni față-n față cu Harry Pomper, soțul Ninei. Vecinul lui, un bărbat chel, cu zâmbet larg, îi împinse în mână un pahar.

– N-am apucat să-ți mulțumesc pentru că ai ajutat-o pe Nina cu porcii.

Bucuros de diversiune, Jon acceptă băutura.

– Ai terminat cositul? întrebă Harry.

Într-o străfulgerare, Jon o văzu pe Marigold pe tractor, cu pielea strălucind ca satinul în soare. Dădu din cap, încercând să-și păstreze o expresie neutră.

– Și tu?

– Nu tocmai. Dar, la o adică, am auzit c-ai avut o ajutoare destul de drăgălașă.

Privi scurt în direcția lui Marigold, apoi reveni cu ochii spre Jon.

– Nici mie nu mi-ar strica una ca ea, chicoti el.

Jon mormăi ceva neclar, simțind cum îl năpădeau frustrarea și un sentiment teribil de posesiv. Și-l înfrână. Marigold nu-i aparținea lui.

– Cât timp mai stă? întrebă Harry.

Neputându-i susține privirea, Jon ridică din umeri.

– Până-și scoate Bunica gipsul. Încă vreo două săptămâni, cred.

– Nu e nimic între tine și...? întrebă Harry, arătând cu capul către Marigold.

De astă dată, Jon se încruntă de-a binelea.

– Nu, o să plece înapoi la oraș. Oricum, nu e genul meu.

Cât își dorea să fi fost adevărat!

– Mhmm... făcu Harry, fără să pară deloc convins.

Mai stătură de vorbă câteva minute, apoi Harry se scuză și plecă înapoi spre soția lui.

În partea opusă a sălii, Jon o zări pe Debbie Hill privindu-l. Politețea îl obliga s-o salute, așa că-și ridică pălăria de cowboy. Se săturase de zgomot și lume. Era gata să plece acasă.

În loc să plece, reveni la bar să mai ceară un râd. Când se întoarse la locul lui, o găsi acolo pe Debbie, așteptându-l. N-avea chef de palavre, dar își reaminti că, dacă tot nu pleca acasă, măcar era cazul să fie sociabil.

– Bună, îl salută Debbie, când Jon ajunse lângă ea.

– Bună! încercă el să răspundă cu entuziasm, eșuând lamentabil.

– E o melodie foarte frumoasă. De ce stai aici, în loc să dansezi? întrebă ea, privindu-l cu ochi plini de speranță.

Numai de l-ar fi privit la fel și Marigold, își spuse nefericit Jon. O luă pe Debbie în brațe, pe negândite, în timp ce formația cânta o melodie săltăreață. La fel de distrat, începu să danseze, atent numai la Marigold.

Când dansul se sfârși, Jon își semnală intenția de a o conduse pe Debbie înapoi la locul ei.

– Mai stau cu tine puțin, dacă nu te superi.

Rămaseră pe loc, încercând să converseze. Jon ar fi vrut să fie atent la ce-i spunea Debbie, dar privirea i se tot îndrepta spre grupul bărbaților adunați în jurul lui Marigold, care glumea cu ei, râzând, lângă scaunul Bunicii.

– Ești foarte tăcut, îl smulse din reverie vocea lui Debbie.

– Mă uit și eu...

Arătă vag cu paharul prin sală. Privirea lui Debbie o reperă pe Marigold, apoi reveni la Jon.

– Observ...

– Ce observi? mârâi el, în timp ce un cowboy tocmai își pusese laba pe umărul lui Marigold. Strânse paharul în mână până când auzi plasticul trosnind.

– Mai facem un dans? întrebă Debbie, atingându-l pe mânecă.

– Regret, n-am chef să dansez chiar acum.

Privirea lui reveni asupra lui Marigold. O văzu dând la o parte mâna cowboyului, cu un zâmbet mai puțin

sincer decât înainte, și simți că i se încordau mușchii. Adrenalina îi inundă organismul. Își impuse să rămână pe loc.

Formația atacă o polcă însuflețită. Jon îl văzu pe unul dintre cowboy conducând-o pe Marigold pe ring. Prin stomac îi trecu un junghi.

Lua-o-ar dracu', de ce trebuia să aibă un asemenea efect asupra lui? Încruntat, Jon coborî privirea spre Debbie.

Seara trecea pe nesimțite. Debbie îl convinse să mai danseze de două ori. Jon încerca să se simtă bine dar, când o ținea pe Debbie în brațe, se chinuia. Nu mirosea ca Marigold, nici nu râdea la fel ca ea. Nu-i făcea sângele să clocotească de pasiune sau de frustrare.

Pentru că nu era Marigold.

Acum, el și Debbie dansau încet, cu mișcări țepene. Peste capul lui Debbie, Jon o vedea pe Marigold dansând cu George Strang. Ofițerul din Poliția Regală Motorizată Canadiană o ținea ca pe o orhidee fragilă, ca și cum s-ar fi temut să n-o sfărâme. Era roșu la față, iar părul blond îi părea aproape alb. Zâmbea prostește, privind în jos spre Marigold. Îi zâmbea și ea, privindu-l de jos în sus. Jon simțea cum îi creștea temperatura.

Capitolul 7

Marigold privea pe furiș peste umărul lui George Strang, spre Jon și Debbie care dansau. Imaginea lor împreună îi provoca junghiuri prin șale. Își spunea că ar fi trebuit să fie mulțumită. Și-atunci, de ce se chinuia așa când îi vedea? Și de ce o deranja faptul că arătau atât de bine împreună?

În acel moment, George o răsuci pe Marigold pe sub braț. Luată prin surprindere, fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Noroc că pasul fusese ușor de învățat, altfel ar fi avut probleme.

– Te distrezi bine? o întrebă George cu un zâmbet radios, roșu la față de efort.

Marigold dădu din cap, zâmbind forțat. George roși. Nu vedea decât că Marigold se uita lung la el, fără să știe că în mintea ei nu existau decât Jon și Debbie.

* * *

Debbie oftă.

– De ce nu te dai bătut?

– Despre ce vorbești? întrebă Jon, privind-o nedumerit.

Bruneta din brațele lui arătă cu capul spre Marigold.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, mormăi el, învârtind-o pe sub braț.

Când reveni în brațele lui, Debbie spuse:

– Toată seara, numai la ea te-ai uitat.

Vinovat, Jon simți că se înroșea la față. Nu știu ce să răspundă.

– Haide, du-te, îl încurajă Debbie cu un zâmbet trist. Du-te și dansează cu ea, stai cu ea... Cu mine te prefaci doar. Orice femeie și-ar putea da seama.

Valul de recunoștință pe care-l simți Jon fu înlocuit repede de furia pe sine însuși. Îl irita faptul că nu-și putea ascunde pofta pe care i-o stârnea irezistibila, vrăjitoarea, înnebunitoarea, captivanta Marigold.

Debbie se desprinse din brațele lui, iar Jon o urmă până pe margine. Acolo, bruneta îi zâmbi dulce-amărui:

– Cred că și ea te place. Succes.

Apoi se întoarse și plecă.

Jon o privi cum se îndepărta printre oameni. În clipa când o pierdu din vedere, privirea i se îndreptă automat spre Marigold. Debbie nu știa că provocatoarea blondă numai de el n-avea chef. Acest gând neplăcut continuă să-l râcâie, în timp ce o privea dansând cu Strang.

* * *

Marigold se uită din nou pe lângă umărul lui George, tocmai la timp pentru a o vedea pe Debbie plecând de pe ringul de dans, urmată de Jon. Cântecul nu se terminase încă. Ce se întâmplase cu ei? Poate avuseseră o neînțelegere. La acest gând, o străbătu un val de bucurie.

Îl văzu pe Jon plecând de la bar cu un pahar plin. Bea cam mult, ceea ce nu avea darul s-o liniștească.

Se împiedică, iar George o prinse imediat, strângându-i umerii în mâini.

– Ai pățit ceva?

Stilul lui plin de solicitudine, palmele umede, colorația în roșu și alb a feței, toate începură dintr-o dată s-o deranjeze, lucru care o irita și mai mult. O asemenea irascibilitate nu-i stătea deloc în caracter.

Numai Jon era de vină. De când venise la el și la bunica lui, nu mai era ea însăși.

Și totuși, gândul de a-l lăsa în urmă îi provoca o senzație de gol. Oricât ar fi fost de încăpățânat și de nepotrivit ca bărbat pentru ea. Își alungă gândul și mai afișă un zâmbet artificial.

Când melodia se sfârși, îi mulțumi lui George și porni spre masa Bunicii, care stătea cu un grup de prietene. Gemu când observă grupul de cowboy din apropiere, așteptându-i întoarcerea.

Cel scund, care îi tot făcea curte, schiță un pas spre ea, cu un zâmbet tâmp. Marigold oftă. Numai de bețivi n-avea chef. Una era să se ocupe de ei la restaurant, și alta să le facă față în timpul liber. Totuși, nu voia să provoace o scenă. Îi salută pe cowboy cu un entuziasm absolut fals.

* * *

Jon strânse paharul în mână până îl sparse. Abia dacă simți așchiile de plastic tăindu-i palma. Îl aruncă într-o parte. Marigold încerca să se așeze, iar dihorul ăla care o pisase înainte iar se lua de ea. O ținea de umeri, iar Marigold îl plesnea peste mâini, dând clar de înțeles că n-o interesau avansurile lui.

Jon trase adânc aer în piept. Își jurase să nu se amestece, dar se părea că sosise, în sfârșit, momentul. Porni în direcția lor.

– ‘Aideee, bălmăjea cowboyul beat pe lângă Marigold. Cu mini încî n-ai dansat... C-ce zi-zi-zici di-un dans, dulcețică?

Jon păși între ei.

– Domnișoara mi-a promis mie dansul ăsta.

Și, fără a-i lăsa lui Marigold timp să răspundă, o apucă de mână.

Marigold rămase cu gura căscată. Bețivul se clătină, încercând să-și oprească privirea asupra lui Jon. Fără a-i da atenție, Jon o trase pe Marigold spre ringul de dans.

Norocul lui că formația tocmai cânta o melodie lentă. Fu nevoit s-o ia pe Marigold în brațe. Era activat de adrenalină și frustrare. Îi venea să-l ia pe cowboy la pumni, dar și pe Marigold îi venea s-o zgâlțâie, pentru că-i atrăsese individului atenția. Scrâșni din dinți, încercând să se calmeze.

Dansau țepeni, în tăcere. Jon nu reușea să se liniștească. Trupul lui Marigold, frecându-se de al lui, îi dădea la iveală alte sentimente. Degeaba încerca să nu observe cât de bine se potrivea în brațele lui.

Alți doi dansatori îi loviră din spate, iar Marigold se împiedică. Jon o prinse de umeri, rezemând-o, iar palmele lui îi atinseră pielea caldă și catifelată. Trupurile le erau înfierbântate, iar Jon simți că acel contact scurt și inocent îl scotea din minți.

Se smuci înapoi, vrând să se îndepărteze de ispită. Dar al dracului să fi fost dacă avea de gând să se lase cârmuit de pasiune. Făcea ceea ce se cuvenea, o ocrotea de beţivi.

– Ei, o întrebă el, încercând să-i ignore şuviţa de păr care-l gâdila pe bărbie, nu-mi mulţumeşti?

– Pentru ce? replică Marigold cu voce gâtuită.

– Pentru că te-am salvat de dihor. De beţivul ăla.

Marigold se retrase privindu-l, cu ochi neîncrezători.

– Îmi pot purta şi singură de grijă. N-aveam nevoie să mă salveze nimeni. Şi-n plus, nu-mi plac aerele astea macho.

Aceste cuvinte îl întărâtară. Dar, în fond, la ce se aşteptase, la recunoştinţă până la moarte?

– Am văzut şi eu cât de bine îţi purtai singură de grijă. Ce-aveai de gând? Să-l săruţi şi pe urmă să pleci şi să-l uiţi?

La naiba, de ce spusese asta?

Marigold îl privi încruntată. Apoi scoase un oftat de exasperare.

Jon deveni imediat mai prudent. Era atât de imprevizibilă, niciodată nu reacţiona conform aşteptărilor. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta până acum.

– Nu știu ce-mi vine să-ți fac, să te zgâlțâi... sau să te sărut!

Jon se împiedică, nevenindu-i să creadă că fusese în stare să rostească acele cuvinte. Probabil era din cauza cantității nobișnuite de alcool pe care o băuse. Simți că se înroșea ca racul.

Spre surprinderea lui, Marigold râse, aruncându-și capul pe spate, în felul acela al ei cu totul aparte.

– Jon, ești beat? îl întrebă ea pe un ton glumeț, cu o licărire în ochi.

Jon simți că se încorda iar din tot trupul. Condescendența ei îl ustura.

– Ne dăm calmă, hai?

Veselia din ochii ei se stinse, în timp ce o simțea înțepenind în brațele lui.

– Cum adică?

– Adică știi foarte bine cum te-ai purtat, de săptămâna trecută încoace, mârâi el.

Marigold clătină din cap, încruntată.

– Încercam... încercam doar să fiu politicoasă. Tu ești cel care se poartă ca și cum... ca și cum nu ne-am cunoaște.

– Eu? Hm! pufni Jon.

După ce trase aer în piept, Marigold reuși să afișeze un zâmbet cam forțat.

– Jon, las-o moartă.

Deși îi clocotea sângele în vene, Jon nu spuse nimic.

– Hai să vedem dacă putem purta o conversație normală, așa cum fac oamenii când dansează.

Marigold ridică privirea spre tavan, chipurile adâncită în gânduri.

– Ne-am putea preface că ne înțelegem bine. Ai putea să începi prin a mă felicita pentru premiul întâi pe care l-a câștigat sosul meu salsa la târg. Pe urmă, eu te-aș putea felicita pe tine pentru cocardele câștigate de viței lui Percy. Hmmm?

Își arcui sprâncenele, privindu-l întrebător.

– Facem o încercare?

Lui Jon nu-i venea să creadă. Recunoștea deschis că nu-l simpatiza. Efectul era mai dureros decât se așteptase.

– De ce să ne prefacem?

– Ca să fim politicoși. Sunt sigură că ai auzit de principiul ăsta.

– Adică să fiu un prefăcut, ca tine, comentă el cu un calm aparent, ca să nu se dea de gol.

– Nu sunt o...

Marigold se întrerupse, când un cuplu se ciocni din nou de ei. După ce se îndepărtară, continuă:

– Trebuie să mai locuim un timp în aceeași casă. Eu, cel puțin, fac eforturi.

Jon se încruntă la ea.

– Ce-i cu tine? întrebă Marigold

– Știi foarte bine ce e cu mine.

Te doresc, iar tu nu mă dorești, ceea ce mă face să mă urăsc pe mine însumi. Asta e cu mine!

– Nu eu sunt cea care se ține de jocuri. Săptămâna trecută, când am... Să știi că am vrut.

Închise ochii, mușcându-și buza de jos.

– Tu ai fost cel care s-a oprit.

Mărturisirea ei îl făcu pe Jon s-o strângă și mai tare. Își înfruntă valul de emoții care-l năpădeau. Deși cuvintele ei îl răneau, trebuia să-i dea dreptate.

Dar mai trebuia și să pună capăt acelui joc amoros. Nimic nu schimba faptul că nu aveau nici un viitor. Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru că-i reamintise. Totuși, oscila între ceea ce se cuvenea să facă și ceea ce dorea.

Și o dorea pe Marigold.

Alese ea în locul lui.

– Îți mulțumesc pentru dans.

Se desprinse brusc din brațele lui.

Jon simți un gol în stomac, dar rămase nemișcat, singur, înghiontit de dansatori, privind-o cum se îndepărta spre locul unde stătea Bunica.

Dacă ceda dorinței, avea prea multe de pierdut. Și nimic de câștigat.

Îl văzu pe betivul dinainte apropiindu-se iar de Marigold. Fu nevoit să-i dea dreptate: Marigold îl respingea ușor, cu ajutorul umorului. Râse, parcă surprinsă, dădu negativ din cap și se întoarse spre Bunica și prietenele ei.

În secunda următoare, Jon îl văzu pe betiv trăgându-i în jos bluza de pe umăr.

Făcu un pas într-acolo.

Marigold, cu un zâmbet înghețat pe buze, se întoarse spre betiv ca să-l pună la punct. Dihorul o așteptă să se întoarcă la loc, după care o ciupi de fund.

Jon își simți sângele vâjâind în cap. Vederea îi fu împăienjenită de o ceață roșie, turbată. Cu inima bătându-i nebunește, aruncă în lături ceașca de plastic și porni prin mulțimea de pe ring, cu pumnii strânși.

Se opri la doi pași de cowboy.

– Las-o-n pace, scrâșni el.

Individul se răsuci nesigur pe picioare, căutându-l pe Jon cu ochi tulburi. În spatele lui, Marigold clătină din cap.

Acest gest îl înfurie pe Jon și mai tare. Nu-și dădea seama că nu întotdeauna își putea purta singură de grijă? Măcar într-o situație ca asta avea nevoie de ajutorul lui.

– Donșoara și cu mini avum... avim... avem o cov... co-co... corvensațe, am... am... hâc! amice!

Jon trase adânc aer în piept. N-avea se gând să se ia la bătaie cu un bețiv. Nu voia decât s-o lase pe Marigold în pace.

– Mișcă de-aici. Pe domnișoara n-o interesează.

Bețivul se împletici, întorcându-se spre Marigold.

– Ma-Ma-Mary... N-nu... nu-te-n... nu te-n... teresează?

Marigold zâmbi, dar Jon observă că-și strângea în pumni materialul fustei.

– Serios, aș prefera să rămân singură, spuse ea cu voce politicoasă, dar fermă.

Abătut, Jon observă că Marigold, el și bețivul atrăseseră atenția tuturor celor din jur. Până și oamenii de pe ringul de dans începuseră să se întoarcă spre ei.

Clătinându-se, cowboyul se întoarse din nou spre Jon.

– Pedo... pe-do... pe donșoara... hâc! donșoara vrrrrr...ea să rămâie singu-gu-gurică, amice!

– N-am nimic împotrivă, replică Jon cu brațele încrucișate pe piept, așteptându-l să plece.

Cowboyul îl privi nesigur un moment, apoi se întoarse spre Marigold.

– Prrr... pretena... pretenaru' tău-îi de... de... de toată be-be... beleaua...!

Pufni zgomotos într-un râs măgăresc.

– Dama... Da' mai mult ca sigur... că... sssăăă... să dă dur!

– Roiu', cowboy, se răsti Jon printre dinți.

O observă pe Bunica șoptindu-i ceva prietenei sale. Avea ochii strălucitori și era surescitată, ca la meciul de lupte libere din Calgary unde o dusese Jon, cândva. Abia aștepta să înceapă încăierarea.

Cowboyul privi prin mulțumea adunată. Îl înconjurau vreo șase cowboy la fel de beți, evident prietenii lui. Îi apucă pe doi cu brațele pe după gât.

– Mdeeaaa, știi... Tu iești unu, și no... no... noi ie mai mulți... Așșșa că... că... că... Știi ce zic io? Iozzz... Io zzzzic s-o dai tu cu ro-roiu'.

Făcu un gest obscen, apoi se întoarse spre Marigold, hlizindu-se.

– Gaga... ga-tttaaa, donșorico, uuu... unde răsă... unde rămăsă... unde răsămă-ptiu! Unde ieream noi?

Jon îi puse o mână pe umăr.

– Cară-te de-aici. Acum!

Bețivul se întoarse, gata-gata să cadă-n nas, dar își reveni în ultima clipă. Cu pumnii strânși în față, începu să țopăie, într-o parodie de meci de box.

Răsuflând zgomotos, Jon își dădu pălăria pe spate și-și scărpină fruntea. Era sigur că dihorul ar fi căzut în fund la cel mai mic bobârnac, atât de beat era.

– Am spus că pe domnișorica n-o interesează, repetă el.

Marigold își propti mâinile în șolduri, încruntată.

– Domnișorică? repetă ea, dându-și ochii peste cap.

– Baba... Ba-bo-nteresează... Ia gineală lați... la-țoalele dupe ia!

– Ce nu-ți convine la hainele ei? întrebă Jon încet, amenințător. Începea să se înfurie cu adevărat.

– Orrrrce gagică ca... ca... care se-nțolește-așa o... o hâc! o cere...! afirmă bețivul, holbându-se la umerii goi ai lui Marigold.

Marigold își ridică ochii spre tavan, nevenindu-i să creadă.

– N-aș prea crede, băiețaș.

– Lasss-că-z-dă tata, pupu...iuț – uite-acușica ț-o dăăă...! se hlizi cowboyul, cu balele curgându-i pe bărbie.

Pumnii lui Jon se strânseră pe lângă trup.

– Te previn, amice. Fă bine și dispari de-aici.

Încerca să țină minte că individul era beat, să fie mai îngăduitor, dar îi era tot mai greu cu fiecare minut.

– Vvvii cu mine-ac... ac... cas', puiuț? continuă dihorul, ca și cum nici nu l-ar fi auzit pe Jon.

– Du-te, dom'le, și te-mpușcă! replică Marigold.

Bețivul se încruntă, mijindu-și ochii până-i dispărură.

– Lasss-că vă știu io p-alde-astea! Îzplace s-ațâț' omu', și-po... și-po... și p-ormă – hâc – n'ica!

Jon își pierdu calmul. Apucându-l pe cowboy de guler, îl smuci spre el, cu fața la câțiva centimetri de a lui.

– Acum te cari, da-nainte cred că-i datorezi domnișoarei niște scuze.

Cowboyul se smulse din mâna lui Jon și începu să dea cu pumnii prin aer.

– Gagică-ta-i... gagică-ta... nu-i dăcât o trâ... trâf... tâfâr... currrv...

Jon nu-l lăsă să termine. Pumnul lui izbi îndesat în bărbie. Individul se clătină pe spate.

Marigold țipă.

Bețivul era cât pe ce să cadă, dar reuși să se țină pe picioare. În jur, mulțimea se îmbulzea să vadă cât mai bine. Cowboyul făcu un pas poticnit spre Jon, înotând cu pumnii.

Imediat, se auzi vocea încântată a Bunicii:

– Caft!!!

Și toată sala explodă.

Capitolul 8

Marigold opri camioneta în fața casei. În cabină se lăsă liniștea. Privi silueta tăcută de pe scaunul alăturat.

Jon stătea nemișcat, cu pălăria de cowboy trasă peste față. Marigold își mușcă buza. Oare era rănit mai grav decât dăduse de înțeles? Poate că avea totuși nevoie de asistență medicală.

Încăierarea fusese însuflețită dar scurtă, grație lui George Strang și câtorva prieteni de-ai lui. Faptul că Jon se bătuse pentru ea îi dădea un sentiment ciudat de entuziasm. Oare asta însemna că, poate, totuși o plăcea cât de cât? Ideea o umplea de furnicături ciudat de plăcute.

Iar felul cum îi apărase îmbrăcămintea o surprindea de-a binelea. Muncită de aceste gânduri, spuse cu o voce mai blândă decât intenționase:

– Jon, am ajuns acasă.

Jon gemu, iar Marigold îl atinse pe braț. În clipa când mâna lui o prinse pe a ei, i se opri respirația.

Jon se ridică în capul oaselor, împingându-și pălăria înapoi. Ochii îi erau întunecați și visători în lumina slabă a becului din curte.

Marigold trase aer în piept, adânc, silindu-se să-i evite privirea electrizantă.

– Vreau să-ți mulțumesc. Pentru că m-ai apărat în seara asta, deși spusesem că n-aveam nevoie de ajutorul tău.

Riscă o privire scurtă în direcția lui.

– Știu că nu voiai să te bați.

Jon nu-i răspunse, privind-o doar cu o expresie întrebătoare. Încet, o îmbrățișă.

Marigold nu se împotrivi. Mâinile lui i se ridicară în păr, apucându-i șuvițele în pumni și frecându-și fața cu ele, în timp ce gemea încet. Apoi, gura i-o acoperi pe a ei.

Marigold încă mai ezita. În inima ei, o voce îi șoptea să fie prudentă. Dar buzele lui Jon, fierbinți și sigure, îi risipeau în patru vânturi toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să-i cedeze. Mâna lui îi cuprinse capul, apăsându-i-l spre el, în timp ce-și înclina gura peste a ei.

Marigold se îndesă mai strâns la pieptul lui, cuprinzându-l pe după gât cu brațele. Pălăria de cowboy se ridică, se răsturnă într-o parte și căzu. În clipa următoare, îl auzi inspirând scurt, tăios.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea retrăgându-se. Te-am lovit?

– Pe dracu'...

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet răutăcios, făcând să-i apară două gropițe în obraji.

Deodată, Marigold înțelese și-și mușcă buza, consternată.

– N-am nici o rană pe care să nu mi-o poți vindeca tu cu un sărut, șopti răgușit Jon.

Și din nou acoperi golul dintre gurile lor.

De astă dată, gura i se înăspri, cu limba insistentă și poruncitoare. Mâinile lui îi cuprinseră fesele, trăgând-o mai aproape. Marigold îl simți prin blugi, tare și fierbinte, peste cel mai intim loc al ei. Îl dorea, îl dorea atât de mult încât nu știa dacă ar fi putut să suporte. Când Jon își smuci capul înapoi ca să inspire, răsuflarea îi era la fel de sacadată ca a ei.

– Ești cu totul altfel decât am crezut... murmură el încet, pe neașteptate. Nu ești deloc așa cum mă așteptam. Aș... aș vrea să știi și tu cât de perfectă ești. Aș vrea să te pot face să înțelegi...

Marigold stătea nemișcată. Știa că Jon băuse prea mult, știa că se simțea vulnerabil.

– Până ai apărut tu...

Jon se opri, adunându-și gândurile.

– Am crezut că viața mea urma să fie la fel ca a părinților mei. Un băiat cunoaște o fată, se îndrăgostesc, se cunună. Și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Cinismul de pe chipul lui o făcu pe Marigold să simtă o strângere de inimă.

– Când eram în liceu, continuă Jon, am cunoscut o fată, la un rodeo din oraș. Ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit...

Expiră scurt, sonor.

– Eram atât de prost, încât credeam că dragostea e de ajuns. Că unei fete de la oraș poate să-i placă viața la țară. Eram atât de îndrăgostiți...

Se strâmbă.

– Credeam că totul va merge ca uns. Și n-a mers.

– Frances.

Jon dădu din cap.

– Frances.

Marigold știa că alcoolul era cel care-l făcea să i se destăinuiască astfel. Jon nu era genul care să vorbească despre sentimentele lui.

– Tu nu ești ca ea.

Marigold ridică brusc capul, privindu-l. Acum ce idee îi mai venise? Se convinsese că ea era ceea ce-și dorea, numai datorită acelei pofte atât de intense? Un asemenea gând o speria. Ideea că Jon s-ar fi putut amăgi să creadă că ea era altcineva, altfel decât în realitate, o chinuia dureros. Se retrase, și imediat simți mâna lui Jon strângându-i încheietura. O trăgea din nou spre el. Nu se lăsă.

– Ce s-a întâmplat?

Marigold îi împinse pieptul solid ca un zid de piatră.

– Lasă-mă-n pace. Nu vreau să mai aud.

Și nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, adăugă ea în sinea ei.

– Trebuie să mă duc în casă, continuă, nemulțumită că vorbea cu respirația tăiată.

– Nu...

Mâinile lui i se strânseră pe șolduri. O străbătu un frison ca un curent electric, imobilizând-o. Și știu că poate – poate numai – și ea voia să rămână pe loc.

Tăcerea se prelungea. Marigold îi evita privirea, încercând să nu se gândească la senzația trupului lui sub al ei, la dorința din ochii lui. Trebuia să ia distanță. Să plece din camionetă, să spună ceva...

– Te-am văzut dansând cu Debbie.

Din vocea ei lipsea nonșalanța pe care și-o dorise.

– Și?

– Faceți o pereche reușită.

Era trist, dar adevărat.

– N-o vreau pe Debbie. Când sunt cu ea nu se întâmplă nimic.

Marigold își mută privirea, cu un nod în gât.

Degetele lui Jon îi mângâiară conturul obrazului.

– Credeam că ți-am explicat. Credeam că ai înțeles...

Se întrerupse.

– Pe tine te doresc. În fiecare noapte stau treaz, cu gândul numai la tine.

Glasul i se înăsprise.

– Numai la tine...

O strânse la piept și o sărută. În sărutul lui nu mai exista nici o urmă de blândețe. Se vedea clar că îl anima numai dorința fizică.

Iar Marigold era și ea vinovată. În preajma lui Jon, trupul ei reacționa ca furca fântânarului în apropierea apei. Niciodată nu mai cedase dorinței fizice și în nici un caz n-avea s-o facă acum. Nu voia ca între ei să fie doar sex și nimic mai mult.

– Nu ești cu nimic mai grozav decât cowboyul ăla.

Parcă ea era...?

La auzul cuvintelor ei, pe chipul lui Jon se ivi o expresie șocată. Deschise gura să vorbească.

Dar Marigold se desprinse din brațele lui și, simțindu-se mai debusolată ca oricând, deschise ușa camionetei și fugi.

* * *

– Cum ți-a mers pe ziua de azi, Jon? întrebă Bunica.

Jon mai luă o furculiță de mâncare cu gust de rumeguș, înainte de a răspunde cu un mârâit, fără să ridice privirea din farfurie.

– Bine.

Le simți pe Bunica și Marigold schimbând o privire și abia se stăpâni să nu le spună una urâtă de tot. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de furios. Atât de frustrat. Și nu știa de ce.

– Noi am avut o zi minunată, nu-i așa, Marigold? continuă Bunica. Am luat-o pe bunica lui Marigold și ne-am dus toate trei la cumpărături. Am fost la mall-ul din centru și am mâncat spanakopita la un restaurant grecesc delicios.

Cu un zâmbet forțat, Jon își privi bunica și dădu din cap. Evită să se uite în direcția lui Marigold. Oricum nu era nevoie. De când se așezaseră la masă, Marigold abia dacă rostise câteva cuvinte.

– Lui Renate i-a plăcut la nebunia noua salsa a lui Marigold. Știi, cea pentru care a primit premiul întâi.

Bunica turuia mai departe, nepărând să simtă tensiunea din atmosferă.

– E convinsă că va ridica mult prestigiul companiei, în toamnă, când ea va ieși la pensie și o s-o lase pe mâna lui Marigold.

– Mda, Bunico, știu toată povestea... o repezi Jon, privind-o încruntat.

– Nu e nevoie să te răstești la mine. Ai avut o zi proastă, dragă? se interesă Bunica, bătându-și cu unghia discul purpuriu al cercelului.

– Nimic peste puterile mele, răspunse Jon, pe un ton ursuz și meschin.

Bunica scoase un sunet evaziv, apoi își scoase cerceii și-i puse pe masă, începând să-i alinieze lângă farfurie cu o meticulozitate exagerată.

Lui Jon îi trecu prin minte că, în seara aceea, bunica lui părea inexplicabil de nervoasă. Oare, cu ocazia călătoriei la Calgary, consultase și medicul?

– Ce s-a întâmplat, Bunico? o întrebă el. Vreau să zic, te simți bine, nu ți-e rău sau ceva...

Gândul neașteptat al unei vieți fără bunica lui îi producea un junghi în inimă.

Râzând, Bunica își îndreptă gulerul cămășii albe cu pătrățele purpurii, apoi îl privi drept în față și spuse:

– M-am hotărât să mă mut la Calgary, la sfârșitul lui august.

* * *

La auzul acestui anunț neprevăzut, Marigold și Jon fură amândoi la fel de surprinși și șocați. Marigold habar n-avea că Bunica avusese în vedere o atât de apropiată mutare la oraș. Cel puțin ei nu-i spusese nimic.

Simți privirea lui Jon îndreptându-se spre ea. Când îi văzu expresia, inima îi tresări. Arăta de-a dreptul furios, ca și cum ea ar fi fost de vină. Apoi, într-o clipă, chipul lui Jon deveni împietrit și rece.

– Înțeleg.

Singurul semn de emoție era palpitația nervoasă a unui mușchi pe obraz. Marigold, însă, știa că era afectat profund și că, într-un fel, pe ea o făcea răspunzătoare pentru decizia Bunicii.

Bătrâna râse ezitant:

– Abia aștept să plec. Așa că te rog, Jon, nu-mi strica tot cheful.

– Nici n-aveam de gând, Bunico.

Privindu-și rugător nepotul, Bunica continuă:

– Știi bine de când tot vorbesc despre asta.

Se ridică, șchiopătă până lângă Jon și se aplecă să-l sărute pe obraz. Cu vocea frântă, îl întrebă:

– Mă ierți?

– N-am să-ți port pică pentru că faci ceea ce vrei să faci, Bunico, răspunse Jon, îmbrățișând-o solemn.

La vederea vizibilelor eforturi ale lui Jon de a-și stăpâni durerea, Marigold simți că ochii i se umpleau pe neașteptate de lacrimi. Se ridică repede, ducându-și farfuria la chiuvetă și dând drumul la apă, pentru a acoperi murmurul de voci din spatele ei.

În timp ce spăla vasele, încercă să se gândească la orice altceva. Reveni la realitate numai când îl auzi pe Jon ieșind. Ușa verandei se trânti, iar Marigold îl văzu pe fereastră traversând curtea și dispărând în hambar. Era tulburat. Iar Marigold știa că pe ea o învinuia.

Bunica i se alătură la chiuvetă. Cu un zâmbet forțat, Marigold se întoarse spre ea.

– Nu știam că te gândești atât de serios să te muți la Calgary.

– De mult tot plănuiesc...

– Dar de ce i-ai spus tocmai în seara asta, dacă nu te superi că întreb? Vreau să zic... S-a văzut clar că era prost dispus, de cum a intrat în casă.

– Exact. Nici c-aș fi putut să găsesc un moment mai potrivit decât tocmai în seara asta.

Bunica zâmbi înțelepțește, ca și cum ar fi avut un secret. Apoi căscă.

– Sunt prea obosită ca să-ți explic acum. Toată zbenguiala asta prin Calgary m-a istovit îngrozitor.

Marigold zâmbi.

– Atunci, du-te la culcare. Putem sta de vorbă mâine.

– Te duci afară, după el?

Întorcând brusc capul, Marigold o privi surprinsă.

– C-ce...? De ce să mă duc după el?

Bunica ridică din umeri cu o indiferență exagerată.

– Mă întrebam și eu...

Și ieși, în timp ce Marigold se uita după ea, întrebându-se de ce i-o fi pus o asemenea întrebare.

* * *

Pe la ora zece Marigold se hotărî să cedeze. Toată seara, avusese în minte numai propunerea Bunicii. Gândindu-se cât de mult o iubea Jon pe bunica lui, Marigold înțelegea că anunțul ei neașteptat îl răscolise. Se hotărî să-și lase la o parte propriul tumult de sentimente și să se ducă la el. Măcar pentru a-l face să înțeleagă că nu știuse nimic despre hotărârea Bunicii.

Împinse ușa hambarului și privi un moment în jur, așteptând ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Jon nu se zărea nicăieri. Unde dispăruse?

Apoi auzi un freamăt deasupra. Înfruntându-și pornirea de a o lua la fugă, începu să urce scara spre pod. Când ajunse sus, fu surprinsă să-l vadă pe Jon așezat pe o stivă de baloturi, cu spatele rezemat de paie și privirea afară, prin ușile deschise ale podului. Nu dădea nici un semn că ar fi fost conștient de prezența ei.

– Jon? murmură ea cu o voce răgușită și nesigură.

– Hmmm?

Făcu câțiva pași spre el, pe scândurile late ale podului.

– Ce faci...?

Își reproșă imediat că fusese în stare să-i pună o întrebare atât de ineptă.

– Gigea.

– Vrei să plec?

Jon ridică din umeri.

Excelent. Nici măcar nu-i păsa dacă stătea sau pleca. Ia mai ducă-se dracului...! Hotărâtă să nu se lase alungată de el, Marigold parcurse cei câțiva metri care-i despărțeau, pentru a se așeza și ea pe un balot de paie.

Razele lunii cădeau pe fața lui Jon. Arăta vulnerabil și însingurat. Și foarte trist.

– Te uiți la stele? îl întrebă Marigold, neștiind cum să-l ia.

– Nnț, replică el ferm. Mă uit doar la fermă. Că știu că-i a mea.

Marigold trase aer în piept, adânc.

– Am venit să-ți spun că n-am nici o legătură cu hotărârea luată de bunica ta.

Făcu o pauză.

– N-aveam nici cea mai vagă idee că plănuia să se mute la Calgary tocmai acum.

Fără să știe de ce, trebuia neapărat să-l convingă.

– M-mă crezi?

– Mda.

Marigold expiră prelung, fără să-și dea seama că-și ținuse respirația.

– Nu-ți face probleme, continuă Jon. Mi-e milă doar de mine însumi, atâta tot.

Mișcată de mărturisirea lui, Marigold izbucni:

– Fiindcă ai să rămâi singur?

– Mhm.

Jon oftă.

– Știam că așa avea să se-ntâmple. Numai că nu mă așteptam să fie atât de curând.

– Bunica ta are șaptezeci și trei de ani.

– Ptiu. Iar eu voi rămâne complet singur.

– Nu e nevoie.

– Poate că ai dreptate.

În glasul lui se simțea o nuanță pe care Marigold n-o putea înțelege.

– Nu am nevoie decât de femeia potrivită... nu-i așa?

Marigold se foi în loc, stânjenită.

– Așa e.

– Genul de femeie care să iubească ferma asta la fel de mult cum o iubesc eu. Care să fie o soție și o mamă bună. Care să-mi stea alături, să mă sprijine, să mă ajute...

– Ca Debbie.

– Nu, nu ca Debbie, declară ferm Jon, cu o undă de nervozitate în glas.

În clipa aceea, Marigold înțelese.

– Jon...

Răsuflă scurt, șuierător.

– Eu nu sunt așa. Știu prea bine că nu-s o femeie de casă. Și niciodată nu ți-am dat de înțeles că ar putea fi ceva între noi. Și eu am să mă întorc la oraș.

Jon își lăsă capul în piept.

– De ce nu te-ai dus după Frances? izbucni ea.

– M-am dus.

– Și?

Se temea să audă răspunsul.

– Și nu s-a întâmplat nimic. M-am oferit să mă stabilesc la oraș, să trăiesc acolo, dar nu mă mai voia. A spus că făcuse o greșeală.

Ridică privirea spre ea, cu ochi duri, sfidători.

– O, Doamne, Jon... Îmi pare atât de rău..!

Jon dădu din cap, cu o expresie chinuită.

– Din toată experiența asta, am învățat. Niciodată n-am să mai fac greșeala de a da atât de mult din mine.

Lui Marigold îi era dureros de limpede că Jon construise un zid în jurul propriilor lui sentimente, pentru a nu le mai lăsa să fie rănite. Nu-și mai putea deschide inima, niciodată n-avea să mai poat iubi, până nu înlătura acel zid.

Descoperirea îi făcea tâmplele să pulseze dureros.

Rămaseră tăcuți. Marigold știa că ar fi trebuit să se ridice și să plece, dar până și acest gând îi cerea un

efort prea mare. Își simțea trupul greu, vlăguit. Frigul serii îi pătrundea în oase, iar ea continua să stea acolo, cu privirea spre cerul negru și înstelat.

– Pot să...?

Jon își drese glasl.

– Vreau să zic... pot să te iau în brațe...? Doar un minut?

– Jon...

Marigold clătină din cap, continuând cu o voce deznădăjduită:

– Nu cred că e o idee prea bună.

– Săptămâna viitoare pleci. Știu. Am înțeles. E bine? Nimic mai mult, nici o obligație... îți promit.

Nu mai știa ce să-i răspundă, n-ar mai fi putut vorbi nici dacă ar fi avut ceva de spus. Înghiți un nod, temându-se să nu izbucnească în lacrimi, și se ghemui mai aproape de el.

Jon își rezemă fruntea de a ei, respirând întretăiat. Nu scoase o vorbă. Închizând strâns ochii, Marigold simți cum o stăpânea lașitatea. Dacă l-ar fi privit în ochi, ar fi cedat.

O podideau emoțiile, amenințând să facă erupție. La plecare, știa că avea să-i fie dor de Jon. Între ei exista mai mult decât simpla dorință fizică. Era o legătură strânsă, pe care nici unul dintre ei nu voia s-o recunoască.

Capitolul 9

Câte cești de fasole pusese în oala sub presiune? Marigold oftă și reveni cu atenția la noua rețetă de salsa pe care o încerca. Privi lista de ingrediente, fără s-o vadă. În fond, ce încerca să dovedească? În ziua aceea pleca acasă. Nu mai avea timp pentru așa ceva.

Atunci, de ce o făcea?

Ca să aibă o ocupație, să-și umple cu ceva timpul și mintea. Ca să treacă orele mai ușor. Autobuzul de Calgary trecea prin oraș abia pe la ora cinei.

Își dorea să fi avut cu cine sta de vorbă. De ce trebuise Bunica să aibă programată tocmai în ziua aceea scoaterea gipsului? Marigold o dusese cu mașina în oraș, de dimineață, dar bătrâna insistase ca după aceea să mai rămână în vizită la niște prieteni. Marigold ar fi putut sta în oraș cu ea. Atunci de ce nu stătuse?

Fiindcă Jon era la fermă.

Marigold își rezemă fruntea de spătarul scaunului.

– Te iubesc, Jon Gooding, șopti ea. Dac-aș ști că și tu mă iubești, aș găsi o cale ca să rămân aici.

Strânse spătarul în mâini, secătuită. Mărturisirea o înspăimânta.

– Ce-ai spus?

Marigold ridică brusc capul. Jon stătea în ușă, privind-o.

– Te simți bine? o întrebă el.

Îl privi lung, prea amorțită ca să vorbească.

Chipul lui Jon era mânjit de pământ. Arăta obosit și frustrat. Și seducător. Dintr-o dată, Marigold simți că-l dorea atât de mult, încât îi tremurau mâinile.

În schimb, își cuprinse mijlocul cu brațele.

– Ce-i cu tine aici?

– S-a stricat treierătoarea. Am venit să telefonez în oraș după o piesă de schimb.

Pe obrazul lui trepida un mușchi.

– Ce spuneai când am intrat?

– De ce piesă ai nevoie? încercă Marigold să schimbe subiectul. Pot suna eu la magazin, în timp ce ești pe drum.

– Vreau să știu ce-ai spus.

– Nimic. N-am spus nimic. Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Doar nu era să se repete!

Jon continuă s-o privească tăcut.

Cu un geamăt de frustrare, Marigold trecu pe lângă el. O apucă de braț.

– Dacă nu vrei să pleci, nu pleca.

– Am mai discutat asta, Jon. Nu rămân aici. Nu pot.

– De ce? întrebă el cu glas răgușit.

– Du-te dracului!

Nu-i venea să creadă că era în stare s-o supună unor asemenea presiuni. Își smulse brațul din mâna lui. De astă dată, Jon n-o mai reținu.

Imediat simți miros de ars. Regulatorul de presiune de pe capacul oalei ar fi trebuit să reacționeze. N-o făcuse. Însemna că gaura de ventilație era înfundată. Alte probleme.

Cu un țipăt dezădăjduit, Marigold luă oala și se întoarse spre chiuvetă. Jon îi stătea în cale. Coti spre stânga. Inerția o propulsă înainte. Se împiedică și nimeri peste el.

– Ce naiba?

Mâinile lui se repeziră s-o sprijine, dar le loviră pe ale ei, făcând-o să scape oala. În același timp începu să cadă și ea, dezechilibrată. Jon o prinse, atinseră podeaua în același timp cu oala și se rostogoliră în partea opusă. Fruntea lui Jon o atinse pe a ei, în timp ce mâinile lui mari îi cuprindeau capul, strângându-i-l la piept.

Marigold se agăță de el.

Jon o îmbrățișă strâns.

Abia mai respirau, așteptând explozia oalei.

Sfârâitul capacului scăzu încet. Marigold o luase de pe aragaz în ultima clipă.

Era acut conștientă de trupul lui, solid și masculin, lipit de al ei. Deși Jon purta blugi și o cămașă cu mâneci lungi, iar ea șort și un tricou fără mâneci, hainele li se păreau dintr-o dată prea subțiri și complet inadecvate. Parcă ar fi fost goi.

În clipa următoare, Jon o săruta. Îl săruta și ea, cu o frenezie la fel de mare. Nu mai rămăsese nici urmă de tandrețe, de blândețe, de politețe...

Gura lui era dură, poruncitoare. Ca reacție, Marigold își ridică de la podea capul, lipindu-și buzele de ale lui. Gura i se deschise, iar limbile li se întâlniră – gustând, savurând, dorind, cu o intensitate feroce.

Jon gemu din adâncul gâtlejului, trăgând-o mai aproape. Marigold îi cuprinse talia cu picioarele, îndesându-se în el, simțindu-i erecția prin blugi.

Mâinile lui o apucară de fese, iar trupul ei răspunse, încurajându-l cu o legănare lentă, senzuală, care le intensifica dorința. În secunda următoare, degetele lui Jon ajunseră la elasticul șortului și se strecurară dedesubt. Marigold i le simți atingându-i

ombilicul și alunecând în jos peste pielea netedă a abdomenului, pentru a coborî în părul mătăsos de dedesubt.

Începu s-o mângâie încet.

– Te rog... gemu încet Marigold.

Îl apucă strâns de spate, deschizându-se și mai larg, pradă unei explozii de voluptate fierbinte, vecină cu extazul.

– Jon, șopti ea. O, Jon...!

În clipa următoare, îi veni să plângă, lacrimi de ușurare risipindu-i tensiunea pătimașă. Îi căută gura.

Jon o strânse la piept, fără să vorbească, iar Marigold se cuibări în îmbrățișarea lui ocrotitoare.

Când Jon se săltă într-un cot, privind-o, o cuprinse un val de stânjeneală. Nu-i putu susține privirea.

– Uită-te la mine, îi ceru el cu un glas ca zahărul caramel topit.

Nu putu.

Degetul lui îi ridică bărbia. Marigold trase adânc aer în piept și-l privi. Îi văzu ochii plini de îngrijorare, de iubire, și gura, moale, senzuală. Avea pe chip o expresie de mulțumire stranie.

– Acum ai să rămâi? întrebă el răgușit.

Marigold încremeni, abia reușind să respire, nevenindu-i să creadă că ceea ce o întreba era adevărat.

– Jon, nu s-a schimbat nimic.

Momentul se prelungea. Marigold stătea nemișcată, între trupul lui și podea. În ochii lui se citea o întrebare cu care ea nu dorea să se confrunte.

Jon trase adânc aer în piept.

– Te... doresc... am... nevoie de tine.

Și ea avea nevoie de el, dar atâta nu era de ajuns. Clătină din cap.

Peste un moment, Jon se ridică în picioare, înjurând, și lovi cu pumnul în bufetul de bucătărie. Apoi se întoarse spre ea privind-o încruntat, cu mâinile în șolduri.

– Marigold...

Își răvăși părul cu o mână.

Marigold se săltă pe un scaun. Ochii i se umplură de lacrimi, și-și îngropă fața în mâini. Era copleșită, nimic nu dorea mai mult decât să șteargă ultimele cincisprezece minute din viața ei.

Îl auzi pe Jon aplecându-se și ridicând oala sub presiune. Îl auzi înjurând din nou și, cu o bufnitură, oala căzu în chiuvetă.

– Uite ce-ai făcut! strigă el. Uită-te-aici ce porcărie! S-a spart oala!

Trase un scaun, apoi îl împinse la loc, lovind masa.

– Ai distrus totul. Lua-te-ar dracu'!

Uluită, Marigold ridică privirea spre el. Nu-i venea să creadă ce auzise.

– Așa e, insistă Jon. Ai distrus totul.

Se învârtea prin bucătărie, bombănind fraze fără șir.

Marigold îl privea cu ochi mari. Începu să tremure din tot trupul. Nu voia, nu trebuia să plângă. Lacrimile îi înțepau ochii și le impuse să se retragă. Simți un nod în gât și o usturime în adâncul nasului. Nu voia... Nu în fața lui Jon. Nu putea vorbi serios. Spunea acele lucruri fiindcă era vulnerabil. La fel de vulnerabil ca ea.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Și-o șterse. Repede. Dar știa că Jon i-o văzuse.

Cât ai clipi, Jon parcurse distanța care-i despărțea. Se așeză pe scaunul de alături și o luă în brațe.

– O, Marigold, gemu el, îngropându-și fața în părul ei. O, Doamne, îmi pare atât de rău...

Marigold se cutremură; nu dorea să se lase pradă inimii, topindu-se la pieptul lui.

– Ești perfectă... te doresc atât de mult...

Glasul lui profund se frânse.

Furioasă, Marigold se desprinse din brațele lui și se ridică, retrăgându-se spre bufet.

– Ce e? Nu te uita așa la mine. Ce nu-i în regulă?

– Ce nu-i în regulă? Nimic nu e în regulă!

Jon o privea pe sub pleoapele căzute.

– Nu-ți dai seama de ce nu pot să rămân? continuă ea într-o șoaptă tremurătoare. Tu nu te-ai schimbat. Nu înțelegi? Nimic n-ar fi altfel, fiindcă nici acum nu vrei să te deschizi. Să ai din nou încredere.

I se frângea inima că trebuia să-i spună asemenea lucruri, dar n-avea încotro.

Gâtul lui Jon palpită un moment, dar nu scoase o vorbă.

Marigold închise ochii și-și lăsă capul în piept. Nu mai auzea decât ticăitul ceasului de pe perete.

Când vorbi din nou, vocea îi era scăzută, dar stăpânită.

– Ai ales viața asta singuratică, Jon. Tu ai ales-o. Singur îți faci ceea ce-ți faci și numai tu răspunzi de schimbarea ei.

Îi văzu durerea pe față la fel de clar ca și cum i-ar fi înfipt un pumnal în inimă. Dar spusese adevărul. Jon Gooding nu se vindecase. Poate că niciodată n-avea să se vindece. Nu era gata să iubească din nou.

Întoarse capul, pentru a nu-i mai vedea suferința de pe chip.

– Când pleci în oraș pentru piesa aia de schimb, am să vin și eu cu tine.

Capul lui se ridică smucit, privind-o.

– Mă poți duce la autogară, spuse ea cu o voce monotonă. Voi aștepta acolo până vine autobuzul.

* * *

Marigold lovi cu o mână în bufet, frustrată, și se întoarse spre bunica ei.

– De ce nu pot și eu? Ți-am aplicat rețeta întocmai. Și salsa mea tot nu are același gust cu a ta!

Abuelita o privi câteva momente, în timp ce Marigold își muta greutatea de pe un picior pe altul, nervoasă.

– Ho-kay, spuse în cele din urmă abuelita, în engleza ei cu accent hispanic. Stai jos. Aduc cafea.

Simțindu-se în pragul lacrimilor, Marigold se așeză. Se prefăcu că-și examina unghiile, în timp ce se chinuia să-și păstreze calmul.

Abuelita puse pe masă două căni cu cafea și o farfurie cu fursecuri. Apoi o privi lung, cu ochii ei negri.

– Spune-mi de ce ești așa, îi ceru ea, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Marigold clătină din cap. De două săptămâni era nervoasă, nefericită și cu toane. De când se întorsese în oraș.

– Am vorbit cu Isabel și mi-a spus că și nepotul ei, Jon, e la fel, continuă abuelita. Nu e fericit deloc.

Neputând vorbi, Marigold își privi cana de cafea. Cuprinse cu degetele ceramica smălțuită, savurând căldura.

– Stau și mă gândesc. Poate că este o legătură. Marigold nu e fericită, Jon nu e fericit. Mmmm...?

Abuelita tăcu, așteptând un răspuns.

Marigold și privi bunica prin ceața lacrimilor.

– În viața mea n-am fost mai nefericită.

Bătrâna dădu din cap, întinzând o mână peste a ei.

– Vorbește-mi, Mari. Face bine să vorbești.

Vocea liniștitoare a bunicii ei rupse zăgazul, iar lacrimile pe care Marigold și le stăpânise atâta vreme se revărsară ca un torent.

– O, abuelita! suspină ea, lăsându-și fața în mâini. Nu știu dacă am să-mi mai revin vreodată.

Abuelita chicoti.

– Ai să-ți revii tu.

Cu un oftat, Marigold se retrase, strângând mâinile bătrânei într-un gest de mulțumire.

– Din cauza tânărului Jon plângi? întrebă abuelita în timp ce-i mângâia părul deasupra urechilor.

Marigold întoarse capul spre ea. Bătrâna o privea cu bunătate și ce un zâmbet cald.

Fără tragere de inimă, Marigold confirmă.

– Nu ai vorbit despre șederea la ferma lui. Ți-a plăcut?

– O, da...!

Și, până să se poată stăpâni, începu să vorbească despre Jon. Îi povesti bunicii ei cât de mult iubea Jon pământul, munca agricolă, și cât de bun era cu Bunica, pe care urma s-o ajute cu mutarea, săptămâna viitoare, deși era în toiul recoltatului.

– Dar tu... când ai fost acolo, nu ți-a lipsit orașul... cumpărăturile, oamenii?

– Ba da, sigur că da. Dar până la oraș e doar o oră. În tot timpul cât am stat aolo, am venit în oraș doar o dată. Mai mult n-a fost nevoie.

Abuelita o privi cu înțelepciune.

– Poate fiincă tot ceea ce-ți trebuia era acolo, la fermă, spuse ea.

Capul lui Marigold se ridică brusc. Abuelita privea pe fereastră. Îi urmări privirea. Crengile plopilor din dreptul apartamentului se scuturau în vântul de toamnă, împrăștiindu-și pe stradă frunzele aurii. Marigold se simțea asemenea acelor frunze, rătăcită, fără nici o țintă. Oare bunica ei avea dreptate? Fusese atât de mulțumită la ferma Gooding fiindcă acolo nu-i lipsea nimic?

– Îl iubești, spuse abuelita, întorcându-se s-o privească din nou, cu gravitate.

Marigold înghiți un nod.

– Da, șopti ea.

Bătrâna își atinse cu degetul obrazul moale și zbârcit.

– E un om bun?

Privind-o solemn, Marigold răspunse:

– E cel mai bun om din lume.

– Atunci, care e problema?

Gâtul lui Marigold se contractă de emoție.

– A... a mai fost căsătorit.

Închise ochii, simțind cum i se intensifica vâjâitul din tâmple. Înainte de a-i pieri curajul, se strădui să vorbească. Îi explică bunicii sale despre căsnicia lui Jon, despre fosta lui soție. despre rănile pe care i le lăsase în suflet. Apoi îi spuse cum îi ceruse Jon să rămână la el, în ultima zi, și ce anume îi răspunsese ea.

– Se teme, abuelita. Se teme să nu fie rănit din nou. Se teme să mai aibă încredere.

– Acum înțeleg care e problema.

Marigold se aplecă înainte, apucând mâinile bunicii sale peste masă.

– Ce să fac?

Abuelita rămase tăcută, cu ochii ațintiți asupra mâinilor lor împreunate. Apoi răspunse:

– Nu mai ai nimic de făcut, Mari. A fost bine ce-ai făcut. De-acum, Jon trebuie să găsească singur ieșirea.

Capitolul 10

Telefonul sună în timp ce Jon își lua singur cina, supă de pui cu tăieței și un sandviș cu brânză și salată. Privi încruntat spre telefon, preferând să nu răspundă – nu pentru că ar fi ținut cu tot dinadinsul să termine de mâncat, ci fiindcă în ultima vreme nu prea avea chef de oameni. Probabil că Bunica era, își spuse el furios.

O dusese la Calgary în urmă cu câteva zile, iar ea îi promisese să-l sune pentru a-i spune când îi putea aduce și restul de lucruri.

Bombănind, smulse receptorul din furcă.

– Da?! lătră el.

Liniște. Bătăile inimii i se accelerară. Îndrăznea să nădăjduiască...?

– Jon?

Vocea iritată a bunicii sale îi alungă orice speranță.

– Bună, Bunico.

– Tot bosumflat ești?

– Nu sunt bosumflat.

– Mie așa mi se părea. Sau că ești furios.

Oare bătrâna asta nu-și putea da seama când era cazul să înceteze?

– Nu-s furios, sunt obosit.

Atâta lucru era adevărat. De câteva săptămâni recolta încontinuu, temându-se să nu se strice vremea. O ninsoare în septembrie n-ar fi fost nici neobișnuită, nici neașteptată. Numai nedorită.

– Știu că ești ocupat, dar când ai o zi liberă, mi-ai putea aduce și mie ultimele lucruri? Mi-ai promis, continuă ea, pe un ton îmbietor.

– Știi bine că am să ți le-aduc, Bunico, răspunse Jon, mai îmblânzit.

– N-o să-ți pară rău.

Jon zâmbi.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești în nici un fel.

Urmă un moment de tăcere, iar Jon auzi câteva voci slabe. O femeie izbucni în râs, făcându-l să simtă un junghi în stomac. Suna la fel ca Marigold.

– E la tine...?

Se opri la timp, înainte de a se da de gol.

– Poftim? îl întrebă Bunica. Nu te-aud prea bine. Avem musafiri.

Îl mânca limba să întrebe cine era la ea, dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască.

– Vin marți cu lucrurile, bine?

– Bine, Jon. Și... îți mulțumesc.

Jon închise telefonul. Îl privi mult timp, înainte de a începe din nou să mănânce. Îi pierise pofta de mâncare. Sau, poate, nici nu-i fusese chiar atât de foame. Turnă în chiuvetă restul de supă și aruncă la gunoi jumătatea de sandviș rămasă.

* * *

Jon opri camioneta pe alee. Rămase la volan, nedorind să intre în casa goală și pustie. Se întuneca, iar aerul rece de septembrie intra în cabină. Observă că degetele i se albiseră pe volan și-și impuse să se relaxeze. Era dispus să rămână singur numai fiincă mândria îl oprea să se ducă după Marigold?

– Și dacă mă refuză?

Deodată, își dădu seama că nu conta. Trebuia să riște și să afle dacă și ea îl iubea la fel de mult cum o iubea el. Numai asta conta. Trebuia să știe dacă era dispusă să-l ia de bărbat, să vină la fermă și să-și dureze acolo un cămin. Să clădească un viitor. Împreună.

Știa că trebuia s-o vadă. Atunci, pe loc. Porni mașina, băgă în marșarier și o luă înapoi spre Calgary.

* * *

În fața ușii apartamentului unde locuiau Bunica și Renate, Jon trase adânc aer în piept, apoi ciocăni.

Ușa se deschise și apăru Marigold.

Toate gândurile rațonale i se risipiră din cap.

Era îmbrăcată într-un costum strâns pe trup, portocaliu lucios. Făcea oare gimnastică, sau asta era ultima modă? În clipa următoare, Jon se miră și el ce inepții îi treceau prin cap.

Trecu o eternitate, timp în care nu făcu decât să stea sorbind-o din priviri – ochii căprui blânzi, pielea de culoarea mierii, părul mătăsos. Îi era greu să creadă că o avea în fața lui, în carne și oase. Îi era dificil să accepte, după ce n-o văzuse atâtea zile... săptămâni... o viață.

– J-Jon? șopti ea.

Jon dădu din cap, simțind un fior de teamă pe șira spinării.

– Bună... murmură el răgușit.

– Bună...

O lungă tăcere. Apoi:

– Bunica nu-i acasă.

– Nu la Bunica am venit.

Glasul îi suna aspru.

– Am venit la tine.

– A...

Marigold clipi rapid din ochi. Degetele ei se încleștară pe marginea ușii.

– Mă... mă bucur să te văd, continuă Jon, cu vocea tremurându-i.

– Și eu mă bucur că te văd.

Nu-și putea lua ochii de la el. Era atât de înalt și puternic, în fața ei... Se temea să nu leșine, dacă dădea drumul ușii.

– Pot să intru?

– A...!

Cu o tresărire, Marigold păși înapoi.

– Sigur.

Jon intră, apoi se întoarse s-o privească.

– Bu... Bunica ta e aici? întrebă el, rugându-se ca răspunsul să fie negativ.

Marigold clătină din cap. Stâng lângă ușă, palidă, părea foarte nesigură pe sine. Jon își stăpâni impulsul de a se apropia de ea. Îi venea s-o cuprindă în brațe, s-o strângă la piept, s-o ocrotească. Pentru totdeauna. Cum i-ar fi putut spune ce simțea pentru ea?

– Nu... ăă... eu... Sunt singură. Lucram la niște acte pentru... ăă... firmă.

Marigold făcu câțiva pași, apoi se opri.

– Am niște ceai gata făcut, vrei o ceașcă?

– Nu, mulțumesc.

Numai de-ar fi putut deschide gura, ca să spună ce avea de spus. Dorea atât de mult să-i vorbească, dar îi era incomparabil mai greu decât își imaginase.

– De ce-ai venit? întrebă ea dintr-o dată, roșie în obraji.

– Ca... să...

Nu putu continua. Pereții micului apartament păreau să-l apese.

– Vrei să te măriți cu mine? izbucni el.

– Ce?

Ceașca din mâna lui Marigold căzu pe dușumea. Ceaiul și cioburile se împrăștiară în toate părțile, dar nimeni nu păru să observe.

– C-ce-ai spus...?

– Am venit să te chem înapoi la mine. Să te cer în căsătorie.

Marigold porni spre el, oprindu-se la un pas distanță. Jon îi simți parfumul delicat, de pudră. Apropierea ei îl irita îngrozitor. Putea s-o atingă. Dacă voia. Și voia.

– De ce? întrebă ea.

– Fiindcă te iubesc, mărturisi Jon. Fiindcă am nevoie de tine și te doresc. Fiindcă nu pot trăi fără tine.

Își mută privirea, crispat, așteptând-o să izbucnească în râs, să-l trimită la plimbare.

Nu se întâmplă nimic. Îndrăzni să se uite spre ea. Pe fața lui Marigold apăruse o paloare bolnăvicioasă.

– Marigold, te simți bine?

Se temea să n-o vadă leșinând, sau cine știe ce.

– Nu... Da... răspunse ea clătinând din cap, astfel încât o șuviță de păr i se agăță în colțul gurii.

Pe negândite, Jon întinse mâna și i-o desprinse. Înainte de a apuca să se retragă, mâna ei i-o apucă pe a lui. Îl străbătu un fior de dorință inexplicabil. Marigold întoarse capul și îi sărută palma. Curentul

electric stârnit îi străbătu brațul, drept până-n inimă. Jon își înfruntă fericirea și ușurarea care-l inundau, umplându-i pieptul, gâtul, ochii...

– Ai venit să mă iei cu tine acasă, spuse ea încet.

– Vrei să...

Jon își drese glasul.

– Vrei să vii înapoi cu mine?

– Ai spus că mă iubești.

Vocea ei era plină de mirare.

Dădu din cap:

– Te iubesc. Te iubesc atât de mult, Marigold!

Trase adânc aer în piept, dar nu reuși să-și stăpânească lacrimile care-i umpleau ochii.

– Nu pot trăi fără tine.

O lacrimă îi căzu pe obraz, și și-o șterse cu dosul mâinii.

– Te iubesc, Marigold, și vreau să te măriți cu mine.

Marigold se repezi în brațele lui, aproape doborându-l de pe picioare. Cu un mormăit surprins, Jon o prinse, strângând-o la piept. Închise ochii, savurând senzația de a o avea în brațele lui. Apoi trase aer în piept, tremurător, și-și îndesă fața în părul ei.

Atingerea obrazului umezit de lacrimi al lui Jon pe tâmpla ei îi provocă un junghi de neputință.

– Chiar vrei să ne căsătorim? șopti ea fierbinte, cu buzele pe pielea gâtului lui. Chiar mă iubești?

Jon dădu din cap, iar Marigold simți cum îl străbătea un tremur prin tot trupul.

– Dumnezeule, da...!

Brațele ei îi cuprinseră talia, strâns.

– O, Jon, și eu te iubesc. De-asta a trebuit să plec. Doream atât de mult să rămân, dar nu puteam. Nu puteam, atâta vreme cât tu nu erai gata... gata să-ți deschizi sufletul, să te angajezi, să mă iubești și tu.

Îi simți mărul lui Adam mișcându-se, când Jon înghiți convulsiv.

– Poți suporta viața la țară?

– Floare la ureche! răspunse ea râzând.

Jon se retrase, privindu-i fața. Văzu că zâmbea larg, cu o lucire jucăușă în ochi.

– Dar firma ta?

– M-am și gândit la asta. Îi pot coordona activitățile de la fermă.

La auzul cuvintelor ei, Jon simți un val de căldură.

– Ești sigură?

Marigold se lăsă ușor pe spate, privindu-l lung.

– Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

Jon clătină din cap că nu. Drept răspuns, îl strânse din nou la pieptul ei.

– Ai computer, biroul e amenajat... Iar bucătăria e destul de mare ca să prepar un cazan de salsa. Totuși, s-ar putea să avem nevoie de o nouă oală sub presiune.

Se priviră ung.

Marigold văzu fericirea din ochii lui.

Jon văzu uimirea din ochii ei.

– Ce dor mi-a fost de tine... murmură el, cu glasul întretăiat.

– De salsa mea nu ți-a fost dor? întrebă Marigold cu obrăznicie glumeață.

Râzând, Jon răspunse:

– Abia aștept să-mi ia din nou gura foc.

– Parcă nu-ți place iute.

– Greșești.

Și îi șopti la ureche:

– Îmi place iute ca focul.

– Abia aștept, șopti și Marigold, și-și pecetlui cuvintele cu un sărut.

Sfârșit